

မြန်မာ

ပိုးနောက်

နင်္ခါ

နလုံးသား

(ခံစားမူနှင့် အတွေးစာရွှေ)

ဦးတော်သာမဏေပုံး

၁၃၁၄
၁၃၁၅
၁၃၁၆

ပြည်သောင်းနှစ်ရွှေ့ကျော်
လိုင်းရှင်းသာမဏေပုံးလုံးပြည်သာမဏေပုံးကျော်
အကျိုးမြှော်သာမဏေပုံးလုံးပြည်သာမဏေပုံး

၁၃၁၇
၁၃၁၈
၁၃၁၉

ပြည်သောင်းသာမဏေပုံး

- ပြည်သောင်း ပုသိမ်းရှင်း အနီးပြင်ဂါရိမှားအား ဆန်ကျင်ကြေး
- နိုင်ငံတော်တော်ပြည်သာမဏေပုံးလုံးနှင့်အောင်တော်တော်ပုံးတော်တော်ပုံး နှင့်ယုဝါယူကြေး အုပ္ပါယာအား ဆန်ကျင်ကြေး
- နိုင်ငံတော်တော်ပြည်သာမဏေပုံးလုံး ဝင်ဒရာဝန်စက်ကို နှုန်းယုဝါယာ ပြည်ပိုင်ငဲ့ မျှော်အား ဆန်ကျင်ကြေး
- ပြည်တွင်ပြည်ပိုင်ငဲ့သာမဏေပုံးအား သုရိသုခုအုပ် သတ်မှတ်ချေဖူးကြေး

နိုင်ငံရှေ့ ဦးတော်မှတ် (၅) ရုပ်

- နိုင်ငံတော်တော်ပြည်သာမဏေပုံးလုံးသာမဏေပုံးနှင့် တရာ့သာမဏေပုံးနှင့်အား
- အုပ္ပါယာ ပြန်လည်ပြည်လုံးကြော်လောင်ရေး
- နိုင်သာမဏေပုံး ပြည်လုံးမှာပေါ်ပြုခြင်းသာမဏေပုံးကြော်လောင်ရေး
- ပြည်လုံးပြည်လုံးမှာပေါ်ပြုခြင်းသာမဏေပုံးကြော်လောင်ရေး နောက်ပြီးတို့တော်တော်သာမဏေပုံးတော်သာမဏေပုံးနှင့် တည်ဆောက်ရေး

ဦးတော်မှတ် (၅) ရုပ်

- နိုင်မြို့မြို့တို့တော်သာမဏေပုံး အမြော်ပြုသောကြော်မှာပုံးလုံး ဘက်ပုံးနှင့်တို့တော်သာမဏေပုံးအား တည်ဆောက်ရေး
- အော်ရွှေ့ခိုးမှာပေါ်ပြုခြင်း ပြုပြင်ရွှေ့ ပြုပြင်လုံး
- ပြည်တွင်ပြည်ပိုင်ငဲ့အတတ်ပြုခြင်းအရင်အတွက် အုပ္ပါယာ ပို့ဆောင်ရွှေ့ ပြီးတို့တော်သာမဏေပုံးအား တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် ဦးတော်မှတ်ရုပ် အုပ္ပါယာ ပို့ဆောင်ရွှေ့ အုပ္ပါယာ နှင့် တို့တော်သာမဏေပုံးရှင်းသာမဏေပုံးပြည်လုံးကြော်ရေး

ဦးတော်မှတ် (၅) ရုပ်

- တစ်ပုံးသာမဏေပုံး ပို့ဆောင်ရွှေ့အုပ္ပါယာ အကျိုးမြှော်သာမဏေပုံးနှင့်မာတော်သာမဏေပုံး
- အုပ္ပါယာ၏ စာဝိပုံးပြည်သာမဏေပုံးလုံး ယဉ်ကျေမှုဆောင်ရွက်သာမဏေပုံးအုပ္ပါယာ စာဝိပုံးသာမဏေပုံး မေတ္တာပုံးမြှော်သာမဏေပုံးအား ထိန်းမြော်သာမဏေပုံးအား ထိန်းမြော်သာမဏေပုံး
- ပုံးမြော်သာမဏေပုံးလုံး ရွှေ့သာမဏေပုံးပြည်သာမဏေပုံး
- တစ်ပုံးသာမဏေပုံးလုံး ကျော်မြှော်သာမဏေပုံးနှင့် ပုံးမြော်သာမဏေပုံး

ဦးတော်မှတ် (၅) ရုပ်

- တစ်ပုံးသာမဏေပုံး ပို့ဆောင်ရွှေ့အုပ္ပါယာ အကျိုးမြှော်သာမဏေပုံးနှင့်မာတော်သာမဏေပုံး
- အုပ္ပါယာ၏ စာဝိပုံးပြည်သာမဏေပုံးလုံး ယဉ်ကျေမှုဆောင်ရွက်သာမဏေပုံးအုပ္ပါယာ စာဝိပုံးသာမဏေပုံး မေတ္တာပုံးမြှော်သာမဏေပုံးအား ထိန်းမြော်သာမဏေပုံးအား ထိန်းမြော်သာမဏေပုံး
- ပုံးမြော်သာမဏေပုံးလုံး ရွှေ့သာမဏေပုံးပြည်သာမဏေပုံး
- တစ်ပုံးသာမဏေပုံးလုံး ကျော်မြှော်သာမဏေပုံးနှင့် ပုံးမြော်သာမဏေပုံး

ဦးနှောက်နှင့်နှုလုံးသား (ခံစားမှုနှင့်အတွေးစာရ)

ဖော်မြင့်

၁၃၂
 ၂၀၀၈၂၀၂၀၇
 မျက်နှာပုံးခြင်းပြုလုပ်အမှတ်
 ၄၀၀၈၇၄၀၅၀၉
 မျက်နှာပုံးသရေပေါ်
 ဘဏ္ဍာကြည်
 ကျိုးမျိုးတာစီ
 Dream City
 မျက်နှာပုံးပုံနှိပ်သူ
 ၆၀၇၅ (၂၀၂၀)၊ သုခပုံနှိပ်တိက်
 ၁၂၃၄ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
 အကျင်းပုံနှိပ်သူ
 ၆၀၇၈ (၁၀၇၈)၊ စာပေလောကပုံနှိပ်တိက်
 ၁၇၃၁ ၃၃ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
 ထုတ်ဝေသ
 ဦးယော် (၂၂၂၅)၊ ဖေမြင်စာပေ၊
 အမှတ် N - ၆၊ ရွှေမာလာရိပ်မွန်၊
 ဘရိုင်မောင်လမ်း၊ ကမာရွတ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ အောက်တိဘာလ။
 အပ်ရှု - ၁၀၀၀

မာတိကာ	
၁။ လွမ်းစရာ တဒဂ္ဂလေးတွေ	၁
၂။ အိမ်အပြန်	၇
၃။ အစက်ပြန်စကြရအောင်	၂၇
၄။ အတွေးကတ်ပြား	၃၁
၅။ ကျွန်တော်တို့ ဘိုးဘားစဉ်ဆက် ယုံကြည်လာခဲ့တဲ့အချက်	၄၇
၆။ အေရာင်းသမားကောင်းဆိုသည့်မှာ	၅၁
၇။ ဂုဏ်သိက္ခာရှိသူများ ထားကြသည့်ကတိစကား	၆၁
၈။ ရေးရေစက်	၆၉
၉။ ဆန်းသစ်တိတွင်တတ်တဲ့သတ္တိ	၈၃
၁၀။ သားသမီးကိုချုပ်သလား၊ အဆွန်းတုံးအောင် မပြောပါနှင့်	၉၇
၁၁။ တကယ်ပြသသာလား၊ တော်ရုံအဆင်မပြတာလား	၁၀၃
၁၂။ အမေနဲတွေ၊ လိုက်ရတဲ့နေ့	၁၁၁
၁၃။ ငါးတစ်ကောင်နဲ့ သားအဖသံဃာက်	၁၁၉
၁၄။ ရွှေနဲ့စက်ပြီး မွေးတဲ့သား	၁၃၃
၁၅။ ဆယ်မန်ငါးတို့ရဲ့ သင်ခိုးစာ	၁၄၇
၁၆။ နှစ်ကလတ်(စ)ရဲ့ ကျေးဇူး	၁၅၅

လွမ်းစရာတဒဂ္ဂလေးတွေ

သုံးနှစ်မှ ကိုးနှစ်အထိ အရွယ်အစားစားရှိသည့်
 သားသမီးတွေ၏ တိုလိမ့်လို စုစုနဲ့ဖာများစွာကို ကားထဲ
 နေရာချုပ်သည့်မှာ လွယ်ကြသည့်မဟုတ်ပါ။ သို့သော်
 ကျွန်တော် တိတိကျကျ သတ်မှတ်ထားသည့်အတိုင်း
 မနက်အအောက်ကြီးကပင် သည်ကိစ္စပြီးစီးအောင် အောင်
 ရွက်နိုင်ခဲ့သည်။ ပင်လယ်ပြင်တစ်ခုပါယာ ကျယ်ဝန်းလှ
 သော ပါရိုက်နဲ့ ရေကန်ကြီးသို့ လာရောက်ခဲ့သည့် ကျွန်း
 တော်တို့ အပန်းခြေခရီးစဉ်က ယနေ့ပြီးဆုံးပြီဖြစ်သည်။
 ကျွန်တော် ကမ်းခြေအိမ်ထဲ ပြန်ဝင်သွားသည့်
 အခါ အေးသည် အက်ပိုကို အိမ်ကြမ်းပြင်မှာ သဲမှုန်
 အစအနေကျွန်းအောင် လွှဲကျင်းနေတာ တွေ့ရသည်။
 “ခြားက်နာရှိခြဲပြီ၊ ထွက်ပို့အချိန်တန်ပြီ၊ ကလေး
 တွေ ဘယ်ရောက်နေကြလ” ကျွန်တော်က မေးသည်။
 အက်ပိုက် တံမြေက်စည်းကို ပြန်ထားလိုက်ပြီး
 “ကမ်းခြေကို နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်တဲ့အနေနဲ့ သွားကြည်”

သောင်ပြင်မှာ ပြုးရင်းလွှားရင်း ခြေချော်ရင်း ကမ်းစပ် နှား ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားကြသည်။ ဖီနံပါတွေကို ဆွဲတ်ပေါ်ကန်ပစ်ခဲ့ပြီး အက်စိက စကတ်ကိုမှ ကျွန်တော်က အောင်းသိ အောက်နားစကိုမကာ ကလေးတွေ ဆောင်သည့်နေရာထက် ပိုန်းသော ရေထားအထိ မြို့တွေး ခုန်ပေါက် ရောက်သွားကြသည်။ တစ်နေရာမှာ အက်စိ ခြေချော်ပြီး ရေထဲလဲတော့ အော်ရင်းဟစ်ရင်း ကျွန်တော်ကိုပါ တမင်တကာ ရေထဲဆွဲချေသည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြော်ပြီးသည် သည်ကန့်တိုင် အသည်တုန်းက ကျွန်တော်ကလေးတွေ၏ ရယ်မော ပျော်ရွင်သံကို ပြန်လည်ကြားရောင်မိုးဆဲ ကျွန်တော်ရင်တွေလည်း ပြန်ခုန်ရဆဲဖြစ်သည်။ တကယ် လိုက်လိုက်ပဲလဲလွှာ နှစ်ခြိုက်ကြည်နှုန်းမဲ့ရသည် အချိန်ကလေးတစ်ခုပါပေါ်။ ကလေးတွေကိုယ်တိုင်အပို့လည်း နောက်ပိုင်း သူတို့မှ ကြော်ရနိုင်တော့ပြီးဖြစ်သည် ငယ်ဘဝအတွေ့ အကြောင်လေးများအမြောက်တော်းပင် အသည်နေ့ မိရိုက်နဲ့ ကမ်းခြေမှ အဖြစ်အပျက်ကလေးအကြောင်းက လွမ်းဆွဲတွေ့ကြည်နှုန်းဖွံ့ဖြိုးရာ ပြန်လည်ထွက်ပေါ်လာစမြဲ ပြစ်ချေသည်။

မြှောင်း၊ • Graham Porter နှင့် A Moment Can Last Forever]

* * *

ဓမ္မပြု့

မည်းအကြောင်း အဖော်ထပ်ထပ် ပြောခဲ့သည်။

ရောက်ပြီး နှစ်လခန့်အကြာမှာတော့ ကျွန်မ ဂျပန်ပြည်မှာ အိုလိပ်စာသင်ရင်း ဆက်နော်းမည် အကြောင်း အဖော်ထာရေးအကြောင်းကြားမဲ့ရသည်။ သည်စာကြောင့် အဖ အတော်စိတ်ထိနိုက်သွား လိမ့်မည်စိတာ ကျွန်မသိသည်။ ထိုကြောင့်လည်း အဖော့ စာကို ဖတ်ရမှာ ကျွန်မကြောက်နောမြိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အသုံးအဆောင်ပစ္စည်း နည်းပါးလွှာသည် အခန်းလေးထဲမှာ ထိုင်ရင်း၊ အဖော်ထပ်စဉ်ကအကြောင်း ပြန်ပြောင်း ပြောပြချက်တွေကို ကျွန်မ သတိရနေသည်။ အသည်တုန်းက တိုင်းပြည်မှာ စီးပွားပျက်ကပ်ကြီးဆိုက်မေချို့ဗျာ အသည် ကုန်ရထားများမှာ လက်မှတ်မပါဘဲ အစုန်အဆန်စီးကာ လေလွင်သွားလာနေခဲ့သည်။ အမိမှုရှာရမှာ အတည်တကျမနေဘဲ အသည်လို့ လူညွှေ့လည် သွားလာနေချင်နေသည် စီတ်သည် ကျွန်မအသွေးအသားများထဲမှာလည်း ပါရှိနေသည်။ အဖော်ထဲမှာ အမွှေရှိထားပြုးပင်။

အမွှေအား အသည်လို့ ခြေသလုံးအီမ်းတိုင်ဘဝကို စွဲနှုတ်ဖြစ်စေခဲ့သည့် လက်ဆောင်ပစ္စည်းတစ်ခု အကြောင်းလည်း ကျွန်မစဉ်းစားမီသည်။ အောက်အဖော်လမ်းပေါ်က အတော်လမ်းပေါ်က အတော်လမ်းများထဲတွင် ကျွန်မအနှစ်

အိမ်အပြန်

“နှင့်အဖော်ဆိုက စာတစ်စောင် ရရှာက်လာတယ်” ကျွန်မသွေးယ်ချင်း တို့မိုက ပြောသည်။ လေကြောင်း စာအိတ်ပါးပါး ကြွပ်ကြွပ်ကလေးက သူလက်ထမှာ ကော်ပတ်စကြော်ကို ပွတ်သလို တဆုတ်ချွဲတ် မြည်နဲ့ သည်။

ကျွန်မ ဇူးတိုင်းပြုတိုင်းပြုသည်။ သို့သော် ထမလား

“နောက်တော့မှ အေးအေးအေးအေး အတိရင်လဲ ဖတ်ပေါ့ကွယ်”ဆိုပြီး သူကပေးသည်။

ကျွန်မက ကောလိပ်ကြောင်းပြီးကတည်းက ရူပန်ပြည်သို့ရောက်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် သည်စဉ်တုန်းကပင် ကျွန်မသိမ်အပြန်ကို သူစောင့်ပျော်နေ

ဦးစွားကို နှင့် နှလုံးသား

၅

သက်ဆုံး တာတ်လမ်းတစ်ခုပါး ဖြစ်သည်။ သည်စာတ်လမ်းကိုတော့ အဖပြောခဲ့သည့်အတိုင်း အစာဆုံး တစ်လုံးမှုမလွှာအောင် ကျွန်မပြန်ရွှေတ်ပြနိုင်သည်။ စင်စစ်သည်စကားတွေကို အဖယ်ခုလတ်တစေား ပြောဆိုနေသယောင်ပင် ကျွန်မမှားထဲ ကြားယောင်လာသည်။

* * *

အသည်တုန်းက အဖော်အသက် ဂဝပဲရှိသေးသည်။

ကုန်ရထားတစ်စီးပေါ်မှာ သူလိုက်ပါလာခဲ့သည်။ ရထားက ရောက်းတောင်တန်းကြီး၏ အမောက်ဘက်ခြေားမှုရှိနေသည်။ အနိမ့်ရိုင်းတောင်များကြားမှာ ခုတ်မောင်းနောင်းတော်းပေါ် အခြားသွေးလည်း ပါသည်။ နှစ်ရို့ကို ကျော့မှုလျက် ဟိုတစ်ယောက် သည်တစ်ယောက်ထိုင်နေကြသည်။ ပေရေသား မျက်နှာတွေက ဘာခံစား ချက်ကိုဖြူးမဖော်ပြီ။ သူတို့အကျိုးအိတ်ကပ်များနည်းတူ ဟာလာဟင်းလင်းပဲ ရှိနေသည်။ လက်တွေက အလုပ်ကြီးဒက်ကြောင့် အသားမှတ်နေသလို့၊ အဝတ်အစားတွေက ည်စ်ပေစုတ်ပလျှက်ရှိကြပြီ။ လူတိုင်းပင် ဟင်းလင်းပဲငွေ့နေသည်။ တော်းပေါ်မှုနောက် ဟို့ အဝေးဆီး ငေးမျှုပ်ရင်း တိတ်ဆီတ်စွာ လိုက်ပါလာကြသည်။ အပေါ်ယံ သွေးပြင်အား ပြုးတော့ အသီးသီး၏

အာရုံထဲတွင် ရည်မှန်းထားသည့် ခရီးပန်းတိုင်တစ်ခုစီ
ရှိနေကြသလိုပင်။ သို့သော် မဟုတ်ပါ။ အရှေ့အရပ်သို့
ဦးတည်သည့် ရထားမှာ လိုက်ပါနေကြခြင်းဖြစ်သော်
လည်း တကယ်စင်စစ် ဘယ်ဆိုကိုမှ သူတို့သွားနေကြ
သည် မဟုတ်ပါ။

ကျွန်းမဲ အဖေက အရင်တစ်နှစ်ခွဲလောက်ကပင်
နယ့်ယောက်မြှို့မှ ထွက်ခွာလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဂျုန်က
ရှိနေလောက်၊ ထောကလေးတွေ ကိုယ်စိန့် နေအိမ်များ၊
လမ်းထောင့် စတိုးဆိုင်လေးများ အပါအဝင် ရင်းနှီး
ကျမ်းဝင်သော ရပ်ကွက်ဝန်းကျင်ကို သူအကွယ်တက္ကပင်
ခွဲနှိုးခဲ့သည်။ သည်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အလုပ်လုပ်သော
လုပ်ထွေလည်း ရှိကြသည်။ အလုပ်အကိုင်ရှာဖွေ၍
ရှုသောသူများဆိုပါစို့။ များသောအားဖြင့်တော့ စက်ရုံ
အလုပ်ရုံများမှာ အောက်ခြေအလုပ်များ လုပ်နေကြ
ရသည်။ လူကြီးတွေကကောတဲ့။ လူကြီးအများစုက
ကျွန်းမှတိဘိုးဘိုးနည်းတဲ့ ရရှားပြည်မှ ရွှေပြောင်းလာ
ခဲ့ကြသွားကြီး ဖြစ်သည်။ သူတို့ကတော့ ဘတ်မြေ
အကြောင်း ပြောဆိုစားမြှို့ပြန်ရင်း အချိန်ကုန်တတ်
ကြသည်။

ရရှားပြည်မှာတုန်းက ကျွန်းမှာဘိုးသည် အင်ဂျင်
နီယာတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ဘာသာစကားလည်း

၅၂

နယ့်ယောက်မြှို့သားလေး အဖွဲ့ကို အများကိုသာက်ခြင်း၊
ရှိကုယ်လိပို့နီးယားက လုမ်း၍ခွဲဆောင်နေသည်။ အဲ
သည်မှာဆိုလျှင် သူအား အိမ်ဆေးသုတေသမား ရှုံး
တစ်ယောက်၏သား ဆိုတာထက်တော့ အများကြီး
ပို၍ အသိအမှတ်ပြုကြလိမ့်မည်ဟု သူမြင်ယောင်နေခဲ့
သည်။ အဲသည်ကို သွားမည်။ အောင်မြင်တော့မှ အိမ်
ပြန်လာမည်။ မအောင်မြင်သရွေ့ကား လုံးပြန်လာလိမ့်
မည်မဟုတ်ဟူ၍ သူ သိန့်ကြားနဲ့ ချုခဲ့သည်။

နေဝင်ချိန် ရောက်လာသည်။ ရထားကလည်း
ရောကိုတောင်တန်းကြီး၏ အမြင့်ပိုင်း တောင်များဆိုသို့
တက်လာခဲ့ပြီ။ ရေခဲတဲ့ပြင်းထုန်သည့် တောင်ပေါ်
အအေးဓာတ်က ရထားတွဲထဲ ချင်းနှင့်ဝင်ရောက်လာ
သည်။ အဖေက ဖာရာပရွာနှင့် သူကြတ်အကျိုးကိုရှိ
မှာတင်းတင်းပတ်ရင်း ခြေမှာစီးထားသော ဖိန်ကို
စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ဖိန်ပေါ်က အညီရောင် သားရေအကြမ်းစားပြင်း
ချုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဖိန်ပြေးက ခြေကျင်းဝတ်
အထက်မှာ ချည်ရသည်။ သည်ဖိန်ပိုင်းကိုစီးကာ စွားခြုံ
မှာ စွားတွေအသားတံ့ဆိပ်ရှိက်ခဲ့သည်။ တောင်တောင်း
ထဲမှာ သစ်ပင်တွေ ခုတ်လုံးခဲ့သည်။ ပင်လယ်ပြင်မှာ
ကျော်မှာ ဖော်ပေါ်လည်း ဖွံ့ဖြိုးဆိုသည်။

လေးမျိုးလောက် ပြောဆိုနိုင်သည်။ အမေရိကမှာတော့
သူက အိမ်ဆေးသုတေသမားတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။
အဘိုး၏ မိတ်ဆွေတွေထဲမှာ မြို့စားရှားမှာ အနွယ်တွေ
ပါဝင်သည်။ သူတို့လည်း ယခုတော့ ဟိုတယ်ဟဲ့ပဲ့
ထိုးဖြစ်သွားဖြစ်၊ အည်သည်တွေအတွက် တက္ကိုခေါ်လေး၊
ဘာဉာဏ်ပေးရသည့် တော့မေးဇားအလုပ်သမား ဖြစ်သည့်
ဖော်၍ နေခဲ့ပြီ။ သို့သော် ညာကိုများတွင်တော့ သူတို့
တစ်တွေ စုဝေးကာ ဟိုးယခင် ဆယ်စုနှစ်ပေါင်း များ
စွာက တပ်မကြီးတွေ သူတို့တိုးဆောင်ကျပ်ခဲ့ခဲ့ပဲ့၊ ကြိုး
ကျယ်ခဲ့မှုးမှားသော ညာစားပဲ့ကြီးတွေ တက်ရောက်ခဲ့
ပုံများကို ပြောဆိုနေတတ်ကြသည်။ သူတို့ကား အတိတ်
ကအရိပ်များထဲမှာ လျော်ကော်နေခဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်သည်။

ဖုန်တရာတော်နေသည့် သူတို့အတ်လမ်းတွေကြားရ
တိုင်း အဖေ ကျိုတ်မနိုင်းမဲရ ဒေါသတွက်လေ့ရှိသည်။
သည်လူကြီးတွေ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြန်
အလုန်ဖော်မော်လောက် စိတ်ကူးယဉ်ကူးထဲ ဆက်လက်
ကျင်လည်နေကြတာကို သူကြည့်မရ။ အဖေကတော့
သူတို့နှင့်မတဲ့။ သူမှာ ကြိုးမားသော ရည်မှန်းချက်တွေ
ရှိသည်။ သူက တံတားတွေဆောင်ရွက်ချင်သည်။ နားတွေ
ကြိုးကြုံပေးပိုင်းများ ပိုင်းချင်သည်။ ပစီပိုင်းသားမှာ
သည်လည်း ဟောင်းနှစ်း ဆွေးမြှုပ်သွားခဲ့ခြင်းပေါ်လေ
သည်။

ချုပ်ထားသည့် ခြေထောက်ပြန်ပင် နယ့်ယောက်နှင့်
ကယ်လိပို့နီးယားက အရှေ့အများက လူးလာ
ခေါက်တုန်းသားနေသည့် ကျွန်းရထားများပေါ် အကြိုး
ကြိုးကြုံတော်မြော်တွေ တက်ဆင်းလိုက်ပါခဲ့ပြီ။ ပနားမားတွေးပြုးမြော်း
ကိုဖြတ်သွားသည့် ကျွန်းရထားတော်တိုး၏ ကျွန်းပတ်
များပေါ်မှာလည်း လျော်ကော်ခဲ့ပြီ။ သည်လိုပြင့် တဖြည်း
ပြည်းပါးလုပ်လာသော ဒီနံပွားက ယနေတော့ အက်ကျိုး
သွားခဲ့ချေပြီ။ အမေးအိပ်မက်များနည်းတွေ ဒီနံပွားသားရေး
သည်လည်း ဟောင်းနှစ်း ဆွေးမြှုပ်သွားခဲ့ခြင်းပေါ်လေ
သည်။

အေား အခြေမှာအမေးမှာတို့တော်နေသောက် အဖေအနီး
ချုပ်ကပ်လာပြီး ပြောသည်။ “ရှေ့နားက မြို့တို့မှာ
လူတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူအောင်က မပြုတို့ကိုခဲ့
တို့လိုလွှာတွေအတွက် အပြုံးပဲ့ပေးထားတယ်”

အလေဆိပ်တွေကြိုးပြီး အေားသွားမှားနှင့်အတွေ ရထား
ပေါ်မှာ ခုနှစ်ဆင်းလိုက်ပါသွားသည်။ ဆောင်းအကြိုး
စွေးအကုံးပေမဲ့ အပြုံးပဲ့မှာ ဆီးနှင့်ပြုစိုင်သည်။
နှင့်ခဲ့ပြုးပေါ်မှာ နှင့်လိုက်သွားခဲ့ခြင်းပေါ်မဲ့
အောင်တော်တွေ၊ တော်တို့တော်တွေ၊ သွားခဲ့ခြင်းပေါ်မဲ့
အောင်တော်တွေ၊ တော်တို့တော်တွေ၊ သွားခဲ့ခြင်းပေါ်မဲ့
အောင်တော်တွေ၊ တော်တို့တော်တွေ၊ သွားခဲ့ခြင်းပေါ်မဲ့

“ကျွန်တော်ကတော့ လယ်ယာမြေက လာတဲ့သူ မဟုတ်ဘူးပျေား”အဖောက ပစ္စားတွေ့ရင်း ဆိုသည်။

“အင်းလေ၊ ဒါဖြင့်လဲခေါင်ဗျား ကျွန်တော်တို့အိမ် အလည်လိုက်ခဲ့ပါလား ဆိုးလဲ၊ ကျွန်တော်အစ်မက အချက်အခြား သိပ်ကောင်းတာပျေား”

အဖောကီ ဘယ်သုကမှ ယခုလို့ နာမည်တပ် မခေါ်ခဲ့တာ အတော်ကြာဖြို့ ဖြစ်သည်။

“ကျေးမှုတင်ပါတယ်များ၊ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ ကျွန်တော် ကိုယ့်အိမ်တောင် ကိုယ် မပြန်နိုင်သေးဘူးပျေား ခင်ဗျားအိမ်လိုက်ဖို့တော့ ပို့က်တာပေါ့” အဖေ ပြန်ပြော လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲများ” အားလုံးက ဆက်မေးသည်။

အဖောက စုတ်ပြတ်နေသော သူကျောက်ကတ်အကျိုး နှင့် အောက်ခြေက ဟပြုနေသော ဖိန်ပို့ ကြည့်မဲ့ သည်။ အင်တော်သာအောင် လုပ်ပြမည်ဟု ကြွေးကြော် ကြည့်ပြီး အိမ်ကတွက်လာခဲ့သော လူပုံယ်တစ်ယောက် အနေဖို့ စုရိထ်က အများကြီးဆိုးရွားသော အနေအထား မျှ အိမ်ကိုဘယ်သို့ ပြန်နိုင်ပါမည်နည်း။ “ကျွန်တော် ဖုံးယောက်က စွဲက်လာတုန်းက ကိုယ့်ကိုယ် ဘာကောင်းညာကောင် ဖြစ်ရမယ်ဆိုပြီး လာခဲ့တာ၊ ဘာကောင်မှမပြစ်သေးဘူး ကျွန်တော်ပြန်လို့မရဘူး”

တွေ့ မပါဘူးပျေား”

အဖောင်းသည်။ သို့သော် အားလုံးက လက်မခံ။ “စီးသာ စီးကြည့်စမ်းပါ ဆိုးလဲ၊ အခုလတ်တလော ခင်ဗျားခြေထောက် နွေးသွားမှာ”

အဖောက အေးစက်နေသော ခြေထောက်နှစ်ဖက် ကို ဖိန်ပဲ စွပ်ကြည့်သည်။ ဖိန်ပဲက အနေတော်ပင်။ “ကျွန်တော် ယူတော့ မယူနိုင်ဘူးပျေား” အဖောက ပြော လိုက်သည်။

“ခေါ်ဖြစ်ဖြစ်စီးထားလိုက်ပါ၊ ကျွန်တော်ပြန်လို ချင်တဲ့အခါ ပြောပါမယ်”ဆိုပြီး နောက်တစ်ဖက်ပါ ပစ်ပေးသည်။ ပြီး အဖော်ဖိန်ပို့ သူကောက်စွပ်လိုက် သည်။

အဖောက ဖိန်ပြီးထွေပါ ချည်လိုက်သည်။ သူ ခြေချောင်းကလေးများက စိုးစိုးစိုးစိုး ဖြစ်လာပြီး သွေးအသွေးအလာမှန်ကာ နွေးထွေးစပြုလာသည်။ ခြေထောက်ကလေး နွေးထွေးနေသည်အရဟာရှိ ယခုမှပင် ပြန်ခံစားမိတော့သည်။ သည်မောက်မဲ့ ရထားသဲ တဝေါ ဝေါနှင့်အတူ စွဲနှင့်မြောကာ တဖြည့်ဖြည့် ပြုး ရှိသည်။

မန်ကိုအရှင်တက်တွင် အဆောင်းလာသည်။ ရထား စွဲထဲများ သူ့အပြင် အခြားအငြောင်းများမှာ နှစ်ယောက်

ဦးနောက်နှင့် နှစ်းသား

၁၉

အဖောက အပြောပေးလိုက်သည်။

ရထားအပြင်ဘက်ဆီ ကြည့်လိုက်တော့ မူးဆုံး မိုက်၍ အပြောပေးလိုက်သည်။ ကောင်းကင်ယမှာသာ ကြယ်ကလေးတွေ တလက်လက်မြင်ရသည်။ လမ်းမီးရောင်များအောက် မှာ ကြိုးပြင်းရှုံးသာတစ်လို့အောင်နှင့် သည်လို့မှောင်းမိုက် သော ဝန်းကျွန်တော် အဖော်မြင်ဘူးခဲ့။ သူမိတ်ထဲမှာ အထိုးကျွန်နိုင်သလို ခံစားမိုက်သည်။ “တစ်နေ့တော့ ကျွန်တော်လည်း အိမ်ပြန်မှာပေါ့များ၊ ပို့က်ဆံနည်းနည်း ပါးပါးနှစ်ပြီး အိမ်အပြန်စီးသွားစရာ ပို့နိုင်ကလေး ဘာလေး ရှိလာတဲ့သော်ပေါ့” အဖော်တော် မပွင့်တွေ့နှင့် ဆိုသည်။

ခေါ်ကြာတော့ သူမြေခောက်ကို လေးလေသာ ပစ္စာည်းတစ်ခုလာထိတာ အဖော်လိုက်ရသည်။ လျဉ်းကြည့်တော့ အားလုံး၏ ပို့နိုင်စီးရေးကို အိမ်ပြင်းကြော် မြော်လိုက်တော့ တွေ့ရသည်။ ပို့နိုင်က အညီရောင်းစွာက ထူထောင်။

“စီးကြည့်ပျေား” အားလုံးဆိုသည်။

“ဘာအတွက်လဲဖျေား”

“ပို့နိုင်ကောင်းကောင်းရှိရင်းပါ အိမ်ပြန်နိုင်မယ်လို့ ခုပဲ ခင်ဗျားပြောတယ်မဟုတ်လားဘူး၊ ကျွန်တော်ပို့နိုင်က အသစ်တော့မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အပေါ်ကိုတွေ့အပြုံး”

ဦးမောက်နှင့် နှစ်းသား

၂၁

သာ တွေ့ရသည်။ အားလုံးက မရှိတော့၊ ထိတ်ထိတ် ပျော်ပျေား ဖြစ်သွားပြီး အဖော် သူတိုးအား အားလုံးကို မြင်လိုက် သလေးမေးသည်။

“အရပ်ရှည်ရည်နဲ့ လူလား၊ ဝိုင်းတော့မှာ ရထား ပေါ်က ရှုန်ဆင်းသွားတာပဲ”ဟု တစ်ယောက်က ပြု သည်။

“ဟာ သူ့ပို့နိုင် ကျွန်ခဲ့ပြီး၊ ကျွန်တော် သူ့ပို့နိုင် စီးထားတာ” အဖော်ဆိုသည်။

“ကျွန်တော်ကိုမှာခဲ့တယ်ပျေား၊ သူနှစ်ယုံးယောက်ကို တစ်ခုမဲ့ မရောက်ပွဲးသွားတဲ့ ဒါပေမဲ့အိမ်ပြင်းတော် တော့ ရောက်ပွဲ့အောင်တယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ၊ တဲ့”

အဖ မယ့်ကြည့်နိုင်စွာဖြင့် ခေါင်းကို ယမ်းခဲ့ မဖို့သည်။ မရှိစားတဲ့ဘူး၊ အချင်းချင်းကြားများ သုတေသန ပို့နိုင်စီးတွေ့အပေါ် အိမ်ပြန်မှာပေါ့များ အိမ်ပြန်မှာပေါ့များ အဖော်တစ်ခု ဖွဲ့စည်းမဲ့ မတော့ရသည်။ မကြော့ဘူး မတွေ့ဘူး မဲ့ပါ။

ဒါဖြင့် တစ်ခုးမှာကော်၊ အဖော် ယမ်းခဲ့ အိမ်နှင့်များအား ပြန်ပြောင်း စဉ်းစား ကြည့်သည်။ အချင်းရှားမှားသည်။ အိမ်ပြင်းမှားသည်။ ဒါမို့ပို့နိုင်ရင် မို့ပို့နိုင်ခဲ့ မှားသွားသွားပေါ်မှား မှားသွားသွားပေါ်မှား မှားသွားသွားပေါ်မှား မှားသွားသွားပေါ်မှား”

လေရှိတာ အမှတ်ရသည်။ အီမံနီးချင်းတစ်ဦး ဖြစ်သူ မစွမ်းချိုင်းဆိုလျှင်လည်း အီမံတစ်ဦးမှာ အဓိကငွေရှာပေးနေသည့် ပုဂ္ဂိုလ် အလုပ်ပြုတဲ့ ဒုက္ခပါ ဆိုလျှင် စားစရာ သောက်စရာများ ယဉ်သွားပေးတတ်သည်။

အကိုအခဲတွေ နှစ်မာစုံစုံမျှတွေ သူတို့ကိုယ်တိုင် ကြုံမျှုံးခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်နိုင်သည်။ ဒါတွင်မက စစ်မှန်သော စေတနာ သဒ္ဓတရားဟုသည် ပိမိမှာ ရှိတာ ပိုတာကို ပေးခြင်းမဟုတ်။ သူတစ်ပါးလိုအပ်နေ သောအရာကို ပေးခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း သူတို့သော ပါက်ခြင်းကြောင့်လည်း ဖြစ်လိမ့်မည်။ စသပြင် အဖေတွေ့မီသည်။ သူလုံးလုံးလျားလျား မူးလျှောင်ခဲ့သော အရာတစ်ခုကို ပြန်၍ ခံစားသိရှိလာခြင်းပင်တည်။

ဘေးတွင် တရိပ်ပိုပ် ပြေးလွှားကျွန်ရစ်သည် ကင်းဆတ်နယ်၏ ဂုဏ်ကိုခင်းပြင်များကို ဝေးကြည့်ရင်း အားလုံး သူကိုပေးခဲ့သည့်မှာ ပိုမျိုးတစ်ရွေးမှာ ပိုမျိုးတစ်ရွေးတို့အပေါ်၌ ရှိခဲ့ပူးသည် ပိမိ၏ ယုကြည့် မူကိုပါ တစ်ဖုန်းပြန်ပေးခဲ့ခြင်းပေတကားဟု အဖေက တစိမ့်ခို့စွာတွေ့ကာ သောာပါက်နေခဲ့ဖို့သည်။

အသည်နေ့ နေ့လည်မှာ နှယ်ယောက်သို့ သွားမည် ကုန်တွဲတစ်တွဲပေါ် အဖေခုန်တက် လိုက်ပါလဲ။

ခဲ့သည်။ သူအံပြန်ရောက်သည်အစီ ခါတိုင်း ပိုမို ခံစားမှုများကို ပုဂ္ဂိုလ်လင်းလင်း ဖော်ပြလေ့မရှိသည် ကျွန်မှုတိုးဘို့က သားဖြစ်သွားသား ဝါးသားလိုက်လွှာ ပွဲဖက်ဆီးကြိုသည်။ အသည်ညာ လမ်းပေါ်က အဖေ အတွေ့အကြောင်းအရာတွေ့အကြောင်းအရာ ဖြစ်ပြီး အီမံနီးချင်းတွေ့ကြောင်း ပြန်ပြုပြစ် အားလုံးအကြောင်းအရာ ဖြစ်သွားသည်။

* * *

လေကြောင်းစာအိတ်ကလေးကိုဖွင့်ကာ အထဲမှ စာကို ကျွန်မှ ဆွဲထဲတဲ့လိုက်သည်။ စက် ပေါ်တို့တို့ပင်။ အဖေက ခံစားမှုတွေ့မရေး၊ အဖြစ်အပျက်တွေ့သာ ရေးသားထားသည်။ ခြင်းခွင့်းရန်အတွက် ရေပန်းများ သူတို့ဆင်နေတာ၊ အမေစန်းဆီးတွေ့အသစ်လဲထားတာ၊ အီမံက ခွေးကို တိရှိခွှေ့နှင့်ဆေးကု ဆရာဝန်ထဲ သွားပြရတာ၊ စသည်များ ဖြစ်သည်။

အသည်နေ့ နေ့လည်မှာ နှယ်ယောက်သို့ သွားလေး ရေးထားသည်။ “သမီးဆန္ဒရှိတယ်ဆိုရင်မတော့

မျှပိုမှာ မေရှင်သလောက် နေပါ၊ သမီးစိတ်ချမ်းသာ တရိပ်ပုံ အဆင့်ချင်ပါတယ်၊ အဲဒီမှာ ပျော်နေ့မယ် ဆိုရင်လ အဆင့် နားလည်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခုန်းသယ်လောက် ဝေးသည်ဖြစ်စေ၊ လမ်းပန်းဘယ် လောက် ကြေးသည်ဖြစ်စေ အီမံဆိုတာ ပြန်ချင်ရင် လောက် ပြန်လေလိုက်ရတဲ့နေ့ရှာဆိုတာ သမီးမမေ့ဖို့ အီမံန်မွေး ပြန်လေလိုက်ရတဲ့နေ့ရှာဆိုတာ” ဟူ၍။

အဆောက်လုံးတွေက ကျွန်မအတွက် အဂျိုန်အပိုး တန်သော လက်ဆောင်စွန်တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်။ အားလုံး ပေးခဲ့သည် ပို့ပို့က အဆုံးအတွက် အကြီးအကျယ် တန်ဖိုးရှိခဲ့သလိုပင်။ သည်လက်ဆောင် နှစ်ရပ်လုံးပင်း စွဲ့လွှဲတဲ့အန်နားခဲ့ခြင်း၊ ရက်ရောသဘာပြည့်ဝခြင်း ဟူသာ အခို့ပျော်ကို တွေ့ညီးဖော်ပြခဲ့ကြသည်။

ဂျုပ်ပြည်မှာ ကျွန်မအီအစွဲတွေက ပျော်မှန်း သည်အတိုင်း ပြစ်စေလာခဲ့ပါ။ ရမည်ထင်ထားသည် အလုပ်ကို ကျွန်မ မရခဲ့။ ဂျုပ်နှင့် စပ်လျှော်းသည် ကျွန်မ စွဲ့လွှဲတဲ့တွေ့ပြုပြီးမျှများလည်း လျော့ပါး မေးမှုနှင့် သွားခဲ့သည်။

သိန့် အီမံနီးချင်း ကျွန်မပြန်ခဲ့သည်။ ပိုဘတို့၏ ဆန္ဒကို ပေါ်လျှော်လေ့မရှိသည် ကလေးသွင်ယ်တစ်ယောက်၏ နားခိုတ်မျိုးသက်သက်ဖြင့်မဟုတ်။ အရှင်

ရောက်သော သူတစ်ယောက်မှုရှိသည့် ကိုယ်ပိုင်နှင့် သား၏ ဆွဲဆောင်မှု၊ ကျွန်မသယ်သောအခါမျှ တွေ့ကြုံ ဆုံးစွဲ့နိုင်စရာ မရှိသည့် အခြေမြဲအနေမြဲတစ်ယောက် ပေးခဲ့သွားသော လက်ဆောင်မှန်ကို အမွှေ အနှစ်တစ်ခု သွားသွားမှုများ၊ ခံစားခဲ့မှုတို့ဖြင့် ကိုယ်အီမံကိုယ်ယာဆီး ကျွန်မ အရောက်ပြန်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

[နှင့်း * Suzanne Chazin၏ Long Journey Home]

* * *

အစကပြန်စကြရအောင်

အလုပ်လုပ်တဲ့နေရာမှာ
ခမ်းမားကြီးကျယ်ပါစေ၊
တိကျသောချာပါစေ၊
ကိုယ့်ပုံစံကိုယ့်ဟန်ပန် ပါပါစေ။

[ဖရက်(၃)အက်စတု]

“စားသုံးသူအတွက် ထိပ်တန်းအဆင့် ဝန်ဆောင် မှု” ဟု ကျွန်တော်ဘာသာ အမည်ပေးထားသည့် ဖြစ် ရပ်တစ်ခု များမကြာမိက ကျွန်တော်ကိုယ်တွေကြုံခဲ့ ရပါသည်။ နောက စနောက့် အေးမြှေသာ ဆောင်း ကာလ၊ ကနောက်ပြည် တရ္စာနှင့်များ ဖြစ်သည်။

စနောက့်က သက်သက်သာသာ အားအားယားယား အနားယဉ်သောနေ့ဖြစ်သည်။ ကလေးတွေလည်း အလည်း

၁၆၆

အပတ်သွားနေသဖြင့် အီမာနှာ နှိုးသည် ကိုတ်နှင့် ကျွန်တော် နှစ်ယောက်တည်း ကျွန်ရန်သည်။ အီပြုရာက နောက်ကျမှုထာသည်။ နောက်လည် လုပ်ရှိုး လုပ်စဉ်အလုပ်တွေ အားလုံးကို အေးအေးအေးအေး သုံးလေးနာရီနာက်ကျခဲ့ပြီး လုပ်ရသည်မှာ အရာသာရှိ လှသည်။ နှိုးထဲမှာ ဟိုင်းသည်ငါး၊ ရွှေးဆိုင်းတွေ ဝင်ကြည်း၊ ပြခန်းတွေထဲလျောက်ကြည်းနှင့် အတော်ကြီး နောက်ကျသည့်အချိန် နေ့လယ်စာစားရန် ဟိုတယ်တစ်ခု ထံဝင်တော့ ညာနေလေးနာရီထိုးပြီး။

ဟိုတယ်က တရ္စာနှင့်မှာ ထင်ရှားသည် ကြယ်လေး ပွင့်ဟိုတယ်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ စားသောက်ခန်း ဝန်ထမ်း တွေက ဖော်ပွဲ ပျော်သာသည်။ ကျွန်တော်တို့ စားစရာတွေ မှာကြသည်။ ကိုတ်က ကုန်းဘောင်ကြီးကျော် တစ်ပွဲ မှာသည်။ သို့သော် သူ့ဟင်းပွဲ ရောက်လာသည့်အခါ မှာတော့ တကယ့်အတ်လမ်းစလေသည်။ ဟင်းပွဲထဲမှာ ကျကျနှစ်ပါလာသည်က စားဖိုးဆောင်က ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အသုံးပြုလော့ရသည်၍ ရာဘာလက်အိတ် ထိပ်များပိုင်း ကလေးတစ်ခု ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် စားပွဲထိုး အမျိုးသမီးကို လုမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“အော်ဘာကြီးလ” ကိုတ်က ရုံရာသော မျက်နှာ

၂၁၇

စိတ်ပျက်သော အမှုအရာနှင့်မေးသည်။

“ဟယ်၊ ကျွန်မလည်း မသိဘူး” ဆိုပြီး အမျိုးသမီးက ဟင်းပွဲကို အလျင်အမြန် ပြန်သိမ်းကာ စားဖိုးခန်းထဲယဉ်သွားသည်။ အသည်နောက် တစ်ခါဏအတွင်း မှာပင် စားသောက်ခန်း တာဝန်ခံပုဂ္ဂိုလ်နှင့်အတူ ပြန်ရောက်လာသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အများကြီးအားနာဂတ် စင်ရွာ၊ တကယ်ကို ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ချို့ယွင်းချက်ပါ၊ ကျွန်တော် အနဲ့အညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်” စားသောက်ခန်းတာဝန်ခံက ယဉ်ကျေးဇား စကားဆိုသည်။

မှန်သည်၊ သည်လိုပဲဆိုရမည်ပေါ့။

သို့သော် သူက သည်မျှလောက်သာ မဟုတ်ပါ။

“ကျွန်တော်တို့ အကောင် ပြန်စကြရအောင်ရွာ” သူကဆိုသည်။ ထို့နောက “ကဲ၊ စားပွဲပေါ်မှာရှိတာတွေ အားလုံးရှင်းကွာ” ဟု စားပွဲထိုးအမျိုးသမီးကို ကျွန်တော်တို့သည်။ အမျိုးသမီးက စားပွဲပေါ်မှာရှိသည့် စိုင်ပုလင်း၏ စွဲး၊ ခက်ရင်း၊ စားစလော်များအပြင် ကျွန်တော် ဟင်းပွဲသာမက စားပွဲခင်းပါမကျို့ အားလုံးပြန်သိမ်းသည်။

ထို့နောက “စောဓာက ကျွန်တော်တို့ ဒေါင်းထဲမှာရှိခဲ့တာတွေလဲအားလုံး မူပစ်လိုက်ကြရအောင်ရွာ”

သူကဆိုပြန်သည်။

စားပွဲခင်းကို အသစ်ပြန်ခင်းသည်။ စားသောက် ဖွယ်စာရင်းကို ထပ်မံပြသသည်။ ဂျိုင်ပူလင်းသစ်၊ စားခရာ သစ်များ မှာကြသည်။ အလွန်ထူးခြား စိတ်ဝင်စား စရာကောင်းသော နှေ့လယ်စာစားပွဲ အသစ်တစ်ခု ကျွန်ုတ်တို့ ပြန်စကြသည်။

စားသောက်ခန်းတာဝန်ခံက စောစောက ကျွန်ုတ်တို့ ခေါင်းထဲတွင် သူတို့နှင့်ပတ်သက်၍ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည့် “ဟာ သိပ်ဆိုတာပဲ”ဟူသော မှတ်ချက်ကို “အရမ်းကိုကောင်းတာ”ဟူသော မှတ်ချက်နှင့် ပြန်၍ အစားထိုးပေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။ စောစောက ပြစ်ခဲ့တာနှင့်ပတ်သက်၍ သူ ဘာမှဆင်ခြေပေးမနေ့။

ငှုံးအစား ပို၍မြင့်သော ပို၍ကောင်းမွန် ပြည့်ရှု သော ဝန်ဆောင်မှုတစ်ခုသော သူလဲလှယ်ပေးခဲ့သည်။ ဝန်ဆောင် ဟင်းလျောတွေက အရသာရှိလှသည်။ ဝန်ဆောင် မှုကလည်း ထိပ်တန်းအဆင့် ဖြစ်သည်။ တကေသာ မိုးနားပို့ပြင်သော ဆောင်ရွက်ချက် တစ်ခုပင်။

သည်အပြင်

နှေ့လယ်စာက ကျွန်ုတ်တို့အတွက် ဟိုတယ်၏ ဖော်လျော်စွာ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

[မျှော်း။ ။ Richard Porter၏ Let's Start Over]

က မိုးများဖြစ်သည်။ မိုးတွေကို ကျွန်ုတ် သော မကျပါ။ အမေ့မြေဝါဒတွေ၊ လမ်းညွှန်တာ သွှန်သင် တာ စုံးမတာတွေအတွက် ကျွန်ုတ် အမြဲဒေါသ ထွက်နေရသည်။

မိုးက ငွေကြီးမပြည့်စုံတော့ ကျွန်ုတ် နီးနီး နားနားက ကောလိပ်ကျောင်းကိုပဲ တက်နိုင်သည်။ ကျောင်းသွားတော့လည်း နေ့တိုင်း ဘတ်စကားနှင့်ပ သွားရသည်။ တစ်နေ့မှာတော့ အဖော်နှင့် ကျွန်ုတ် အကြီးအကျယ် စကားများသည်။ ကျွန်ုတ်နှင့်တိတ်တွင် ကျွန်ုတ်ဘို့ အဖော်ပျော်လွှာနှင့်သည်ဟု ထင်နေသည်။ ကျွန်ုတ် အပျော်အချယ်တွေက ရှုန်းထွက်ချင်သည်။ အဖော် ကျွန်ုတ် လူကြီးကိုမလေးစား၊ ပုန်ကန်ချင်သည်ဟုမြင်သည်။ ပြီးမြတ်သွားသည်။ မြတ်သွားသည့်အတွက် ကျွန်ုတ်ဘို့ အသည်တော့ နှေ့ရာတကာ ဝင်ပါချင်၊ လိုက် မျှော်းယုံက်ချင်နေသည်။ စသဖြင့်။

လမ်းတစ်လျောက် ရှားရှားရှုရှု ဒေါသထွက်လိုက်၊ တဟင်းဟင်း သက်ပြင်းချုလိုက်နှင့် ကျွန်ုတ် ကျောင်း

အတွေးကတ်ပြား

လုတ္တံယောက်ထဲမှ အစောင့်ရာရာ သိမ်းပိုက်သွား ပိုင်ဆောင်လည်း တစ်နှစ်ပုံ ယဉ်ဆရား ယင်းကား၊ လူလွတ်လပ်ခွင့်တို့အနက် အရင်းခဲ့သကျော်းပြုခြင်သည်။ ‘ပို့လမ်းကို ပို့ပို့သွားချယ်ပိုင်ခွင့်’ ပြစ်ဆောင်။ [စစ်ကာ ဖရန်ကဲလ်]

ကောလိပ်ရောက်စ နှစ်များတော်းကမှ ကျွန်ုတ်တော်က မဇော်နှင့်စိတ် ဒေါသမိတ်တွေ များနေသည့် လွင်ယောက်လည်း ကျွန်ုတ်တော်ဒေါသက အရပ်ရပ် သို့ ပျော်နှင့်နေသည်။ လောကကြီးထဲမှာ ကျွန်ုတ်တော် ဘာကိုမှာ မဇော်နှင့်ရှင်ပါ။ ကျွန်ုတ်တော်ဒေါသက နော်တော် ဘာကိုမှာ စုံးပြုခြင်းပါ။ ကျွန်ုတ်တော်ဒေါသက ရှိသည်။ အဲဒါ

သို့ ရောက်လာသည်။ စိတ်ထဲမှာ အဖော်နှင့်ပတ်သက်သည့် ဒေါသမိတ်တွေ တစ်လျောက် သို့ အသည်းမျှုံး တစ်လျောက် သို့ ရှိမှုညီမဟုတ်၊ ကျွန်ုတ်လို့လို စတော်ရ ချုပ်ရှုယ်ခံရသည် အင်အထားပျိုးလည်း ဘယ်သူမှာ ကြုံးကြလို့ မည်မဟုတ်၊ ပြီး ကျွန်ုတ်အဖော်သည် အထက်တန်း ကျောင်းထွက်စာမေးပွဲလောက်ပင် မအဆင့်မြင်ခဲ့၊ ကျွန်ုတ်က ကောလိပ်ကျောင်းသား၊ သူထက်အများကြီး ပညာတတ်သည်။ ဒါကောင်းမှပင် ကျွန်ုတ်ဘာဝ ကျွန်ုတ်အစိအစ်တွေမှာ နော်တော်က ဝင်ပါချင်၊ လိုက် မျှော်းယုံက်ချင်နေသည်။ စသဖြင့်။

ကျယ်ဝန်းသော ကျောင်းဝင်းကို ပြတ်သန်းက စာသင်တန်းရှိသည်။ အဆောက်အံသိသို့ အကြုံးအလွှား သွားရင်း ရှုတ်တရာ်က တစ်နှစ်တစ်နှစ် သတိရသည်။ သည်ကနေ့ပေးရမည် ‘အတွေးကတ်ပြား’ အဆိုင်းမင့် အတွက် ကျွန်ုတ်ဘာမှ မလုပ်ခဲ့ရသေး။

သည်အတန်းက ဒေါက်တာ ဆစ်ဒီဘီ ဆိုင်မွန်း၏ အတန်းဖြစ်သည်။ ဒေါက်တာဆိုင်မွန်းက ကျွန်ုတ်

တိုကျောင်းမှာ အထူးခြားဆုံး ဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူ့ပေါ်လစီတွေ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းတွေက လုံးဝ တစ်ဘာသာ။ သင်ကြားပုံ သင်ကြားနည်းတွေက တစ်ခါမှ မကြုံတွေဖူးသည် အသစ်အဆန်းတွေဖြစ်သလို အမှတ်ပေးစနစ်ကလည်း အဲည့်ဖျောပင်။ ဒေါက်တာ ဆိုင်မွန် အကြောင်းကို လူတိုင်းက ပြောကြသည်။

သူ့ထံ ပထမဆုံး အတန်းတက်ရသည့်နေ့တွေ ဒေါက်တာဆိုင်မွန်က သင်ခန်းစာအစီအစဉ် တစ်ခု ရှင်းပြသည်။ “အင်္ဂါန္ဓာတိုင်း လေးလက်မ စြောက် လက်မအရွယ် အညွှန်းကတ်ပြားတစ်ခုစီ ယူခဲ့ကြပါ၊ ကတ်ပြားရဲ့ ထိပ်မျဉ်းကြောင်းမှာ မာမည့်နဲ့ နေ့စွဲရေးပါ၊ အောက်မှာ ဘာရေးမလဲဆိုတာတော့ တစ်ဦးချင်းသဘောပဲ။ အတွေးတစ်ခုရေးနိုင်တယ်၊ ကိုယ် နှီးရိမ်ပုပ် တာရေးနိုင်တယ်၊ ခံစားချက်ရေးနိုင်တယ်၊ မေးခွန်းတစ်ခုခု ရေးနိုင်တယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ဘာဖြစ်ဖြစ် ခေါင်းထဲ ပေါ်လာတဲ့ တစ်ခုခုကို ရေးလိုက်နိုင်တယ်။ အဲဒါဟာ မင်းတို့နဲ့ဆရာနဲ့ကြား တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ်တဲ့ နည်းတစ်ခုပဲ။ ဒီကတ်ပြားတွေဟာ လုံးဝ ‘လျှို့ရှုံး’ဖြစ်တယ်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တိုင်း ဒါတွေပြန်ပေးမယ်၊ ကတ်ပြားပေါ်မှာ မင်းတို့ရေးလိုက်တာတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဆရာရဲ့၊ မှတ်ချက်တွေ ပါလာလိမ့်မယ်၊ မေးခွန်းမေးသူကို ဆရာ

က တစ်ရက်တစ်နာရီ နေ့တိုင်းရှိသည်။ ဒေါက်တာ ဆိုင်မွန်က တကယ်ထက်မြေကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်းတော်တို့အား မေးခွန်းတွေ မေးသော နည်းဖြင့် သင်ကြားသည်။ အရင်တုန်းက ဘယ်ဆရာ ထံကမှ မကြားခဲ့ရဘူးသည် ပြသောတွေ၊ အရေး ကိစ္စတွေ သူ ဖော်ထုတ်ကာ ကျွန်းတော်တို့အား အွေးနွေး ခိုင်းသည်။ ပြသောကို ကိုယ်တိုင်စဉ်းစားဖြစ်အောင် ဆွဲပေးသည်။ ပေါ့ပေါ့တန်တန်မဟုတ် အလေးအနောက် စဉ်းစားစေခြင်း ဖြစ်သည်။ လူမှုရေးပြသော၊ နိုင်ငံ ရေးပြသော၊ တစ်ဦးချင်းဆိုင်ရာ ပြသော အားလုံး သည်ပင် ကျွန်းတော်တို့ အတန်းအတွက် အွေးနွေးစရာ သင်ခန်းစာတွေချည်းဖြစ်သည်။ ကျွန်းတော်တို့ အတန်းသည် လူမှုရေးရာဘာသာရပ်များ သင်ကြားပုံးချုပ် နည်းနာများအကြောင်း လေ့လာသော အတန်းဖြစ်ရာ လေ့လာမှုနယ်ပယ်က အလွန်ကျယ်ဝန်းသည်။ ကျွန်းတော် အထက်တန်းကျောင်းမှာတုန်းကလည်း လူမှု ရေးရာဘာသာများဖြစ်သော ပထဝါ၊ သမိုင်း၊ စီးပွားရေး ပညာ အစိုးတာတွေ သင်ခဲ့ရဖူးသည်။ ဆရာ ဆရာမ များက သည်ဟာတွေကို ကျက်စာဘာသာများအဖြစ် သဘောထားကြသည်။ သူတို့ထဲမှာပါသည့် အမည်တွေ၊ ခုနှစ်သက္ကရာဇ်တွေ၊ နံပါတ်စဉ်ထိုး၍ ပေးထားသည်။

အတတ်နိုင်ဆုံး ကြီးစားပြီး ပြုမယ်၊ ကိုယ်နှီးရိုပ် ပုပ်နှုန်းကိုစွဲ ဖော်ပြလာသူကိုလည်းပဲ အလေးတုဆရာ အလေးအနောက် တုပြန်မယ်။ အရေးကြီးတဲ့ အချက်က ဒီကတ်ပြားဟာ အင်္ဂါန္ဓာတ်နှင့်အတော် ဝင်ခွင့် လက်မှတ်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မမေ့ကြနိုင်ပဲ”

ပထမအင်္ဂါန္ဓာတ် ကျွန်းကျော်နှင့် တာဝန်ကျော်နှင့် အညွှန်းကတ်ပြားယူလာသည်။ ကတ်ပြားထိပ်မှာ ကျွန်းတော်မှာမည်နဲ့ နေ့စွဲကို ကျကျော်နှင့်ရေးထားပေးပြီး အောက်ဘက်တွင် “အရောင်ပြောင်တိုင်းလ ဧရာ မဟုတ်”ဟူသော စာတစ်ကြောင်း ရေးလိုက်သည်။ မှာက်နေ့မှာ ဒေါက်တာဆိုင်မွန်က အတန်းသားတွေကို ကတ်ပြားများ ပြန်ပေးသည်။ ကျွန်းတော်ကတ်ပြားတွင် ခဲတုန်းရေးထားသော မှတ်ချက်တွေရဲ့ ပါလာသည်။ “ဒီကားပုံက မင်းအတွက် ဘာအမိပ္ပာယ် ထွက်သလဲ၊ ထူးခြားချက် တွဲခိုတစ်ရာရှိသလား”

မှတ်ချက်ကိုဖတ်ကာ ကျွန်းတော်နှိပ်တိတဲ့ စနီးစင်္ကာင် ပြစ်သွားသည်။ သူက သည်ကတ်ပြားတွေကို တကယ်အလေးအနောက် အကြောင်းအချက်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စဉ်းစားစေဖို့ပို့ ဘယ်သူကမှ ခိုင်းလေ့မရှိခဲ့။

အောက်ရှုက်တွေ ရောက်လာသည်။ သည်အတန်း

အချက်အလက်တွေကို အလွတ်ရအောင်ကျက်၊ စာမေးပွဲမှာ မေးလာသည့်အခါ အားလုံးပြန်ချကေး၊ ဒါပဲဖြစ်သည်။ သူတို့အထက် အကြောင်းအချက်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စဉ်းစားစေဖို့ပို့ ဘယ်သူကမှ ခိုင်းလေ့မရှိခဲ့။

အစိုင်း၌ ကျွန်းတော်နှိပ်တိတဲ့ ဆရာဆိုင်မွန်က ကျွန်းတော်တို့ကို သည်ပြဿနာရပ်တွေနဲ့ ပတ်သက်၍ ထောက်ခဲ့သည့်ဘက်ကအမြင်တွေ သို့မဟုတ် ဆန့်ကျင် ကုန်ကျက်သည် ဘက်ကအမြင်တွေ ခေါင်းထဲရိုက်ထည့်ပေးဖို့ ကြီးစားနေတာများလားဟု ထင်မြင်မိသေားသည်။ သို့သော် ဆရာက သည်လိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးမဟုတ်ပါ။ ကျွန်းတော်တို့ ကိုယ်ပိုင်အတွေးအမြင် အယဉ်အဆများ ကိုစွဲရရှိလိုလာ ဖော်ပေးနေတာရဲ့ အားပေးနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပေးပြောရလျှင် သည်အတန်းတက်ရတာ ကျွန်းတော် အတော်ကသိုက်အောင် ဖြစ်ပါသည်။ စင်စစ်း ဆရာဆိုင်မွန်ကြားပုံးချုပ် သို့သော် သည်သင်ကြားပုံးမျိုး မကြုံဘူးသည့် ကျွန်းတော်မှာ ဆရာဆိုင်မွန်ကို ဘယ်လိုပုံးစွဲ ပြန်လည်တူးပြန် ဆက်ဆံမည်ဟုသော ပူးဟာတစ်ရပ်

ကိုယ့်တာဝန်ယူဖို့ ကောင်းသည့်အကြောင်း ပြောလေ မရှိခဲ့။ တကယ်က ကျွန်တော်တို့အားလုံးပင် မိဘကို အပြစ်ပုံချသောအလုပ်ကို တည်တည့်တင်ကာ ရေသာ ခိုနေခြင်းဖြစ်သည်။ ပြဿနာမှန်သမျှသည် ကျွန်တော် တို့ မိဘတွေ၏ ချို့ယွင်းချက်တွေကြောင့်ချဉ်း ဖြစ် နေသည်။ စာမေးပါးများ အမှတ်ကောင်းကောင်းမရလျှင် အမောက် အပြစ်တင်မည်။ ထောက်ပံ့ကြေးအလုပ်တစ်ခု ရတော့မလိုနှင့် မရလျှင် အမောက် အပြစ်တင်မည်။ ကျွန်တော်က မိဘတွေ နေရာမကျသည့်အကြောင်း အမြေပြော၍ အပေါင်းအသင်းတွေကလည်း အရမ်းနားလည်သောပေါက်သည့် လက္ခဏာဖြင့် ခေါင်းတညိုတို့တော်ကြမ့်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် အတွက် ကျောင်းစရိတ် ရှာဖွေပေးနေသည့် မိဘတွေ သည် ဘာတစ်ခုမျှ မတတ်မသိဘဲ နေရာတကာ လိုက် ပြဿနာရှာနေကြသူများသား ဖြစ်သည် ...။

သို့သော ပါမောက္ဂဆစ်ဒီခိုင်မွန်၏ အလွန် ရှိစေးသလိုထင်ရသော မေးခွန်းက ကျွန်တော်မှုတ် ထားသည့် အဲသည်လေပူဖောင်းကို ထိုးဖောက်ပစ်ခဲ့သည်။ သူက ပြဿနာ၏ သောချက်ကို အမိအရ ဆပ် ကိုင်သည်။ ကိစ္စက ဘယ်သူ့ကိစ္စလဲ၊ မင်းပြဿနာကို ဘယ်သူတာဝန်ယူရမှာလဲဟု၍ တဲ့တိုးမေးချလိုက် ခြင်းပင်။

အတွက် ဘယ်လောက်ကြာကြာ အဖောက်ချဉ်း အပြစ် ပုံခြုံပြီး ရောင်တိုင်းနေနိုင်မယ် ထင်သလဲ”ဟူ၍ လုမ်းမေးတာ ကျွန်တော်ကြားနေရသည်။

တဖြည်းဖြည်း ကျွန်တော်အတွေးတွေ ပြောင်းလဲသထက် ပြောင်းလဲလာခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ပြစ်တင် ဝေဖန်စကားတွေ ပြောလွန်းတာ ကိုယ့်ဘာသာကြားလာ သည်။ သည်နောက်မှာတော့ ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် သဘောပေါက်လာသည်။ ကျွန်တော်ဘဝမှာ ကျွန်တော် ကိုယ်ကျွန်တော် အဓိကပုဂ္ဂိုလ်နေရာက မထားမိပါက လား၊ ကျွန်တော်သည် ပြုလုပ်သူမဟုတ် အပြုခဲ့ဖြစ် နေခဲ့ပါကလား ဆိုတာကို ကျွန်တော်မြင်လာသည်။ သည် အခါကျေတော့ ဒေါက်တာဆိုင်မွန်အတန်းထဲမှာတို့က ထက်ပင် ပို၍ မသက်မသာစုံစုံရသည်။ ကျွန်တော် ရုပ်သေးရုပ်တစ်ရုပ်မဖြစ်ချင်ပါ။ ကိုယ်ကစတင် ပြုလုပ်သူသာဖြစ်ချင်သည်။ သူတစ်ပါးလုပ်ရပ်ကို လိုက်၍ တုပြန် လုပ်ရှားသူမျိုး မဖြစ်ချင်ပါ။

သို့သော ရင်ကျက်ဖွံ့ဖြိုးမှုဖြစ်စဉ်က အဆောက်လျှင် အလွယ်တကူ မဖြစ်ပေါ်ပါ။ မိမိခံစားမှု၊ မိမိရွေးချယ် မှုနှင့် မိမိလုပ်ရပ်မှား အတွက် မိမိဘာသာ တာဝန်ယူ တတ်သူတစ်ဦးအပြစ် ကျွန်တော်အား လုအများ သတိ ထားမိလာဖို့ တစ်နှစ်မျှ အခိုန်ကြားခဲ့သည်။ ကျောင်းက ဘာသာရပ်တိုင်းမှာပင် ကျွန်တော်အဆင့်အမှတ်တွေ

အဲသည်နေ့က သမဂ္ဂလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဘက်သို့ ခြော့မလှည့်ဖြစ်တော့ အိမ်ဆီ တန်းပြန်လာခဲ့သည်။ လူက စိတ်စာတ်ကျေနေသလိုလို၊ နည်းနည်းနိုပ်ကွပ် ခဲားရသလိုလို ဖြစ်နေသည်။ တစ်ညနောက် သည်ကိုပဲ တာအုဒေးနေ့တွေနေသည်။ အမေပြောခဲ့ပူး သည် စကားတစ်ခွန်းကိုလည်း အဖန်ဖန် သတိရနေသည်။ “သန်းကြော်သူမျှေးက သူ့ကိုယ်သူရာက်ဖော်ချင်တဲ့အခါ ‘ကိုယ်ထဲ့ကိုယ်ချုံသမား’တဲ့ အမှုဖြစ်ပြီး အဖော်ခဲ့ပြုခို့တဲ့အခါကျေတော့” ယောက်တွေ့ကြီးပြင်းရလိုပါ” တဲ့”

ဘဝအတွက် တကယ်အပြောင်းအလဲကြီးတစ်ရပ် ကို ကျွန်တော် ကြိုတွေ့ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ပြောချင် လုပ်ပါသည်။ သို့သော သည်လည်လိုပြောလျှင်လည်း အတိ အကျေမှုများလည်တော့ မဟုတ်ပါ။ ဒေါက်တာဆိုင်မွန်၏ မှတ်ချက်က ရေရှည်ခွဲကာ ဖြည့်ဖြည့်းချင်း အာန်သင် သက်ရောက်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ နောက်ရက်သူတွေ ပတ်အတန်ကြာအောင် သူ့မှတ်ချက်စကားက ကျွန်တော် ခေါင်းထဲ ခကေခက ပေါ်လာနေသည်။ စိတ်ထဲမှာ ဟို ကိစ္စသည်ကိုတွေ့အတွက် အမျှအား အပြစ်တင်စကား ဆိုမိတိုင်း ကိုယ်တွင်းမှ အသတစ်သံက “ဟုတ်ပြီး မင်းပြောတဲ့အတိုင်း မင်းအဖောက်ဘယ်နေရာတစ်ခုမှ မကောင်းဘူးပဲ ထားပါတော့၊ မင်းကကော် မင်းကိစ္စ

သိမ်သာသာ တက်လာသည်။ အပေါင်းအသင်း သူ ငယ်ချင်းအသစ်တွေ တိုးမှားလာသကဲ့သို့ သူတို့၏ အရည်အချင်းတွေလည်း မြင့်မားလှတာ အုပ်သွား တွေ့ရှိရသည်။ အထူးခြားဆုံးက ကျွန်တော်အားဖြင့်မှာ အဖော်ရင်းကထက် အဆမတတန် တော်လာနေခြင်း ဖြစ်သည်။

သည်ကလ တစ်လျှောက်လုံးပင် ကျွန်တော် အတွေးကတ်ပြားတွင် ဖြည့်မြှုပ်ဖြည့်ပေးဖြစ်ခဲ့သည်။ ထူးခြားလေသာ သည်ဆရာထဲ၌ နောက်ထပ်အတန်းတစ်တန်းထဲ့တော်ပေးတော်သေားသည်။ ကျောင်းနေခဲ့သည်။ သက်တမ်းတစ်လျှောက် ဆရာအတန်းမှာ ကျွန်တော် အကြိုးစားဆုံးဖြစ်ခဲ့သည်။ အပတ်စဉ်ပေးရသည် အတွေးကတ်ပြားမှားနှင့်အတွေးပို၍ အဖြေရခေါက်သော ပြဿနာ မေးခွန်းတွေ ကျွန်တော်ဆက်၍ဆက်၍ ရရှိခဲ့သည်။

နှစ်အတန်ကြာပြီးနောက်မှာတော့ ကျွန်တော်ဘာသာရပ်တိုင်း တိုးတက်မှုက ကျွန်တော်ဘာသာရပ်တိုင်း အုပ်အသင့်ရှိခဲ့သော ကျွန်တော်သည် ထူးချွန် သော ကျောင်းသားတစ်ဦးတွေ့ဖြစ်ပြီး အသည်နောက် တွင်မှု အောင်မြင်သော ဆရာတစ်ဦးအပြစ်ပါ အသိ အမှတ်ပြု ခဲားခဲ့ရသည်။ နိုက် အမြေကျေများချင်း ဖြစ်နေပြီး ဘဝအတွက် လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သည် အလုပ်

မှန်သမျက် အမြေရှာင်ဖယ်နေခဲ့သော ကျွန်တော်သည်
ယခုတော့ ထက်သန်တက်ကြသူ၊ ရည်မှန်းချက်ရှိသူ၊
ချင်ပျေလန်းဆန်းနေသူတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။

အဖော် ကျွန်တော်ကြား ဆက်ဆံရေးသည်လည်း
အလားတုပင် လုံးလုံးလျားလျားကြီး ပြောင်းလဲသွား
ခဲ့သည်။ ယခင်က ချုပ်ချယ်သည် ထင်ခဲ့ရာမ ယခုတော့
အဖော်ကျွန်တော်အတွက် ဖို့ရိမ်ပူပန်ခြင်း၊ ကျွန်တော်ကို
ကရာစိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်ဟု မြင်လာခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော်
အား ထိန်းကျောင်းပါပြင်ရန်အတွက် အဖော်မှာ “ချောမွေ၊
ပြေပြစ်သော” နည်းလမ်းများ မရှိခဲ့တာ မှန်သော်လည်း
စေတနာမေတ္တာအရင်၊ ခဲ့က ကြီးမားလုသည်ဆိတာ ကျွန်
တော် သဘောပေါက်ခဲ့ပြီ။ အဖော် ရန်ဖြစ်တာတွေ
ကဖြည့်ဖြည့် လျော့လာသည်။ နောက်ဆုံး လုံးဝပျောက်
ကွယ်သွားသည်။ အဖော်သည် အမြော်အမြင်ရှိ၍ သား
သမီးကိုလည်း ချစ်တတ်သော ဖောင်ကောင်းတစ်ယောက်
ဖြစ်ကြာင်း ကျွန်တော် ကောင်းစွာ သီနားလည်ခဲ့ပြီ။

သည်အရာအားလုံးပင် အလွန်ရှိစင်းသလို ထင်ရှု
သည် ဆရာမေးခွန်းတစ်ခုက အစပြေခဲ့ခြင်း ဖြစ်ချေ
သည်။

[မူရင်း။ Hanoch McCarty၏ The Thought Card]

* * *

၄၀

၁၆၅

နေထိုင်ကျင့်ကြပုံများကပင် သည်ဆောင်ပုဒ်၏ ညွှန်း
ဆိုချက်ကို လက်တွေ့ပြသနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အဘိုးတို့က ပြောင့်မတ်တည်ကြည့်မှ ဆိုတာကို
ဦးနောက်ထဲ နှလုံးသားထဲက အလိုအလျောက် ခံစားသိရှိ
တတ်ကြသူများ ဖြစ်သည်။ တကယ်ပြောင့်မတ်သူမှန်
လျင် ကိစ္စတစ်ခု၏ သင့်တော်ခြင်း မသင့်တော်ခြင်း၊
မှန်ခြင်း မှားခြင်းဟုသည်ကို မိမိစိတ်နှလုံးထဲက ကိုယ်
ပိုင်ခဲ့သားချက်များအားပြင် ခွဲခြားသိရှိရမည်။ မသင့်
တော်ဘူး မှားယွင်းသည်ဟု သိသောအရာကို အမြေ
အနေကြည့်ပြီး ခွင့်ပြုလိုက်တာမျိုး၊ အကြာင်းအပေါင်း
သင့်သဖြင့် လျော့ပေါ်လက်ခံလိုက်တာမျိုး မလုပ်ရဟန်၍
သူတို့လက်ခံကြသည်။ ပြောင့်မတ်တည်ကြည့်မှုဟုသည်
လူတစ်ယောက်၏ အပြုအမှုများ တိမ်းစောင်းခွဲတော်ချုပ်
ခြင်းမရှိရအောင် ကိုယ်တွင်းမှ တို့တဲ့တာထိန်းသိမ်းပေး
နေသော စံပေတံတစ်ခုဖြစ်သည်။

သည်ကနောက်တော်ဘူး ကျွန်တော်တို့အပါအဝင် လူ
အတော်များများမှာ အဲသည် ပြောင့်မတ်ခြင်း စံပေတံ
က်းမှုလျော်ရှိနေသည်။

လုတေသနယောက်မှာ အဲသည်စံပေတံရှိ မရှိ ချိန်ထိုး
အကြဖြတ်နိုင်သည် အရည်အချင်း သုံးရှုံးရှိသည်။
ကုန်းနှင့်သို့ အောင်သော် ပြောင့်မတ်တည်ကြည့်မှု၏ ဒေါက်

ကျွန်တော်တို့ ဘိုးဘေးစဉ်ဆက် ယုံကြည်လာခဲ့တဲ့အချက်

ကျွန်တော် အဘိုးအဘွားများ အယူအဆအရ
လူတစ်ယောက်သည် ရှိသားမဖြောင့်မတ်သူ ဖြစ်ချင်
ဖြစ်မည်။ ဒါမှမဟုတ် မရှိသား မဖြောင့်မတ်သူ ဖြစ်
မည်။ ကြားအဆင့်မရှိ။

အဘိုးတို့နေအိမ်အည်ခန်းမှာ ဆောင်ပုဒ် စာတန်း
တစ်ခု ချိတ်ဆွဲထားသည်။ “ဘဝဟူသည် ဆီးနှင်းကျ
ပြီးစမေပြင်နှင့် ပမာဏသည်။ ဘဝခရီးတစ်လျောက်
ဘယ်နေရာတွေ ရွှေးချယ်လျော်လှမ်းခဲ့သလိုဟူသည်
ကို ဆီးနှင်းပြင်ရှိ ခြေရာတစ်ခုချင်းက အထင်းသား
ဖော်ပြနေစမြဲ ဖြစ်သည်” ဟူ၍။

သည်စာတန်း၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို အဘိုးတို့
နှုတ်က ရှင်းပြနေစရာ မလိုပါ။ နေစဉ်ဘဝ သုတိ

ဦးမှားကိုနှစ် နှလုံးသား

၄၈

တိုင်သုံးရှုး

တစ်ခုကာ

အက်ဆဲကြသည်လည်း ယုံကြည်သည့် အရာ၌
ခြုံမြုံးရပ်တည်တတ်ခြင်းဖြစ်သည်။

သည်အရည်အချင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ စုနှမာပြ
အဖြစ် ပြောလေ့ရှိသည် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရှိသည်။

အမျိုးသမီးက သုခာပြုသရာများဖြစ်သည်။ သူက
နာမည်ကော် ဆေးရုံကြီးတစ်ခု၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရှုနိုင်
ရောက်ရှိရလာပြီး ခြုံစိတ်ခန်းသို့ဝင်ရသည့် ပထာဏဆုံးနှင့်
ပြဿနာတစ်ခု ကြိုရှုသည်။

အရာဝန်က လုမှာ၏ ဝေးပိုက်ကို ဖွင့်ရှိ ခြုံစိတ်
ပြီးမှားကို ဝေးပိုက်ရှိတဲ့ ပြောင့်မတ်ရှိသည်။ အသည်လို့ စစ်
ဆေးရာတွင် စောစောက သူတို့အသုံးပြုခဲ့သည့် ဥမ်းတို့
ဖတ်စ ၁၂ ခုအနေက ၁၁ ခုကိုသာ ရှာတွေ့ပြီး တစ်ခု
ပျောက်နေလေသည်။ သို့နှင့် အရာဝန်အား ဥမ်းတို့ဖတ်စ
တစ်ခုကျင့်နေကြောင်း သူကပြုရသည်။

အရာဝန်က “မကျင့်ပါဘူး၊ ငါအားလုံး ထုတ်ပြီး

ပြု၊ အခြပ်နိတ်တော့မယ်”ဟု ဆိုသည်။

သည်တွင် သူမှာပြုသရာမလေးက “ဆရာ အဲဒီလို မလုပ်ပါဘူး၊ လူမှာအတွက် စဉ်းစားပါမျှး” ဟု ပြတ်ပြတ် သားသားပြောဆိုတားဆီးသည်။

သည်အခါတွင်မှ ဆရာဝန်ကပြီးကာ သူ၏ခြေ ထောက်အောက်တွင် နင်းထားသည် ၁၂ ခုမြို့ကို ဥမ္မားတို့ဖတ်စကိုပြပြီးနောက် ဆရာမလေးအား ချို့ကျိုး စကားဆိုလေသည်။ သူက ဆရာမလေး၏ စိတ်ဓာတ် ကို စမ်းသပ်ကြည့်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

* * *

ဖြောင့်မတ်တည်ကြည်သူတို့မှာ ရှိသည် ခုတိယ အရည်အချင်းတစ်ခုက သူတစ်ပါး၏ စွမ်းရည်ကို အသိအမှတ်ပြုခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့စိတ်ကျိုးက ကိုယ့်ထက် ပိုကောင်းနေသည်အခါမျိုး၊ သူက ကိုယ့်ထက်တော်တာပဲဟု သိလိုက်ရသည်အခါမျိုးတို့တွင် အားငယ်စိတ် မဖြစ်ပေါ်ဘဲ သူတော်သည်ကိုသာ လက်ခံသိမှတ်တတ် ခြင်းသည် တန်ဖိုးရှိသော စိတ်ဓာတ်တစ်ခု ဖြစ်သည်။

အိုဂျိလ်ပိနှင့် မက်သာကြော်ဌာလုပ်ငန်း ကုမ္ပဏီကို တည်ထောင်သူ အေးပစ်အိုဂျိလ်ပို့သည် အဲသည် အရည်အချင်းကို အထူးအလေးထားသူတစ်ဦး ဖြစ်

၁၂

ပေါ်

ကြီးတဲ့သူ၊ သက်ဆိုင်ရာ ကဏ္ဍတွေမှာ ပိုတတ် ပိုတော် သူတွေ ရှာဖွေရားရမ်းမှသာ အိုဂျိလ်ပို့ အင် မက်သာ ကုမ္ပဏီဟာ အထွားကျိုင်းဆုံးလူ၊ အတော်ဆုံးလူတွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ ကုမ္ပဏီတစ်ခု ဖြစ်လာလိမ့်မယ်” ဟု သောစကား။

တစ်ပါးသူ၏ အရည်အချင်းကို အသိအမှတ်ပြုတတ်၊ တန်ဖိုးသိစွာ စည်းရုံးအသုံးပြုတတ်မှုတို့ကြောင့် အိုဂျိလ်ပို့နှင့် မက်သာကုမ္ပဏီသည် လုပ်ငန်းပမာဏ အကြီးမားဆုံး၊ အများ၏ လေးစားယုံကြည့်မှု အခံယူရ ဆုံး ကြော်ဌာကုမ္ပဏီတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့သည်။

* * *

တတိယက၊ မိမိကိုယ်တိုင်နှင့်ပတ်သက်၍ အရှိကို အရှိအတိုင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမှန်မှန်ကန်ကန်ဖော်ပြတ်ခြင်းဖြစ်သည်။

တရှို့က ကိုယ့်အားနည်းချက်ကို လူသီမှာ ကြောက်သည်။ အပေါ်ယုံဟန်ပန်တွေ အဆောင် အယောင် အပြင်အဆင်တွေဖြင့် ဖုံးကွယ်ရန် ကြိုးစားသည်။ သူများမသိအောင် ဖုံးထားနိုင်လျှင် ဟုတ်နေပြီး လတ်တလောအနဲ့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ကျော်ပ်သည်။

သည်။ သူ့ကုမ္ပဏီ၌ အသစ်ခန့်အပ်သည် အရာရှိများ အား သည်အချက်ကို သူ့နည်းတူ သဘောပါက်ကာ လက်တွေ့ကျင့်ကြတတ်စေရန် လမ်းညွှန်သည်အနေဖြင့် အလုပ်ခန့်စွဲတွင် ရရှေကစားစရာအရာပုဂ္ဂိုလ်တစ်ခု ရှိ ပေးလေ့ရှိသည်။ သည်အရာပုဂ္ဂိုလ်က သူ့အယူအဆကို ထင်ရှားမှုအပ်ပြသည် အမှတ်သေကောင်းတာ။ အရာပုဂ္ဂိုလ်ကိုယ်ထည်ထွေ့ငင်းတော်သေးသည် အရာပုဂ္ဂိုလ်ရုပ်ပါသည်။ ထိုခုတိယအရာပုဂ္ဂိုလ်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်လျှင် နောက်တပ်ပို့သေးသည် အရာပုဂ္ဂိုလ်ရုပ်။ အသလိုဖြင့် ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ သေးသေးသွားသည် အရာပုဂ္ဂိုလ်ပါဝါင်း ငါးခုပါလေသည်။

အိုဂျိလ်ပို့က အရာရှိသစ်အား သူမြောချင်သည် အချက်ကို စာဖြင့်ရေးပြီး အသေးဆုံးအရာပုဂ္ဂိုလ်၏ ဝါးထိုက်ထည်းပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ အလုပ်အတွက် လူတွေရှာဖွေ ရှာရမ်းတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော်တို့အသီးသီးက ကိုယ့်ထက် အကောင်သေးတဲ့လူ ကိုယ့်လောက်မတော်တဲ့ လူတွေပဲ ရွှေးပြီး ခေါ်မယ် ခန်းမယ်ဆိုပါတော့၊ ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ သေးသေးသွားပြီး နောက်ဆုံးကျတော့ ကျွန်တော်တို့ ကုမ္ပဏီဟာ လူစွဲ့မမိဘူး အည့်ဆုံးသွေ့နဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ကုမ္ပဏီပို့ပါတော်တို့ ဖြစ်သော အကောင်

ဦးမောက်နှင့် နှလုံးသား

၅၃

သည်လို့ အမှုအကျင့်မျိုးတွေ မွေးထားသူသည် အရည်အချင်းပြည့်ဝသူ၊ ဖွဲ့စုံတို့တက်သူတစ်ဦး ဖြစ်မလာနိုင်ပေး။

ထို့ကြောင့်။

လူအများနှင့် ဆက်ဆံရာ၌ ဟန်ဆောင် ဖုံးကွယ် မှုမပြုဘဲ မိမိ၏အရှိ ပကတိအနေအထားအတိုင်း ရုပ်တည်တတ်ဖို့လိုက်။

မိမိ အရှိပကတိတွင် အားနည်းချက်တွေ ရှိနေသည်။ သူတစ်ပါးသိလှုပ်၌ ရှုက်စရာ၊ အထင်သေးစရာ၊ မျက်နှာငယ်စရာတွေ ရှိနေသည်ဆိုလျှင် ဒါတွေကို အသည်းအသန်း လိုက်ဖုံးမနေဘဲ ပြပိုင်ပြည့်ဆည်းရန် သာ ကြိုးစားအားထုတ်သင့်သည်။

လက်တွေ့ဘဝဟုသည် ခက်ခဲသည်အခါ ခက်ခဲမည်။ သို့သော် အခက်အခဲကို ရဲရဲရှင်ဆိုင်ခြင်းဖြင့်သာ ရင့်ကျက်ပြည့်ဝသူတစ်ဦး ဖြစ်လာနိုင်ပါသည်။

မိမိကိုယ်ကို လေးစားစိတ်၊ မှုမှန်မကန်ဟု သိသည် အရာကို ရွှေ့ကြောက်ရောင်ကြုံတတ်သေးစားတို့သည် ဖြောင့်မတ်တည်ကြည်သူတစ်ဦးဖြစ်စေမည်။ အသစ်အချင်းကောင်း အထောက်အထား အထောက်အပ်ပါဝါင်း ဖြစ်လာနိုင်ပါသည်။ သည်တို့တော်တို့ မှုမှန်ဆိုင်လင်းမှု ရှိလဲသည်။

ဖြောင့်မတ်တည်ကြည်သူ ဟုသည် အလုပ်တစ်ခု
ကို အများကြိုက်၊ အများသော ဖြစ်ရုံသက်သက်ဖြင့်
လိုက်မလုပ်။ မိမိကိုယ်တိုင်၏ စိတ်ခြုံ မှန်ကန်သည်၊
သင့်မြတ်သည်ထင်မှ လုပ်သောသူဖြစ်၏။ မိမိလက်ခဲ့
ယုကြည်သည့် ကိုယ်ကျင့်တရား စည်းမျဉ်းများနှင့်
ပတ်သက်လာလျှင်လည်း သုတစ်ပါး မည်မျှဖြားယောင်း
သွေးဆောင်တိုက်တွန်းသည်ဖြစ်စေ တရားလမ်းကြောင်း
မှ ယိမ်းယိုင်သွေးဖြင့်မရှိဘူး ဖြစ်သည်။ သည်ပုဂ္ဂိုလ်
မျိုးသည် တစ်နေ့များ အောင်ပွဲခံရမည်သာဖြစ်သည်။

သည်လိုစိတ်ဓာတ်မျိုး ရှိသူသည် ရာစုနှစ်တွေ
ပြောင်းသော်လည်း နောက်ကျကျနှစ်ရှစ်နောက် မဟုတ်။
ငါခြေလျမ်းတွေများ များခဲ့လေသလားဟု ကြောင့်ကြ
ပုပ္န်စိတ်ဖြင့် နောက်ဘက်တကြည့်ကြည့် လုပ်နေစရာ
မလို။ ရဲရဲပင် ရှုံးသို့ တက်လှမ်းသွားနိုင်မှာ သေချာ
သည်။

ကျွန်ုတ် အသိုးအဘွားများကတော့ ကျွန်ုတ်
အား သည်အချက်ကိုပဲ အလေးအနိက် လမ်းညွှန်
သွန်သင်သွားခဲ့ပါသည်။

[မူရင်း။ Denis Waitley၏ How to Be True to Yourself]

ရှုံးရန်အတွက် ကျွန်ုတ်နေအိမ်နှင့်နှီးသည့် စားသောက်
ကုန်အရောင်းဆိုင်တစ်ခုသို့ ဈေးဝယ်သုတစ်ဦးအသောင်
ဖြင့် ကျွန်ုတ်သွားရောက် စနည်းနာရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့
သည်။

ပင်လယ်စာ ငါးပွဲနှင့်တွေ ပြထားသည် အအေး
ခန်းမှန်ကောင်တာများ ကျွန်ုတ်ရောက်သွားတော့ “ဘာ
အကုအညီပေးရမလဲခင်ဗျာ”ဟု တစ်ယောက်က လှမ်း
မေးသည်။

သည်လူ၊ ကို အငိုက်ဖမ်းပြီး ပညာစမ်းမှပဲဟော့
ပြီး ကျွန်ုတ် မေးခွန်းတစ်ခု မေးလိုက်သည်။ “ဒီလိုပျော်
ကျွန်ုတ်က ကျွန်ုးမာရေးကိစ္စ သတိထားတဲ့လူတစ်
ယောက်ပါ၊ တချို့ ပင်လယ်စာတွေက ကိုလက်စထ
ရော သိပ်များပြီး၊ တချို့တော့လဲနည်းတယ်လို့ ပြောကြ
တယ်၊ အဲဒါ ဘယ်ဟာက ဘယ်လိုအိတာ ကျွန်ုတ်
ကို နည်းနည်းလောက် ရှင်းပြပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ ကိုလက်စထရောအိတာမှာလဲ
နှစ်မျိုးရှိတယ်ဆိုတာ လူကြီးမင်းသိမေား မပြောတတ်
ဘူးခင်ဗျာ”ဟု အစချိကာ ပင်လယ်စာပါရှုက သိပ်သည်း
မူးများသော လိုင်ပိုပရှိတင်းနှင့် သိပ်သည်းမူးနည်းသော
လိုင်ပိုပရှိတင်းတို့အကြောင်းကို ကျွန်ုးမာရေးရှုထောင့်
မှ ကျကျနှင့် ရှင်းပြလေရာ၊ ကျွန်ုတ်မှာ ကျွန်ုးမာရေး

အရောင်းသမားကောင်းဆိုသည်မှာ

တစ်ပါးသူ မျှော်လင့်ထားသည်ထက်
ကိုယ်ကပို၍ မြင့်မြင့်မားမား
တာဝန်သိစိတ် ရှိထားနိုလိုသည်။
[ဟင်နှင့် ဝါနံ ဘီးခုံး]

ဘုရား ရန်စ်ကဖြစ်သည်။ စုပါမားကက်ကြီးများ
ရှိ ပင်လယ်အစားအစားအစားအစားအစားအစား၏ နှီးနှော
ဖလှယ်ပွဲတစ်ခုတွင် ပြောကြားရန်အတွက် ပြောပြချက်
တစ်ခု ကျွန်ုတ်ပြင်ဆင်နေသည်။ ဟောပြောချက်
ထဲတွင် ပင်လယ်အစားအစားအစားအစားအစားအစားအစားအစားအစား
စိတ်ဝင်စားဖွယ် အပြစ်အပျက် သို့မဟုတ် ဘတ်လမ်း
ကလေး တစ်ပုံစံတစ်လေ ထည့်သွင်းပေးဖို့လိုအုန်းမှု
သို့နှင့် အတ်လမ်းဖန်တီးရှုံးရမည့် အတွေ့အကြွေးများ

ဂရှုံး ဒေါက်တာဝယ်(လ)ဘိန္ဒု့နှင့် တွေ့နေရလေသလား
အောက်မေးမြို့သည်။

မျှော်လင့်ထားသည်နှင့် တာဥားစီလို ဖြစ်နေသော
လည်း ကျွန်ုတ် လက်မလျှော့သေးသဲ သူ့ရောင်းကုန်
ပစ္စည်းနှင့် ပတ်သက်၍ သည်လူ ဘယ်လောက်အတိုင်း
အတာအထိ နက်နက်ရှိုံးရှိုင်းသိသလဲ ဆက်လက်
ပေးခွန်းထုတ်ရန် ကြိုးစားသည်။ “ကျွန်ုတ်က ပင်လယ်
စာကို ဖွယ်ဖွယ်ရာရာလေး လုပ်စားတတ်ချင်တယ်ဗျာ၊
နေတော့ ဒီဆိုယတ်တလ်မှာပဲနေတာ၊ ပင်လယ်အစား
အစာတွေ ဒီလောက်ပေါ်များတဲ့မြို့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့
ကျွန်ုတ် များများစားစား လုပ်မစားတတ်ဘူးဗျာ၊
တစ်ချက်တော့ရှိတယ်ဗျာ၊ ကျွန်ုတ်က အလုပ်တော့
နည်းနည်းများတယ်၊ အဲဒီတော့ ခပ်လွယ်လွယ် လုပ်လို့
ကိုင်လို့ရတဲ့နည်းလေးတွေ အကြေားစားပါဗျာ”

ပင်လယ်စာပါရှုက ကောင်တာနောက်ဘက်မှ
ပေးသွက်သွက်ထွက်လာပြီး ကျွန်ုတ်အား သူ့ရောက်
လိုက်ခဲ့ရန် လက်ပြော် ခေါ်သွားသည်။ ကုန်ခြောက်
စင်များကြားက ဖြတ်သန်းက ဟင်းခတ်အမွှားအကြိုင်း
တန်းသို့ ကျွန်ုတ်တို့ ရောက်သွားသည်။ သူက စင်
အပေါ်ဆုံးဆင့်မှ စူးတစ်စူးလှမ်းယူပြီး၊ “ဒါ ဂျာန်က
လာတဲ့ ဟင်းခတ်ဗျာ၊ သိပ်ကောင်းတယ်၊ ဘယ်ပင်လယ်

စာနဲ့ တွဲသုံးသုံး ရှာယ်၊ ဒါအရင်ဆုံးမှတ်ထားဗျာ”၊
ဟုဆိုသည်။

ထိုနောက် ပင်လယ်စာတန်းဘက် ပြန်လျှောက်
လာပြီး မှန်ကောင်တာထိပ်နားလောက်မှာပဲ ခန့်ရပ်ကာ
ကျွန်တော်ကို စွဲစွဲကြည့်ပြီးမေးသည်။ “ဆရာ ဘာ
တွေအလိုဂိုတယ်ဆိုတာ သေချာအောင် ကျွန်တော်
ပြန်ပြောမယ်နော်၊ ဆရာက ကျွန်းမာရေးနဲ့ ညီညွတ်တဲ့
ပင်လယ်စာကို လိုချင်တယ်လိုပြောတယ်၊ ပြီးတော့
အချိန်သိပ်မကုန်တဲ့ ချက်နည်းပြတ်နည်းတွေ သိချင်
တယ်၊ ဟုတ်တယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်များ၊ အဲဒီအတိုင်းပါပဲ”

“ဟောဒီမှာများ ဆရာနဲ့ သင့်တော်တဲ့ စာအပ်
တစ်ခုပဲ” သူက နတော်စင်မှ စာအပ်တစ်အုပ်ဆွဲယူကာ
ကျွန်တော်မျှက်နှာရှေ့၊ ထောင်ပြုလိုက်သည်။ စာအပ်
အမည်က “ပစီဖိတ် အနောက်မြောက်အေသာအတွက်
ကျွန်းမာရေးနဲ့ ညီညွတ်ပြီး ပြင်ဆင်ရရွယ်ကုသော
ပင်လယ်အစားအစာ ချက်ပြတ်နည်းများ” ဟူ၍ ဖြစ်
သည်။

စာအပ်ကို လုန်လျှောကြည့်တော့ ဟင်းလျာ
အမည်တွေ ကိုယ်တိုင်က အရသာရှိနေသလိုပင်။ နိုင်
မူလ ရည်ရွယ်ချက်ဖြစ်သည် စနည်းနာရန် အစီအစဉ်ကို

မူပေးနိုင်ခဲ့သူလည်း ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ စုပါမား
ကက်များ လောကမှာသာ တကယ်ထူးချွန်သော ပုဂ္ဂိုလ်
များအား မော်ကွန်းတင်ပြသသည့် ရဏ်ထူးဆောင်ခန်းမ
ပျိုးရှိမည်ဆိုက ကျွန်တော်ဆုံးတွေ့ခဲ့ရသည့် ပုဂ္ဂိုလ်အား
ခန်းမဆောင်၍ အမည်စာရင်း တင်သွင်းပေးရန်အတွက်
ပင်လယ်စာတွေအပြည့်တင်ထားသော ကျွန်တော်ရွှေး
တွန်းလည်းကပင် အကျယ်လောင်ဆုံး တောင်းဆိုနေ
မည် ဖြစ်ပါသည်။

[များနှင့်။ ၊ Art Turock နဲ့ Beyond Order- Taking]

* * *

မေ့လျလျကာ ဆယ်မန်၊ ကျြော်ရာ ဟာလို့တဲ့ စသည်
ပင်လယ်ငါးတွေ၊ ကမာတွေ၊ ဂုံးတွေ တစ်သီကြီး
လျောက်ဝယ်နေမြတ်တော့သည်။

ငွေရှင်းသည် ကောင်တာသီ ရွှေးတွန်းလွည်းနှင့်
သွားနေသည်အချိန်ကျမှုပင် ကိုယ်အဖြစ်ကိုယ် ပြန်ရှိပဲ
စားမိတော့သည်။ ပင်လယ်စာ ရောင်းသည့်နေရာသို့
ကျွန်တော်လာခဲ့ခြင်းသည် ငါးနှင့်ရာမှ အရောင်းသမား
၏ သူ့ကုန်ပစ္စည်းနှင့် စပ်လျဉ်းသော ဗဟိုသာကို
စစ်ဆေးပြီး၊ ထိမှတ်ဆင့် ဟောပြောရာတွင် အကိုးအကား
တစ်ခု ရရှိဖို့သာဖြစ်ပါသည်။ ယခုတော့ ကျွန်တော်
ရွှေးဝယ်သမိုင်းတစ်လျောက် ပင်လယ်စာ အများဆုံး
ဝယ်ယူသည်အခါက်အဖြစ် စချိန်တင်သွားခဲ့ပြီ။

ကျွန်တော်၏ ပင်လယ်စာ ပါရဂုဏ်း ဝယ်သူ
တောင်းဆုံးသည်အရာကို ထုတ်ရောင်းပေးသည့် သာမန်
ရွှေးသည်သက်သက်မဟုတ်။ ဝယ်သူ၏ အခက်အခဲ
မှန်သမျှကို ရှင်းလင်းဖြေကြားပေးတတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်
ပျိုးဖြစ်သည်။ ပို၍အရသာရှိသာ ပင်လယ်စာဟင်းလျာ
တွေ ကျွန်တော် ပြင်ဆင်ချက်ပြတ်တတ်အောင် သူ
ကူညီခဲ့သည်။ ပြီး အဲသည်နောက် ရွှေးဝယ်သူကျွန်တော်
အား သူတို့တစ်ဆိုင်လုံးမှာ အဲသည်နော်အပို့ အရေး
အပါဆုံးပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်လို ခံစားရအောင် ဝန်ဆောင်

ရှင်းဆိုကွာရှိသူများ
ထားကြသည့်ကတိစကား

ဖြော်မတ်တည်ကြည့်မှုဟူသည်
၉၀ ရာခိုင်နှုန်းရှိ၍ရသော အရာပျိုးမဟုတ်
၉၅ ရာခိုင်နှုန်းရှိ၍ရသော အရာလည်းမဟုတ်
ရှိ၍လျှင်ရှိသည်၊ မရှိလျှင်မရှိ
သည်နှစ်ခုမှာ တစ်ခုသာပဲ ဖြစ်နိုင်သည်
[ပိတာ စကော့တီး(၁)]

ဘုဒ္ဓဝေ ခနှစ်များထဲက ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့
ကုမ္ပဏီထုတေသနစောင်စာ စောစောပိုင်းကာလပဲ ရှိသေးသည်။
အဲသည်တွန်းမှာပင် ယနေ့အထိ ကျွန်တော်အတွက်
တန်ဖိုးရှိနေသေးသည် သင်ခန်းစာတစ်ခု ကျွန်တော်
ရရှိခဲ့သည်။

သည်တန်းက ကျွန်တော်တို့ အိုင်အမှုပါ ကုမ္ပဏီ သည် အမိကအားဖြင့် ဂေါက်သီးအားကစားနှင့် ပတ်သက်သော အလုပ်များကို တာဝန်ယူဆောင်ရွက် ပေးလျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့အဖို့ အလွန်ကဲကောင်းလှသည့် အချက်တစ်ခုက ထိုစဉ်က နာမည်အကြီးဆုံး ဂေါက်သီးသမားကြီးနှစ်ဦးဖြစ်သည့် အာနီးပါမာနှင့် ကယ်ရိပ်လေယာတို့ကို ဖောက်သည်များအဖြစ် ရရှိထားခြင်းဖြစ်သည်။ အာနီးနှင့် ကယ်ရိများ ဂေါက်လောကတွင် ထိုပိသီးဖြစ်နေရှိမက လူပုဂ္ဂိုလ်အရလည်း အလွန်သိကွားဖြီး လေးစားခင်မင်စရာ ကောင်းလှသည့် ပုဂ္ဂိုလ်စစ်စစ်စစ် ပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်သည်။ သည် အချိန်က ဂေါက်သီးနှင့်ပတ်သက်သည့် အစိအစဉ် မှန်သူမျှ သူတို့မပါလျှင် မပြီးဖြစ်နေရာ ကျွန်တော်တို့ ကုမ္ပဏီအဖို့မှာလည်း သူတို့ကိစ္စများကို တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ပေးခွင့် ရန်ခြင်းမှာ ကြောနပ်အားရစရာ တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်။

တစ်ကြိမ်ဗြို့မှ ဖို့၏မော်တော်ကားကုမ္ပဏီ၏ လင်ကွန်း-မှာကျူးရှိ ဌာနခွဲက စပုန်သာပြုလုပ်ပြီး အမ်စိအေရပ်ရှင်ကုမ္ပဏီ၏ လက်ခွဲတစ်ခုဖြစ်သော ရော်။ စတုဒို့(၁)က ရိုက်ကုးထုတ်လုပ်မည့် Challenge Golf အမည်ရှိ ဂေါက်ပွဲစီးရှိုးတစ်ခု ဖြစ်မြောက်အောင် ဆက်

ပြိုင်ပွဲများကို လေ့စ်အိန်ဂျလိ(၁)မြို့၊ ဝန်းကျင်ရှိ ကွင်းများမှာ ကျင်းပမည်ဆိုလျှင် သူတို့အတွက် ရိုက်ကုးစရိတ် အများကြီးသက်သာသွားမည်ဆိုတာ ရိုက်လျှင် သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အနီးအားမှာပဲ ရိုက်လျှင် ရိုက်ကုးရေးအဖွဲ့သားများနှင့် ကြီးကြပ်သူများအတွက် ခရီးစရိတ်တွေ၊ တည်းခိုစရိတ်တွေ သက်သာသွားမည်။ အိုးတိုင်တွေလည်း လျှောနည်းသွားမည်။ အဲသည်တော့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမည်လဲ။ ရော်၏၏ ရေးနေတွေက စာချုပ်ထဲမှာ ဟာကွက်တွေ လိုက်ရှာကြသည်။ သည် အခါ ပြိုင်ပွဲများကို လေ့စ်အိန်ဂျလိ(၁)မြို့ရယ်၊ ငါးအနီးရှိ အောင်ရို့(၁)မြို့ရယ်မှာချည်း ကျင်းပခြင်းမှ မပြုရဟနာသော အချက်မျိုး စာချုပ်ထဲမှာ မပါကြောင်း သွားတွေက သည်။

သူ့ဆင်ခြေနှင့်သူ ဟုတ်နေသာရေးလည်း တစ်ဖက်က ပြဿနာရှိလာသည်။

ရွေးနေ့ကျိုးမြို့နှင့်ကြော်က ပွဲစဉ်တစ်ချို့ကို ကယ်လိုပါးနီးယားပြည်နယ် မြောက်ပိုင်းရှိ ကွင်းများတွင်လည်း ကျင်းပမည်အကြောင်း နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ကောင်းစွာ နားလည် သော့ပေါက်ခဲ့ကြပြီး ဖြစ်သည်ဟုသော အချက်ကို လင်ကွန်း-မှာကျူးရှို့ အထွေထွေမန်နေရာ ချော့စောင်းဆိုင်အမှာ ဖော်လုပ်ဆိုလာခြင်း ဖြစ်

သွယ်ဆောင်ရွက်ပေးရန် ကျွန်တော်တို့အား တာဝန်ပေးလာသည်။ သည်စီးရိုးတွင် အာနီးပါမာ - ကယ်ရိုးပလေယာ အတွေ့က အခြားဂေါက်သီးအားကစားသမားနှစ်ယောက်တွဲများနှင့် တစ်ပွဲပြီးတစ်ပွဲ ယဉ်ပြိုင် ကစားပြသားမည် ဖြစ်သည်။

ကုမ္ပဏီနှစ်ခု အလွန်ရင်းနှီးခင်မင်စွာ ညို့နှင့် ဖြစ်ကြပြီး သဘောတုံးစာချုပ်တစ်ရှင်ပို့ကို လက်မှတ်ရေးထိုးနှင့် အသည်။ စာချုပ်တွင် ဖောက်ပြုသော် အနုက်များအဖြစ် ပို့ချုပ်ပို့မှုံးပါးပေါင်း ၉၀ ကာလအတွင်း ကယ်လိုပါးနီးယားပြည်နယ်ထဲကို ရက်ပေါင်းပို့ကြောင်းများတွင် လည်းလည်း ကျင်းပရိုက်ကုံးမည်ဟု၍ဖြစ်သည်။ ညို့နှင့် ဆွေးနွေးစဉ်က ကျင်းပရိုက်နေရာများနှင့် ပတ်သက်၍ မည်သည်မျို့၊ မည်သည့်ဂေါက်ကြောင်း စသည်များကို တိတိကျကျ ပြောဆိုမှုများရှိခဲ့သော်လည်း၊ တက်သနနှင့်တွေ့နေသည့် ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်ရေး စိတ်ဓာတ်များအရ အသည် အသေးစိတ်များကို စာချုပ်ထဲတွင် ထည့်ရေးရှင်မလိုဟု သဘောထားခြားကြသည်။

သို့သော်ရော်။ စတုဒို့(၁)မှ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကတော် ပေါင်းစက်ကိုယ်စိနှင့် ထိုင်၍ တွက်ချက်ကြပြီးသည်။ နောက်တွေက ရှုပ်သော်လည်း။

သည်။ အထူးသဖြင့် နာမည်ကြီးထိုပိသီး ကလပ်တစ်ခု ဖြစ်သည် ပက်ဖလ်ဘီ(ချို့) (ကျောက်စရိတ်ကမ်းခြေ) ဂေါက်ကလပ်မှာ တစ်ဗွဲကစားပို့ သူတို့ဘက်က သေချာထားပြီး ဖြစ်သည်။ မိမိခေါ်ကား အကောင်းစားကြီးကြပ်သွေ့လုပ်သည်။ ကျင်းပရိုက်ကြောင်းစားအကောင်းစား ဂေါက်ကြောင်းတွင် ရိုက်ကြပ်သွေ့လုပ်သည်။ မှာကျူးရှိသနနှင့် အပျော်စား အကောင်းစား ဂေါက်ကြောင်းတစ်ခုနှင့် အတွဲတွေ့လုပ်သည်။ ပွဲစဉ်ကြောင်း သွေ့လုပ်သည်။

သို့နှင့် မော်ဆီကလည်း သူရေးနေတွေခေါ်က ဂေါက်ကြောင်းရေးချယ်ရာ၌ လင်ကွန်း - မှာကျူးရှို့၏ သဘောတုံးချက်ရှို့ဖို့လိုသည်ဟု အမိုးယောက် ယဉ်နိုင်သည်။ ရေးသားချက်မျိုး စာချုပ်ထဲမှာ ပါမပါလေလာရန်နှင့် အကယ်၍ အဆင်မပြုက သဘောတုံးချက်ရှို့လိုသည်။

မူလက ပျော်ပျော်ပါးပါး ချုစ်ချုစ်ခင် စတင်ခဲ့သော အလုပ်တစ်ခုမှာ ယခုတော့အပြန်အလွန် ပြစ်တင် ဝေဖန်ကာ အကြီးအကျယ် ရန်ဖြစ်ကြမည် အခြော့ဆို ဆိုက်ရောက်လာသည်။ သို့သော် ကံအားလွှာ့ရှာ့ရေးမြို့နယ်၊ မြောက်လုပ်ဆိုလာခြင်း တစ်ကြိမ်ဆက်တာနှင့်ပင် အားလုံးပြီးစီးပြုလည်းသွား ခဲ့သည်။

မော်ဆီက သည်ပြဿနာနှင့် ပတ်သက်၍ သူတို့

ဘက်က ခံစားရသည့်အနေအထားကို ဝပ်ဆာမင် သဘောပါက်အောင် ပြောပြသည်။ သူနှင့် ပြောဆို ပြီးနောက်တွင် ဝပ်ဆာမင်က မိမိလူများကို ခေါကာ မေးခွန်းတစ်ခုပဲ မေးသည်။ သူ့မေးခွန်းက “မင်းတိ ဆွေးနွေးညီးနှင့်တုန်းက လင်ကျွန်း-မာကျွန်းက လုပော ဓါတ်းထဲမှာ ပက်ပလ်ဘီ(ချု)မှာလည်း တစ်ပွဲကား မယ်လို့ မှတ်သားမီသွားစေမယ့်စကားမျိုး ပြောမိသ လား၊ မပြောမီဘူးလား” ဟူ၍ဖြစ်သည်။

သဘောတုစာချုပ်ထဲမှာ ဘာတွေပါမပါ သူမသိ ချင်။ သူတို့ ကုမ္ပဏီအနေနှင့် ဥပဒေကြောင်းအရ ဘယ်လိုပိုင်ခွင့်တွေ ရှိတာမရှိတာ သူအလေးမထား၊ ကွင်းပြောင်းကဗားခြင်းကြောင့် ကုန်ကျွစရိတ် ဘယ်၍ ဘယ်၌ တာက်သွားမည်ဆိုတာကျွောကွေးလည်း သူမှာမထောင် ချင်။ သူသိချင်တာ အထက်က မေးခွန်း၏ အဖြော ဖြစ်သည်။

တစ်ဖက်လူများနှင့် ပြောဆိုစဉ်က ပက်ပလ်ဘီ(ချု) မှာလည်း တစ်ပွဲဆိုသော သဘောမျိုးတော့ ပါသွားခဲ့သည့်အကြောင်း ဝန်ခံစကားထွက်လာသည့်နှင့် တစ်ပြိုင် နှက် ဝပ်ဆာမင်က သူလူများအား မော်ဆီကို တောင်းပန်စေသည်။ ပြီးလျှင် သည်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး နောက်ထပ် ဘယ်သူမှ အလကားအချိန်မကုန်စေနဲ့

တော့ဟုဆိုကာ ကာမဲ့လ်ကမ်း ခြေသို့ ဂိုက်ကူးရေးအဖွဲ့၊ တစ်ပွဲ၊ ချက်ချင်းလွတ်စေသည်။

အသည်တုန်းက မော်ဆီနှင့် ဝပ်ဆာမင်တို့စကား ပြောဆိုဖြစ်လိုက်သည့်အကြောင်းကြောင့်ပင် ပျက်လှ ဆဲ Challenge Golf စီးရိုး ပြန်၍ အသက်ဝင် ရှင်သန်လာပြီး၊ အေးစက်တင်းမာနေခဲ့သည့် ကုမ္ပဏီ နှစ်စုဆက်ဆံရေးလည်း ပြန်လည်ဆွေးသွားခဲ့သည်။ စာ ချုပ်စာတမ်းထဲမှာ စကားလုံးအသုံးအနှစ်း အတိအကျ ရေးသား မော်ပြထားသည်ဖြစ်စေ၊ မော်ပြထားသည် ဖြစ်စေ နှစ်ဦးနှစ်ဘက် နားလည်သိရှိထားသည့် ကတိ ကဝတ်ကို မပျက်မကွက် လိုက်နာမည်သာဖြစ်ကြောင်း အပြန်အလှန် စိုင်မာသေချာသွားသောကြောင့်ပင်။

[မှတ်။ • Mark H. McCormack Showdown at Pebble Beach]

* * *

ရှေးရေစာတမ်း

အလွန်အမင်း အေးမြေသည့် နေ့တစ်နေ့၊ အီမိသို့ အပြန်လမ်းတွင် တစ်ယောက်ယောက် ကျကျနှစ်ခုဟန်တူ သည့် ပိုက်ဆံအိတ်တစ်အိတ် ကျွန်းတော် ကောက်ရသည်။ ပိုင်ရှင်ဘယ်သူဆိုတာ သိရလျှင် ဆက်သွယ် ပေးပို့နှင့် ရန်အတွက် အိတ်ထဲမှာ သံလွှာစံ လိုက်ရှာသည်။

အိတ်ထဲမှာ ပိုက်ဆံသုံးဒေါ်လာရယ် အတော် ဟောင်းနှစ်း တွန်းကြေနေသည် စာတစ်စောင်ရယ်ပဲ တွေ့ရသည်။ စာက သည်အိတ်ထဲမှာရှိနေတာ နှစ်ပေါင်း များစွာ ကြာခဲ့ပြီးထင်သည်။

စာအိတ်က ပွန်းတီးပျော်ဖတ်၍နေပြီ။ စာအိတ် ပေါ်၍ ပေးပို့သွား လိပ်စာတစ်ခုသာ ဖတ်၍ရသည်။ တစ်ခုတစ်ရာ အစဖော်၍ ရလေမလား မျှော်လင့်ချက် နှင့် စာကို ကျွန်းတော် ဖြန့်ကြည်မိသည်။ စာမှာ နေ့ခွဲ

တပ်ထားသည်က ၁၉၂၄ ခုနှစ်တဲ့။ လျှန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း ၆၀ လောက်က ရေးခဲ့သည့်စာပါကလား။

ထောင့်တစ်ဖက်နားတွင် ပန်းပွင့်ပုံလေးတစ်ပုံ ရိုက် နှိပ်ထားသည့် အပြာရောင်ဖျူးဖျူး စာရေးစက္ကာ။ ပေါ်၍ မိန့်မလက်ရေးလျှော့လေးနှင့် ရေးသားထားသည်။ စာအမျိုးအစားက နှီးစာ မပါသဖြင့် ခွဲခွာရပါတော့မည် အကြောင်း နှုတ်ဆက်အကြောင်းကြားစာ။

စာမှာ ရည်ညွှန်းထားသည်က မိုက်ကယ်ဆိုသော သူတစ်ယောက်။

အမေက လုံးဝခွင့်မပြုသဖြင့် သူနှင့် နောက်ထပ် တွေ့ဆုံးနိုင်တော့အကြောင်း၊ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အစဉ်ထာဝ်၊ ချစ်မြဲချစ်နေမည်ဖြစ်အကြောင်း ရေးသားထားပြီး အောက်မြှုံးဟင်နာဟူ၍ လက်မှတ်ရေးထိုးထားသည်။

စာမှာရေးသားထားသည်က လွမ်းစရာပင်။ သို့ သော် စာပိုင်ရှင်နှင့် ပတ်သက်၍ မိုက်ကယ်ဆိုသော နာမည်တစ်လုံးမှာပ တြေားဘာသဲလွန်စမျှ မတွေ့ရ။

သို့သော် စာအိတ်ပေါ်မှာပါသည့် ပေးပို့သာ၏လိပ် စာကို ဖော်ပြုပြီး ဆက်သွယ်ရေးဌာနသို့ မေးမြန်းလျှင် တော့ ငှံးလိပ်စာ၌ ရှိသည့် တယ်လီဖုန်းနှုပ်တို့တော်ကို သို့ အောက်သို့လျှင် သူမှာက်သည်။

တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူမအား “ဟင်နာ”အမည်ရှိ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို သိပါသလား မေးသည့် အခါ သူအံ့အားသင့်သွားသည်။ ‘သော် ကျွန်းမတို့ ဒီ အိမ်ကိုဝယ်တော့ မူလပိုင်ရှင် မိသားစာမှာ ဟင်နာဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ သမီးတစ်ယောက်တော့ ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဒါက နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်လောက် ကြာပါပြီ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ အခု အဲဒီမီသားစု ဘယ်မှာနေတယ်ဆို တာများ သိပါသလားခင်ဗျား’ ကျွန်းတော်ဆက်မေးတော့၊

‘အရင် နှစ်အတော်ကြာကြာလောက်ကတော့ ဟင်နာ သူ့အမေကို သက်ကြီးဂေဟာတစ်ခုကို ပို့တာ ကျွန်းမံ မှတ်မိပါတယ်၊ အဲဒီဂေဟာမှာ စုစုံကြည်ရင် သူ့သမီး ဘယ်မှာရှိသလဲ သိချင်သိနိုင်မှာပေါ့’ဟု ဆို သည်။ ပြီး၊ အဲသည် သက်ကြီးဂေဟာ၏ ဖုန်းနှုပ်တို့ သူများသည်။

သည်နှုပ်တို့ ဆက်ကြည့်တော့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကိုဝယ်သည်။ အမျိုးသမီးက ဟင်နာ၏ မိခင်မှာ လျှန်ခဲ့သော နှစ်အတန်ကြာက်ပင် ကွယ်လွန် ခဲ့ပြုဖြစ်အကြောင်း၊ သို့သော် သူတို့ထဲတွင် သူ့သမီးထဲ ဆက်သွယ်နိုင်သည် ဖုန်းနှုပ်တို့တော့ ရှိပေါ်အကြောင်း၊ ယခု အဲသည်မှာ ဆက်ရှိမရှိ မသိအကြောင်း ပြောပြီး နှုပ်တို့ပေးသည်။

သို့နှင့် အော်ပရေတာအား ဆက်သွယ်ကာ ‘အော်ပရေ တာရေ လုပ်ရှိလုပ်စဉ်မဟုတ်တဲ့ အကုအညီလေးတစ်ခု လောက် တောင်းပါရစေဥ္ဓာ၊ ပိုက်ဆံသိတ် တစ်ဆီတ် ကောက်ရထားတာ ပိုင်ရှင်ဆီ ဆက်သွယ်ချင်လိုပါ၊ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက စာအိတ်ပေါ်မှာ လိပ်စာတစ်ခုပါ တယ်ဗျာ၊ အဲဒီလိပ်စာမှာ တယ်လီဖုန်းရှိခဲ့ရင် နှုပ်တို့တော့ ကလေး သိချင်လိုပါ’ဟူ၍ မေတ္တာရာရပ်ခဲ့တော့ အော်ပရေတာက သူအထက်မှ ကြီးကြပ်ရေးမှုးနှင့် ပြောကြည့်ပါဟု ဆိုသည်။

ကြီးကြပ်ရေးမှုးက ခက္ခမှု ဆိုင်းငံနေပြီးနောက်... ‘အဲဒီလိပ်စာမှာ ဖုန်းနှုပ်တို့ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်းမံ ဒီလိုမျိုး နှုပ်တို့ပေးခွင့် မရှိဘူးဟု ပြန်ကြားသည်။ သို့သော် တစ်ခုတော့ ဆက်ပြောသည်။ မေတ္တာနှင့် ကူညီသော သဘောဖြင့် အသည်နဲ့ပါတ်ကို သူဆက်သွယ် ကာ ကျွန်းတော်ပြောသည့်အကြောင်းကို ပြောပြဆေးမည်။ ငှံးပုဂ္ဂိုလ်က ကျွန်းတော်နှင့် စကားပြောရန် သဘောတူ သည်ဆိုလျှင် သူဆက်ပေးမည်၊ ဟူ၍။

မိနစ်အနည်းငယ်ကြာတော့ ကြီးကြပ်ရေးမှုးက ပြန်ဆက်သွယ်သည်။ “ဟောခိုက တစ်ယောက်က ရှင်နဲ့ စကားပြောပါလိမ့်မယ်”

တစ်ဖက်မှ လက်ခံပြောဆိုသူက အမျိုးသမီး

ဦးဇူာက် နှင့် နှလုံးသား

၇၄

ကေဟာမှ အမျိုးသမီးအား ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီးနောက် သူပေးသည့် ဖုန်းနှုပ်တို့ကို ဆက်ကြည့်ပြန်ရာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပင် ဖုန်းကိုင်ပြီး ဟင်နာကိုယ်တိုင်သည်လည်း ယခုအခါ သက်ကြီးဂေဟာတစ်ခု သို့ရောက်ရှိနေအကြောင်း ပြန်ကြားပြောဆိုသည်။

သည်လောက်ဆိုရင်တော့ ငါဟာက သိပ်မဟုတ်တော့ဘူးဟု ကျွန်းတော်ဘာသာ ကျွန်းတော် စဉ်းစား မိသည်။ စုစုပေါင်းမှ ပိုက်ဆံသုံးဒေါ်လာနှင့် လွန်ခဲ့သောနှင့်ပေါင်းဆယ်ရှင်ပေါင်းမှ ခြောက်ဆယ်နှုန်းပါးက စာတစ်စောင် သာပါသော ပိုက်ဆံအိတ်တစ်အိတ်ကို ပြန်ပေးနိုင်ဖို့ ဘာကြောင့် သည်လောက် အသည်းအသန် ကြီးစား နေရပါသနည်း။

သို့သော် ကျွန်းတော် မရပ်ဖြစ်။ ဟင်နာရှိနေသည် ဟုယူဆရသော သက်ကြီးဂေဟာသို့ ကျွန်းတော် ဆက်သွယ်သည်။ ဂေဟာမှ ဖုန်းကိုင်သောပုဂ္ဂိုလ်က ‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဟင်နာ ကျွန်းတော်တို့ဆိုမှာ ရှိပါတယ်’

အချိန်က ည် ၁၀နာရီထိုးနေပြီ။ သို့သော် ကျွန်းတော်ပေးမိသည်။ ကျွန်းတော် လာတွေ့လို့ရမလဲးဟူ၍။ တစ်ဖက်လျှက တုန်ဆိုင်းဆိုင်းပြုစွာသွားသည်။ ‘ဟုတ်ကဲ့၊ လာချင်လဲ လာကြည့်လေ၊ အပန်းဖြေခန်းထဲမှာ တို့ကြည့်နေတုန်းဆိုင်တော့လဲ တွေ့ရတော့ပေါ့’ဟုဆိုသည်။

သူအား ကျေးဇူးတင်စကားဆိုကာ ဂေဟာသို့ ကျွန်တော် ကားမောင်းလာခဲ့သည်။ ညတာဝန်ကျ သူနာပြန်စုံ ဂေဟာစောင့်တစ်ယောက် ကျွန်တော်အား အဝင်မှ ဆီးကြံးသည်။ ဂေဟာ အဆောက်အအုံကြီး၏ တတိယထပ်သို့ ကျွန်တော်တို့ တက်သွားကြသည်။ အပန်းပြခွန်းမှာ သူနာပြုဆရာမက ကျွန်တော်အား ဟင်နာနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

ဟင်နာက အသက်အချုပ် ကြီးရင်ပြီဖြစ်သော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူခံကောသာက ငွေရောင်ဖွေးလျက်ရှိသည်။ သို့သော် မျက်နှာက ချင်ပျ သည်။ ဖော်ရွှေလှိုက်လှုသောအပြီးရှိသည်။ မျက်လုံးများ ကတောက်ပဆဲ။

ကျွန်တော်က ပိုက်ဆံအိတ် ကောက်ရပုံအကြောင်း ပြောကာ အထဲမှ စာကိုထွက်ပြသည်။ အပြောရောင် ဖျော့ဖျော့စက္ခတ္တုနှင့် လက်ဝဘက်ထောင့်နားက ပန်းပွင့် ပုံလေးမြင်တော့ သူအသက်ရှုမှားသွားသည်။

‘ဒီစာက ပိုက်ကယ်နဲ့ နောက်ဆုံးအဆက်အသွယ် လုပ်ခဲ့တဲ့စာပဲကွယ်’ ဟုဆိုပြီး တစ်ဖက်ကိုလှည့်ကာ ခဏမျှ တွေ့၍နေသည်။ ထိုနောက် တိုးတိုးညွင်သာပင် ဆက်၍ပြောသည်။ ‘သူကို တက်ထုတ်နှစ်ကာကာ ချုစ်ခဲ့တာပါ၊ အဲဒီတုန်းကကိုယ်ကလ အသက် ၁၆ နှစ်

ရှာရင်းနဲ့ အချိန်အတော်ကုန်သွားပြီ’

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော်က ပိုက်ဆံအိတ်ကို ထုတ်လိုက်မီသည်။ အိတ်က အညီရောင် သားရေအိတ် ရှိုးလေး။ နှုတ်ခမ်းသားတစ်လျောက် ကြီးအနီရောင် နှင့် သိချုပ်ထားသည်။

အစောင့်က အိတ်ကိုဖြင့်တော့ ‘ဟာ ခဏနော်းဗျား မှာ မစွာတာရိုးလ်စတိန်းရဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်ပဲ၊ အဲဒီ ကြီးအနီနဲ့၊ ကျွန်တော်မြင်တာနဲ့၊ ယုတ်မိတ်ယ်၊ သူက ဒီအိတ်ကိုခဏ ခဏ ကျေပျောက်နေတာ၊ ခန်းမတွေထဲ ကျွန်တော်တွေ့တာကိုပဲ အနော်းဆုံး သုံးကြံ့ပေါ်လောက်ရှိပြီ’

‘မစွာတာရိုးလ်စတိန်း၊ ယုတ်လားဗျား၊ ပြောစမ်းပါဌီး’ ကျွန်တော် ပျော်ပျော်သလဲ မေးမီသည်။ ရှုတ်တရ်က ကျွန်တော်လက်တွောပင် တုန်လာသည်။

‘အသုံးကြီးက ဒီများနေလာတာ ကြာပြီဗျား၊ ရှစ်ထပ်မှာ၊ ဒီအိတ်က သူအဲတ်ပဲ၊ သေချာတယ်၊ လမ်းလျောက်ရင်း၊ ကျေကျွန်ခဲ့တာ ဖြစ်ရမယ်’

ကျွန်တော် အစောင့်ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောကာ သူနာပြုဆရာမအခန်းသို့ အဖြန် ပြန်ပြီးလာ ခဲ့သည်။ အစောင့်ပြောတာကို သူအား ပြန်ပြုပြီး နောက် သူနှင့် ကျွန်တော် ဓာတ်လျောကားဖြင့် အပေါ်ဘုံး တက်လာခဲ့ကြသည်။ မစွာတာရိုးလ်စတိန်း ဒီပိုများ

ဦးမောက်နှင့် နလုံးသား

လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ သိပ်ငယ်သေးတာဆိုတော့ အမေက ခွင့်မပြုဘူး၊ သူကတကယ်လှေချေပဲ၊ ရပ်ရှင် မင်းသား ရောင်ကွန်နှင့်ပုံးမျိုး၊ အင်း မိုက်ကယ် ဂိုးလ် စတိန်းတဲ့၊ သိပ်ကို သဘောထားပြည့်ဝတဲ့လုပ်ပါ၊ တကယ်လို့ ရှာတွေ့ခဲ့မယ်ဆိုရင်တော့ ပြောလိုက်ပါ၊ သူက ကို မကြာခဏသတိရတယ်လို့၊ ပြီးတော့ ... ဟင်နာ ရှုတ်တရ်က စကားမဆက်နိုင်၊ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်း စေထားသည်။ ပြီးမှ သူက ချိန်နေဆုပ်ပါလို့ ပြောလိုက် စမ်းပါ့ဟု ဆိုသည်။ ထိုနောက် မျက်ရည်တွေ့ရစ်ပဲ လာသည့်ကြားမှ ပြီးကာ ‘တစ်သက်လုံးလဲ ဘယ်သူနဲ့၊ မှ အိမ်ထောင်မပြုခဲ့ဘူးကွယ်၊ ဘယ်ယောက်းကိုမှ သူ ထုတ်သာတယ် မထင်ခဲ့ဘဲကို’

ဟင်နာအား နှုတ်ဆက်ထွက်ချေလာခဲ့သည်။ ပထမထပ်ကို ဓာတ်လျောကားနှင့် ဆင်းလာပြီး ထွက်ပေါက်နားရပ်တော့ အစားဗြီးဆီက ဘာများ သိခဲ့ရသေးလဲ မေးသည်။

လမ်းစလေးတစ်ခုတော့ ရလာကြောင်း ကျွန်တော် ပြောပြလိုက်သည်။ ‘အနည်းဆုံး နာမည်တော့ ပြည့်ပြည့် စုစုသိလာရပြီ ဆိုပါတော့များ ဒါပေမဲ့ ခဏတော့ နေလိုက်သို့မယ်များ၊ ဖြည့်ဖြည့်မှုပဲ၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ကျွန်တော် ဒီနေ့တစ်နေ့လဲ့ ဒီအိတ်ပိုင်ရှင်ကို’

ဦးမောက်နှင့် နလုံးသား

စော့ဟု ကျွန်တော်ခုတောင်းလာသည်။

ရှစ်ထပ်မှ တာဝန်ကျ သူနာပြုက “မစွာတာ ဂိုးလ် စတိန်း အပန်းပြခွန်းထဲမှာ ရှိုးလ်မြို့မြို့ဗို့သိတယ်” ဆိုတော်တော်ရောင်းကို အသေးဆုံး ဆောင်တယ်။ သူက ညတာက်စာဖတ်လေ့ရှိတယ်။ သိပ်သဘောက်းတဲ့ ဘာပဲ့ဟုဆိုသည်။

ဓီးတွေ့လင်းနေသည့် တစ်ခုတည်းသော အန်း သိသုံး ကျွန်တော်တို့လာခဲ့ကြသည်။ အန်းထဲမှာ လျှို့ တစ်ယောက် စာဖတ်နေသည်။ သူနာပြုက သူအဲသွားပြီး ‘ဘာ ပိုက်ဆံအိတ်ကျေပျောက်သလား’ဟု အေးသည်။ မစွာတာရိုးလ်စတိန်းက အဲအားသင့်ဟန်ပြင့် အေးကြည့်သည်။ ထိုနောက် သူအဲတ်လှို့ကြံ့ကြည့်ပြီး ‘ဟာ ဟုတ်တယ် မရှိတော့ဘူး’ဟု ဆိုသည်။

‘ဟောဒီ လျှို့ဗို့မင်းက ပိုက်ဆံအိတ်တစ်အိတ် ကောက်ရလာလို့၊ အဲဒါ ဘာအဲတ် ဟုတ်မဟုတ် လာမေးတာပါ’

ကျွန်တော် မစွာတာရိုးလ်စတိန်းအား ပိုက်ဆံအိတ် ကို ကမ်းပေးလိုက်သည်။ အိတ်ကိုဖြင့်သည်နှင့် သူ စီတ်သက်သာသွားပုံပြင့် ပြီးကာ ‘ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီ အိတ်ပဲ၊ နေ့လယ်က ကျွန်တော်အဲတ်ထဲက ထွက်ကျေခဲ့တယ်၊ အခလုပ်ပြန်ပေးတဲ့အတွက် ငင်ဗျားကို ကျွန်တော်တစ်ခုခဲ့ တဲ့ပြီးချင်တယ်မျှ’ဟု ဆိုသည်။

“ရပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခု တော့ ပြောပါရအောင်၊ ပိုက်ဆံအိတ်ပိုင်ရှင် ဘယ်သူလဲ သိဖို့လိုအပ်တဲ့အတွက် အထဲကစာကို ကျွန်တော် ဖတ် ကြည့်လိုက်ရပါတယ် ခင်ဗျာ”

သူ့မျက်နှာပေါ်မှ အပြီး ရတ်ခြည်းပျောက်ကွယ် သွားသည်။ ‘ခင်ဗျား စာကိုဖတ်လိုက်တယ်၊ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဒါတင်မကပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ဟင်နာဘယ် မှာရှိလဲဆိတာလဲ ကျွန်တော်အခု သိနေပါတယ်’

သူ့မျက်နှာဖြူရော်သွားသည်။ ‘ဟင်နာ၊ သူဘယ်မှာ ဆိတာ ခင်ဗျား သိသလား၊ သူ ဘယ်လိုလဲ၊ ကျွန်းကျွန်း မာမာပဲလား၊ အရင်ကလို ရောသေးလား၊ ကျေးဇူး ပြုပြီး ပြောစမ်းပါဗျာ’ သူက အပြေးအလွှားမေးသည်။

‘သူ ကျွန်းမာပါတယ်၊ အရင်တွန်းကလိုပဲ ရောဆဲ လွှဲပဲပါပဲ’ ကျွန်တော်က စာနာစွာပင် ပြောလိုက်သည်။

အဘိုးကြီးက ဝမ်းသာမျှော်လင့်ဟန်ဖြင့် ပြီးဆွင်စွာ မေးသည်။

‘သူ ဘယ်မှာ ရှိသလဲ ပြောစမ်းပါဗျာ၊ နက်ဖြစ် သူ့ဆီ ဆက်သွယ်ရအောင်’ သူက ကျွန်တော့လက်ကို ဖမ်း၍ဆုပ်ကိုင်သည်။ ‘ခင်ဗျား သိပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် သူ့ကို သိပ်ချစ်တော့ သူ့ဆီက အဲဒီစာ ရောက်လာတဲ့ အချိန်ဟာ ကျွန်တော့ဘဝ တကယ့်ကို ပြီးဆုံးသွားတဲ့

မမှတ်မိဘူးလား’

ဟင်နာ အသက်ရှုမှားသွားသည်။ ‘မိုက်ကယ်၊ ကြည့်စမ်း၊ အဲ့သုတေသနကောင်းလိုက်တာ မိုက်ကယ်ရယ်၊ မယုံနိုင်လောက်အောင်ပါပဲလား၊ ကြည့်စမ်း၊ မိုက်ကယ် ရယ်’

သူ ဟင်နှုထဲ ဖြည့်ညွှေးစွာ လျောက်သွားသည်။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ပြုဖက်လိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော် ရော သူနာပြုဆရာမပါ ဝမ်းသာလိုက်လွှဲ၍ ကျသော မျက်ရည်ဗျားနှင့် အနီးမှ အသာခွာခဲ့ကြသည်။

‘ကြည့်စမ်း၊ ကဲကြောဗျား ထူးခြား ဆန်းကြယ် လိုက်တာ၊ သည်အတိုင်းပြစ်ရမယ်လို့ ပြုဗျားပြီးတဲ့ ကိစ္စမျှန်ရင် နောက်ဆုံးပြစ်ကို ပြစ်လာရတော့ပဲ’ ကျွန်တော် မှတ်ချက်ချမိသည်။

နောက် သုံးပတ်ခန့်အကြာတွင် သက်ကြီးပေဟာမှ ကျွန်တော့ရုံးခန်းသို့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆက်သည်။ ‘လာမယ့် တန်ခိုင် မှာ မင်္ဂလာအခါးအနားတစ်ခု တက်ရောက် ချိုးမြှင့် နိုင်မလားလိုပါ’ မိုက်ကယ်နဲ့ ဟင်နာတို့ လက်ထပ်က တော့မလို့’ ဟူ၍။

လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲက တကယ်ဝမ်းမြောက် အဲ သုဖွယ်ပင်။ သက်ကြီးပေဟာမှာ နေကြသွားလုံး ဝတ်ကောင်းစားလှုတွေ ဆင်ယင်ကာ အခမ်းအနားတွင်

အချိန်ပါ၊ တစ်သက်လုံး ဘယ်သူနဲ့မှတ်ဆောင် မပြုခဲ့ဘူး၊ သူ့ကိုပဲ ကျွန်တော် ကနေထိ စွဲဗြို့ပြု ချစ် နေခဲ့တာ’

‘ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါဖြင့် အချိန်တော်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ’ ကျွန်တော်ပြောလိုက်သည်။

စာတ်လျေကားဖြင့် သုံးထပ်သို့ ကျွန်တော်တို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ အဝင်ခန်းမကြီးတွေ မှာဝ်၍နေပြီ။ အပန်းပြေခန်းကို သွားသည် စကြောင်းတေလျောက် မီးမို့နှိမ့်နှိမ်တစ်လုံးနှစ်လုံးသာ လင်းလျက်ရှိသည်။

အခန်းထဲတွင် ဟင်နာတစ်ယောက်တည်း တို့၌ ရှေ့ခြုံလိုက်ရှိနေသည်။

သူနာပြုက သူ့ဆီ လျောက်သွားသည်။

‘ဟင်နာ’ သူက ခပ်တိုးတိုးခေါ်ပြီး မိုက်ကယ်ဆီ ညွှန်ပြသည်။ မိုက်ကယ်နှင့် ကျွန်တော် အခန်းဝမှာ ရပ်နေသည်။ ‘ဟောဒီက ဦးကိုသိလား’ သူနာပြုက မေးသည်။

ဟင်နာမျက်မှုန်ကို နေသားကျအောင် ပြင်ပြီး သေသေချချာ ကြည့်သည်။ သို့သော် ဘာစကားတစ်ခုနဲ့ မျှမဆို။

မိုက်ကယ်က တိုးညှင်းစွာပြောသည်။ တကယ် အသံတိုးတိုးလေး၊ ‘ဟင်နာ၊ ကိုယ် မိုက်ကယ်ပါ’

ပါဝင်ဆင်နွဲကြသည်။

ဟင်နာက အညီရောင်ပျောဖျော် ဝတ်ခုနှင့် လုပ် နေသည်။ မိုက်ကယ်က အပြာရင်ရောင် ဝတ်ခုနှင့် ဝင်းဝင့်ထည်ထည်။ သူတို့က ကျွန်တော်ကို လွှဲပျို့ရ လုပ်ခိုင်းသည်။

ကေဟာက သူတို့အတွက် သီးသန့်အခန်း စီစဉ် ပေးသည်။ အသက် ၇၆ နှစ်အချွေ့ သတို့သမီးနှင့် ၇၉ နှစ်အချွေ့ သတို့သားတို့ လွှေ့ယောက်လွှေ့ယောက် နှိုးမြှင့် မြင်တွေ့ကြရသည်။

နှစ်ပေါင်း ၆၀ နှီးပါး ရှည်ကြာခဲ့သည်၍ အချိန် စာတ်လျောင်းတစ်ခု၏ အလွှာပဆုံး နှိုးရှာခင်းပေတည်း။

[မှတ်း Arnald Fine ၏ The Wallet]

* * *

ဆန်သစ်တိထွင်တတဲ့သည့်

ကျော်တော်၏ သီးသန့်ကမ္ဘာထဲမှာ အဖိုးတန်
မှတ်ကျောက်ကလေးတွေ ရှိသည်။

ခါးသွားသည့်အခါ လမ်းညွှန်မြှုပ်ကို ကြည့်သလို
ဘဝခရီးတစ်လျှောက် ကျော်မကြာခက လုန်လျှောရာ
ရည်ညွှန်းကိုးကားရသည့် အယူအဆများ၊ စကားများ၊
အဖြစ်အပျက်အချက်အလက်များ၊ မှတ်သားထားချက်
များကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သည်မှတ်ကျောက် ရတာနာတွေထဲမှာ စစ်တုရင်
လောကက ပုံပြင်တစ်ပုဒ်လည်း ပါဝင်သည်။

နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာခဲ့ပါပြီ။ နိုင်တကာ ပြိုင်း
တစ်ခု၌ ဖရို(က)မရှုထားမည်၍ စစ်တုရင် သမား
တစ်ယောက်သည် စစ်တုရင်ခုပေါ်မှာ မြင်ရဘူးသမျှထဲ

တွင် အလုပဆုံးရွှေကွက်ဟု တသသပြောဆိုကြရသည့်
ကစားကွက်တစ်ခုကို ပြသခဲ့ပါသည်။ ပွဲက အရေးကြီး
သော ပွဲတစ်ပွဲ။ တစ်ဖက်မှ ရရှားစစ်တုရင်သမားနှင့်
လက်ရည်ညီကာ အကြိုတ်အနှစ် ယဉ်ပြုင်နေရသည့်
အနေအထား။ တစ်ဖက်လျှက မာရှယ်၏ ဘုရင်မကို
အဆက်မပြတ် ဖိတိက်နေသည်။ ဘုရင်မဆိုသည်က
စစ်တုရင်ခုပေါ်၌ အကြီးမားဆုံး၊ ထိုးစစ်လက်နက်။
ထိုးကြောင့် ထုံးစံအားဖြင့် ဘုရင်မ၏ လုံခြုံရေးကို အထူး
သတိထားကြသည်။ ယခုလောလောဆယ် မာရှယ်၌
သူ့ဘုရင်မအတွက် ရွှေကွက်သုံးလေးကွက် ရှိနေသည်
ဖြစ်ရာ အစဉ်အလာအတိုင်း ဘေးအကင်းဆုံးနေရာသို့
သူရွှေသွားလိမည်ဟု ပရိသတ်က မျှော်လင့် စောင့်
ကြည့်နေကြသည်။

မာရှယ်မရွှေသေး။ သူ့အတွက် သတ်မှတ်ထား
သည့် အချိန်ကိုအပြည့်သုံးကာ ကစားကွက်အနေအထား
ကို အပြန်ပြန်အလုန်လုန် သူစဉ်းစားသည်။ ပြီးတော့
ဘုရင်မကို ကောက်ကိုင်သည်။ ခကာလေးကိုင်ထားသေး
သည်။ သည့်နောက်တွင်မှ လုံးဝရွှေရန် မသင့်ဟု
ထင်ရသည့် အကွက်မှာ သွားချထားလိုက်သည်။ သည်
နေရာမှာ ဘုရင်မကို လုမ်းစားနိုင်သည့် ရန်သူ့အရှပ်
သုံးရှပ်တိတိ ရှိနေသည်။

ဟာ၊ ဘုရင်မကို သည်အတိုင်း အချောက်တိုက်
အစားခံလိုက်တော့မှာလား။ ဘုရင်မဆိုသည်က လုံးဝ
လွှတ်ပေါ်ကိုမရှိတော့ဘူးဆိုသည် အနေအထားမျိုးကျမှ
သာ အဆုံးရှုံးခံရမည် အရာဖြစ်သည်။ ဘေးမွှုံးကြည့်
ပရိသတ်သာမက တစ်ဖက်က ကစားနေသုပါ အကြိုး
အကျယ် အံ့အားသင့်သွားသည်။

သို့သော် ခကာအကြာမှာတော့ သူတို့အားလုံး
သဘောပေါ်သွားကြသည်။ မာရှယ်ရွှေလိုက်သော
အကွက်သည် အလွန် အလွန် ထူးခြားကောင်းမွန်သည့်
ကစားကွက်တစ်ခု ဖြစ်နေချေသည်။ သူ့ဘုရင်မသည်
အစားခံရမည်အကွက်ပေါ်တွင် ရောက်ရှိနေတာ မှန်ပါ၏
၏။ သို့သော် သူ့ကိုဘယ်အကောင်နှင့် စားသည်ဖြစ်စေ
စားပြီးသည့်နောက်မှာ တစ်ဖက်လုံးမှရှုရှုံးရတော့မည်သာ
ဖြစ်သည်။ ဘယ်လိုမှုမရတော့ဘူးဆိုတာ မြင်လိုက်ပြီး
သည့်နောက်တွင် ရရှားစစ်တုရင်သမား ဆက်မကစား
တော့ပဲ အရှုံးပေးသွားလေသည်။

စောစောက မထင်မှတ်သော ရွှေကွက်ကြောင့်
ယောင်တိယောင်တောင် ဖြစ်သွားခဲ့သော ပရိသတ်သည်
သည်တော့မှ သတိပြန်လည်ကာ စစ်တုရင်ခုပေါ်သို့
ငွေစက္ကာတွေ စိုင်းအံ့ကြုံကြသည်။ မာရှယ်က ဘုရင်မ
ကိုစေားသည့် ရားပါး၏ ရဲတင်းလေသော ကစားကွက်

ဖြင့် အနိုင်ယူသွားခြင်းပေတည်း။

မာရှယ်၏ လုပ်ဆောင်ချက်ကို စီစစ်ကြည့်သည့်
အခါ ယခုပွဲ၌ သူအနိုင်ရ မရဟုသည် အစိကကျသည်
ဟု ကျွန်တော် မယူဆာ။ ဘုရင်မကို ငှါးအကွက်ပေါ်
ရွှေပစ်ခဲ့ခြင်းသက်သက်သည်လည်း သည်လောက်ကြီး
အရေးပါလှသည်ဟု ကျွန်တော်မဆိုချင်။ တကယ်အစိ
က ကျသည်က ဘုရင်မကို သည်အကွက်ပေါ်ရွှေလျင်
အစားခံရမှာပဲ တဗြားဘယ်ကိုရွှေမလဲဟူ၍ သမားရှိုကျ
အတိုင်းမစဉ်းစား၊ အစားခံရမယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပြီ၊ ဟို
ကောင်နဲ့စားရင် ဘယ်လိုဖြစ်မလဲ ဒီဘက်ကောင်နဲ့
စားရင်ကော စသည်ဖြင့် တွက်ချက်ရင်း၊ နောက်ဆုံး
ဘယ်လိုစားစား ကိုယ်ဘက်က အနိုင်ချဉ်းပဲဆိုတာ
ဘွားကနဲ့ သွားမြင်လောက်အောင်အထိ သမားရှိုကျ
အတွေးဘောင်၏ အပြင်ဘက်မှာ အချိန်ကြာကြာ သူ
စဉ်းစားနေခဲ့သည့်ကိစ္စဖြစ်သည်။ သူသည် သမားရှိုကျ
ကစားနည်း ကစားဟန်တွေ၊ အစဉ်အလာ ကစားကွက်
ဘောင်တွေ၏ အပြင်ဘက်သို့ ထွက်ကြည့်ခဲ့သည်။
သူမှာ လွှဲကားမလွှဲစေ မိမိအတွေး မိမိအယူအဆဖြင့်သာ
ဆုံးဖြတ်လုပ်ကိုင်မည်ဟူသော စိတ်မျိုးရှိနေသည်။ ထို့
ကြောင့်၊ သည်တွဲပွဲမှာ ရှုံးသည်ဖြစ်စေ နိုင်သည်ဖြစ်
စေ၊ မာရှယ်ကား နောက်ဆုံး၌ အောင်ပွဲခံမည့်သူသာ

ဖြစ်သည်။

မာရှယ်၏ အကြောင်းကို ကျွန်တော် အကြောင်းပေါင်း
များစွာ ပြန်လည်ဖောက်သည်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ကျွန်တော်
ဘဝအတွက် လမ်းညွှန်ချက်များ စာရင်းမှာလည်း
“ဘုရင်မကို စတော်ရမဲ့အချိန်လား စဉ်းစား” ဟူသော
စကားတစ်ခု ရေးသွင်းထားခဲ့ပါသည်။ သည်လမ်းညွှန်
ချက်ကို သုံးစွဲမည် အနေအထားများကလည်း လုံးဝ
မျှော်လင့်မထားသည် အချိန်အခါမျိုးမှာ ဘွားကနဲ့ပေါ်
လာတတ်ပါသည်။

* * *

အသည်အတွေးလေးကို ခက်သိမ်းထားပေးပါ။
ယခု ကျွန်တော်မှတ်ကျောက်ရတနာစုထဲမှ နောက်တစ်
ခုကို ထဲတ်ပြပါရစေ။

တင်ကာတွေ့င်း (Tinkertoy) ဟု ဆိုလိုက်လျင်
ကလေးတုန်းက ကစားခဲ့ကြသည့် ဆောက်လုပ်ရေး
ကစားစရာပစ္စည်းဆိုတာ အမှတ်ရလိမ့်မည် ထင်ပါ
သည်။ ဗုံးရှည်ကြီးတွေနှင့်လာသည်။ အထူးမှာ တစ်ခု
နှင့်တစ်ခု ချိတ်ဆက်၍ရေားသော သစ်သားတဲ့များ၊ ဘီးလုံး
များ၊ အတဲ့တိုရှည်များ ပါသည်။

သည်လိုပါ။ လွန်ခဲ့သည့် ငါးနှစ်ခန့်က ကျွန်တော်

ကျောင်းသားလေးများအား ပန်းချိပညာ သင်ကြားပေး
ခဲ့ဖူးပါသည်။ သည်အခါ သင်တန်းအစပိုင်း၌ သူတို့အား
စမ်းသပ်ရန်အတွက် တင်ကာတွေ့င်းတွေ ကျွန်တော်
အသုံးပြုခဲ့သည်။ သူတို့တွေ့ဆုံးမှာ တိုကြုံဖော်ဖန်တီးတတ်
သည့် စွမ်းရည် ဘယ်လောက်စီ ပါကြသလဲသိချင်၍
ဖြစ်သည်။ သင်တန်းအစပိုင်း တန်လှေ့နေ့မျိုးမှာ ကျောင်း
သားတစ်ယောက်စီ၏ရှေ့ခြံး တင်ကာတွေ့င်းမှုးငယ် တစ်
မှုးစီ ကျွန်တော်ချာထားပေးပြီး ဒါတွေနှင့် ဘာလုပ်ရမည်
ဆိုတာကို သေသာချာချာ တိတိကျကျမဟုတ် ခပ်တိ
တိ ခပ်လုံးလုံးပြောပါသည်။ “တင်ကာတွေ့င်းနဲ့ မင်းတို့
ဘာတစ်ခုခု လုပ်လို့ရမလဲ လုပ်ကြည့်၊ ဒီနေ့ မင်းတို့
အချိန် ငွေ့မိန့်ရတယ်၊ ဒီအပတ်တစ်ပတ်လုံး ကျွန်တဲ့
ရက်တွေလဲ ငွေ့မိန့်စိုပါပဲ”ဟူ၍။

ကျောင်းသားတွေ့ဥ္ဓားက ရှုတ်တရဂ် ဘာကစရမှန်း
မသိ၊ သူများတွေ ဘာလုပ်မလဲ စောင့်ကြည့်ကြသည်။
အတော်များများကတော့ ဗုံးထဲမှာပါသည့် ညွှန်ကြားချက်
တွေဖော်၊ ပြထားသည့် နုံမှန်ပုံစံတွေကြည့်ကာ အသည်
အထောက တစ်ခုကိုရွှေ့ပြီး အသည်အတိုင်း တည်ဆောက်
ကြသည်။ သင်တန်းတစ်သုတေသနမှာ အနည်းဆုံး တစ်
ယောက်လောက်ကတော့ တင်ကာတွေ့င်းမှုးထဲမှာ ပါတာ
တွေနှင့်ချဉ်း ကျော်ပေါ်မနေ့၊ ငှါးကပေးသည် တို့ထင်

ပန်တီးမှာ အတိုင်းအတာဘောင်းကို ဖောက်ထွက်ကာ
ခဲ့တဲ့၊ စလျှောပ်သည့်ကလစ်တို့ ကြီးတို့ ဗလာစာရွက်
တို့စသဖြင့် ပန်းချိစတုဒိုခိုခန်းထဲမှာ ရနိုင်သည့် အခြား
ပစ္စည်းအတိုအတွေးတွေပါ ပေါင်းစပ်အသုံးပြုပြီး ပုံစံ
သစ်တွေးဖို့တို့တည်ဆောက်တတ်တာ တွေ့ရစုံပြီ
ဖြစ်သည်။ တစ်ကြိမ်မှာတော့ ကျောင်းသားတစ်ယောက်
က ပန်းချိချိန်သာမဟုတ်ဘဲ အခြား အားလပ်သည့်
အချိန်များတွေပါ တင်ကာတွေ့င်းမှုးနှင့် အမျိုးမျိုး
အဖို့ဖို့ စမ်းသပ်တည်ဆောက်ကြည့်နေတာ တွေ့ရသည်။
သူတည်ဆောက်ထားသည့် ပုံစံတွေက ပန်းချိစတုဒိုလို
မှ စတုခိုခန်းတစ်ခန်းလုံးပြုည့်ရှုမက သူ့နေအိမ် မြေတိုက်
ခန်းပါ ပြည့်လိန့်ပါပဲ့ဖြစ်နေသည်။

သည်ကျောင်းသား ပါလာသည့်အတွက် ကျွန်တော်
အထူးဝမ်းမြောက်ရသည်။ သူက တိုကြုံဖန်တီးတို့တတ်
သော်လည်း ထူးကဲရန်သန်လုသူတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။
သူ့ဆီက ကျွန်တော်ပါ ပညာရသည်။ ပြီး၊ သူ၏ဖန်တီးမှု
စွမ်းအားတွေက တဗြားကျောင်းသားများဆီသို့ပါ ကူး
စက်သွားရာ ကျွန်တော်မှာ အလိုအလောက် လက်
ဆောက်နည်းပြုတစ်ယောက်ရသလို ဖြစ်နေသည်။ သူနှင့်
တဗြား အလားတူကျောင်းသားမျိုးတွေကို ကျွန်တော်က
‘ဘုရင်းမပါထိုးကော်ကဏ္ဍားမှာ’၊ ‘က မြင်းပါဘာ’

တစ်ခုပုဂ္ဂိသည်။ သည်လိုတိဖွင့်တတ် ဖောက် ထွက်တွေးတတ်သူများကို ချို့မြှောက်အားပေးသည့်အခါ သူတို့နှင့် တွေးနည်းတွေးဟန်မတူသည့် အခြား ကျောင်းသားများ စိတ်ပျော်သွားနိုင်တာ တွေ့ရသည်။ “ကျွန်တော်က အဲဒီလို ဖန်တီးတတ်တဲ့လူမျိုးမှုမဟုတ်တာ” ဟူ၍ ကျောင်းသားတစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက် က ပြောလာတတ်သည်။

“သူအိပ်တဲ့အချိန် မင်းအိပ်မက်တွေဘာတွေ မမက် မူးဘူးလား” သည်အခါမြို့တွင် ကျွန်တော်က မေးသည်။
“မက်တာပေါ်ဆရာ”

“ဒါဖြင့် မင်းအိပ်မက်တွေထဲက အထူးဆန်းဆုံး တစ်ခုလောက် ပြောစမ်းပါ”

သည်အခါ ကျောင်းသားက သူလေထဲမှာပျော်နေတာ တို့ တစ်ခြားရှိုံးကြော်တစ်ခု ရောက်သွားတာ၊ ကာလ ယန်ရားနှင့်ပါသွားတာ၊ ကိုယ်ပေါ်မှာ ခေါင်းသုံးလုံးပေါက်လာတာ စသဖြင့် ဆန်းဆန်းပြားပြား မဖြစ်တန်ရာ တာတွေ သူ့အိပ်မက်ထဲကြေားတာ လျှောက်ပြောမည် ဖြစ်သည်။

“ကဲ မင်းဟာတွေက တကယ့်စိတ်ကူးစိတ်သန်း အဆန်းအပြားတွေ မဟုတ်ဘူးလားကျား၊ ဒါတွေမင်းကို သယ်သုစဉ်းစားပေးသလဲ”

ပါ အားလုံး စိတ်ခပ်တို့ဖြစ်နေကြသည်။ ထစ်ခန်းဆို ရှုန်ထဖြစ်ကြမည် ပုံစံမျိုး။

သည်အချိန်တွင် ကျွန်တော်သေးစားပွဲမှာ ကြည့်ကောင်းသည့် လူငယ်စုတွေတစ်တဲ့တိုင်နေတာ တွေ့ရ သည်။ ဝတ်စားထားတာက နွောရာသီဖက်ရှင် အပြည့် အစုံ။ အကြေသား ဖျင်ထည်အကျိုး ဘောင်းဘိနှင့်။ သားရောက်းထိုးပို့နှင့်အကောင်းစားနှင့်။ အမျိုးသားက အရပ်သိပ်မမြင့်သော်လည်း တောင့်တောင့်တင်းတင်းကြကြခိုင်ခိုင်း။ သံလွှင်ရောင် အသားအရေနှင့်၊ အနက်ရောင်ဆံပင်နှင့်၊ နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့်။ အမျိုးသမီးက အသားဖြော်ပြု။ ရှည်ရှည်သွယ်သွယ်၊ ဆံပင်က ရွှေဝါရောင်းစားပွဲထိုးကို စောင့်နောင့် တစ်ယောက်လက်ကိုတစ်ယောက် ဆုပ်ကိုင်ကာ ချွစ်တင်းစကားတွေ တိုးတိုးဆုံးကြသည်။ တခံခံစွဲရယ်ကြသည်။ ပြီး၊ အားပါးတရ ရယ်သည်။

ထို့နောက် နှစ်ဦးသား နေရာမှုရှုတ်တရက်ထကာ သွေ့စားပွဲလေးကိုမြှုပြုး ဆိုင်ရှု့အာက်ဖက်နားရှိ ရော်ဆင်းသွားသည်။ ရောသိပ်မနက်သည် တစ်နေရာမှာ စားပွဲကိုချုပ်ပြုး၊ အမျိုးသားက တစ်ယောက်တည်းပြန် တက်လာကာ ကုလားထိုင်နှစ်လုံးယူသည်။ ပြီးလျှင် သူ့အမျိုးသမီးအား ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ ကျွန်တော်

“ဘယ်သူမှ မစဉ်းစားဘူး၊ ကျွန်တော်ဘာသာ ပြစ်တာပဲ”

“အေးပေါ်ကျား ညုအိပ်ပျော်နေတဲ့အချိန်မှာ မင်းခေါင်းထဲပေါ်လာတာ၊ ဟုတ်တယ်မလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါခို အဲဒီဆန်းဆန်းပြားပြား စိတ်ကျားတွေ ဆိုပ်နေတဲ့အချိန်မဟုတ်ဘဲ အခုလို နှီးနေတဲ့အချိန် အတန်းထဲမှာ ဖော်ကြသည့် တွေ့ကြည့်ပေါ်ကျား၊ မဟုတ်ဘူးလား”

* * *

နောက်ထပ်မှတ်ကျောက်တစ်ခုအကြောင်း ပြောပြီး လျှင်တော့ ကျွန်တော်စကားတွေအားလုံး ဆက်စပ်မိကာ အဓိပ္ပာယ်ပေါ်လာပါလိမ့်မည်။

ပုံခိုက်သော နွောရာသီနော်တစ်နေ့ မြတ်ပင်လယ် ထဲရှိ ခရိုကြုန်းမှာ ကျွန်တော်ရောက်နေသည်။ ဆိုပ်ကမ်း အနီး ကဖေးဆိုင်တစ်ဆိုင်၏ ရွက်ပျော်အမိုးအကောက်မှာ စုနိုင်ခိုက် အအေးသောက်ရင်း ကျွန်တော်ထိုင်နေသည်။ အပူချိန် ၃၇ ဒိုက်ရှိ စင်တိုကရိတ်ရှိနေဖြေး လေကြိမ်းနေသည်။ ဆိုင်မှာ လူကုလာသည်း ပြည့်ကျော်နေရာ စားသောက်ဆိုင်ဝန်ထမ်းတွေရော နည်သည်တိုးရစ်(၁)များ

နေရာချေပေးပြီး နောက်တစ်လုံးမှာ သူထိုင်သည်။ ရေက ပါးလယ်လောက်။ ဘာလုပ်ကြပါလိမ့်ဟု သူတို့အား စောင့်ကြည့်နေကြသည် ပရီသတ် သဘောကျွန်းကာ တဟားဟားရယ်ပြုး စိုင်းဝန်း ပိုင်းကြသည်။

သည်အချိန်မှာ မျက်နှာတင်းတင်းနှင့် စားပွဲထိုးကို စောင့်ကြခိုင်း တစ်ယောက် ပေါက်ချံပို့ပြုး မျက်လုံးပြုးသွားသည်။ နောက်တော့ စားပွဲခင်းရယ်၊ လက်သုတ်ပုဝါရယ်၊ ပန်းကန်ခွက် ယောက်တွေရုပ်ယူကာ ရေထဲဆင်းသွားပြီး စားပွဲကို ခင်းကျင်းပေးသည်။ ပြီး သူတို့ စားစရာမှာကြားတာတွေ မှတ်သားသည်။ သူရေထဲဖြတ်ပြုး ပြန်လာတော့ ကုန်းပိုင်းတွေ့ဆုံးတောင်ထားသည်။ လင်ပန်းပေါ်၌ ရေခဲချိုင်းထဲတွေ့ဆုံးတောင်ထားသည်။ ရှုနိုင်းပုလင်းနှင့် ဖန်ခွက်နှစ်ခွက်။ သူက ရေထဲခပ်ရှုပ်ပင် တစ်ကြိမ်းထပ်ဆင်းသွားပြီး ရွက်မှားထဲ ရှုနိုင်းနှင့် ပေးသည်။ ရေမောင်နှင့်က ရှုနိုင်းပုက်ကိုယ်စိုင်းကို ကိုယ်ခြောက် ကာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်တို့စိုင်းလုပ်သည်။ ပြီး စားပွဲထိုးကိုရှုံးရော် နှုတ်ဆက်ကြသည်။ သည်အခါ ပရီသတ်က

တစ်ပျော်တစ်ပါး အော်ဟစ်ကြွှုံးကြော်ပြီး စားပွဲများ
ပေါ်တွင် ခင်းကျင်းပြင်ဆင်ထားသည့် ပန်းအိုးများထမ္မ
ပန်းတွေကောက်ယူကာ မောင်နှံဆီသို့ ပစ်ပေါက်
အားပေးကြလေသည်။

သည်နောက်တွင် တဗြား စားပွဲသုံးလုံးလည်း
ရေထဲဆင်းကာ နေ့လည်စာစားပွဲကို အတွေ့တွဲ ကျင်းပါ
ကြသည်။ စောစောက မကြည်လင်သည့် ဆိုင်ဝန်းကျင်
သည် ယခုတော့ ပျော်ပွဲချင်ပွဲအသွင်သို့ ကူးပြောင်းသွား
ခဲ့သည်။

ကြည့်စမ်း၊ ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်သလဲ။

စဉ်းစားကြည့်ပါ။

စတိုင်အကျဆုံး နွှေရာသီဝတ်နှုန်းကို ဝတ်ထားတာ
မို့လို့ ရေထဲမဆင်းရတော့ဘူးလား။

စားသုံးသွာက ရေထဲရောက်နေရုံနှင့် စားပွဲထိုးက
သူ့ကို အစားအသောက် သွားမပို့တော့ဘူးလား။

တစ်ခါတစ်ရုံ ထုံးစံဆိုသော စည်းကြောင်းကို
ကျော်သင့်လျှင် ကျော်ရပါမည်။ စာသင်ခန်းမှာမှ မဟုတ်
ပါ။ စစ်တုရင်ပွဲမှာမှ မဟုတ်ပါ။ ဘဝမှာ ကြိုတွေ့ရသည့်
အနေအထားတွေက တင်ကာတွိုင်းမူးနှင့် ဖန်တီးမှု
စွမ်းရည်စမ်းသပ်သရို့ စစ်တုရင်ပွဲတစ်ပွဲ အကြိုတ်
အနယ် ဆင်နှုန်းရသလို ဖြစ်လာသည့်အခါမျိုးမှာ စည်း

ဘာ့ဘာ့တွေ ဖောက်ထွက်ပြီးတွေးကာ ဘယ်သူမှ ထင်
မထားသည့် အကွက်ထဲ ဘုရင်မကို ရွှေထည့်လိုက်
တာမျိုး လုပ်တတ်ရပါမည်။

[မျှမှင်း။ ■ Robert Fulghum ၏ Go Ahead. Be Creative!]

* * *

သားသမီးကိုချစ်သလား အညွှန်တုံးအောင် မပြောပါနော်

‘ဟဲ့ကောင် ငတုံး၊ နင် ဘာတစ်ခုမှ အသုံးမကျ
ပါလားဟဲ့’

သည်စကားကို ပြောလိုက်သွာက အမျိုးသမီး
ရွယ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ အဆင်မပြေတာတွေ
တိုးလိုးတန်းလန်းထားပြီး လစ်ထွက်သွားသည့် သူ့သား
ကို လုမ်းအော်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူ့အသောက် တန်းရုံမဟုတ်။ ခုနစ်အီမီ
ကြား ရှစ်အီမီကြားဖြစ်ရာ ကောင်လေး အတော်ရှုက်
သွားသည်။ မျက်နှာအောက်ချက်သွားသည့်အမှုအနား ခပ်ကုတ်
ကုတ် ပြန်လာသည်။

ဒါက လုတစ်ယောက်၏ ဘဝအတွက် ကြီးကျယ်
လှသည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ရပ်တော့ မဟုတ်ပါ။ သို့

သော တစ်ခါတစ်ရုံ၌ မကြီးကျယ်ဘူးထင်ရသည့်
သည်လိုက္ခန္ဂကလေးများသည် ကာလရှည်ကြာ တည်ဟု
ခဲ့မြန်မာတော်ကြပါသည်။

ပြောသူစိတ်ထဲတွင် တကယ်မရည်ရွယ်တဲ့ ထွက်
သွားခြင်းသာဖြစ်သည့် အဲသည့်စကားလုံးများမှာ ကြီး
မားသော တန်ခိုးစွမ်းအားတွေ ပါရှိနေတတ်သည်။

‘ဟဲ့ကောင် ငတုံး၊ နင် ဘာတစ်ခုမှ အသုံးမကျ
ပါလားဟဲ့’၊ တဲ့။

သည့်စကားမျိုးသည် ပြောပြီး ပျောက်မသွား၊
အပြောခံရသွား နားထဲတွင် ပဲတင်ထပ်၍ ကျွန်ုရံတတ်
သည်။

* * *

တစ်လောက မယ်လကမ်ဒဲလ်ကော့ဖို့ အမည်း
ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်နှင့်တွေ့၍ သူထဲမှ အတ်လမ်း
တစ်ပုံးကြားခဲ့ရသည်။

ဒဲလ်ကော့ဖို့က အသက် ငစ် နှစ်ရှိပြီး ပြီးခဲ့သည်
၂၄ နှစ်လုံးလုံး စာရေးခြင်းပြင့် အသက်မျှေးဝင်းကြောင်း
ပြုခဲ့သည်။ အခိုက က ကြို့ပြာလုပ်ငန်းနယ်ပယ်၌
ဖြစ်သည်။ သူပြော၍ သိရသည်ကာ

ယောက်စဉ်က ဒဲလ်ကော့ဖို့သည် အလွန်ရှုက်တတ်

၁၀၀
၁၆၅

ဘာကောင်မှန်း မသိခဲ့ဘူး၊ တစ်နေ့ ငါဘာဖြစ်ရမယ်
ဆိုတဲ့ စိတ်ကုံးမျိုးလဲ လုံးဝမရှိခဲ့ဘူး၊ ဒီမှတ်ချက်စကား
လေးလဲ ဖော်ပြီးရော ကျွန်ုတော် ဒီမိမိပြန်ရောက်တာနဲ့
ဝေါးတို့တစ်ပုံးတန်းရေးတော့တာပဲ၊ ဒါက ကျွန်ုတော်
စိတ်ကုံးနေတာ ကြာပြီ၊ မရေးရဲလို့၊ မရေးဘဲနေခဲ့တာ၊
သူက ဆိုသည်။

အဲသည်နှစ်တစ်နှစ်လုံး သူဝေါးတို့တွေ ရေးသည်။
ပြီး၊ ဆရာမ ဘရောက်(ချ)ကို ဝေဖန်သုံးသပ်ခိုင်းသည်။

ဆရာမက သူကိုအားပေးသည်။ သို့လည်း ပြောက်
မပြော၊ တိတိကျကျ မှန်မှန်ကန်ကန် ဝေဖန်သည်။
‘ဆရာမအားပေးတာက ကျွန်ုတော်အတွက် လိုအပ်သ
လောက် အနေတော်ပဲပျော်’၊ တဲ့။ ဒဲလ်ကော့ဖို့သည်။

သူတို့ ကျောင်းသတင်းစာတွင် သူက တွဲဖက်
အယ်ဒီတာ ခန့်အပ်ခံရသည်။ သူကိုယ်သူ ယုံကြည်မှု
တက်လာသည်။ သူမျှော်မှန်းချက်နယ်ပယ် ကျွန်ုဝါး
လာသည်။ အောင်မြင်သော၊ စိတ်ကျေနှပ်ချမ်းသာဖွယ်
ကောင်းသော ဘဝလမ်းကြောင်းတစ်ခုပေါ် သူ စတင်
ခြေခံမိသည်။

ဆရာမကသာ သူအဖြေစာချက်ပေါ်မှာ အဲသည်
မှတ်ချက်ကလေး ရေးမပေးခဲ့လျှင် သူဘဝအတွက်
သည်လို ပြောင်းလဲချက်ကြီးတွေ ဖြစ်လာလိမ့်မည်

ကြောက်တတ်ဘူး လူတော့မတိုးခဲ့သူတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သည်။
သူမှာ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်း နည်းသည်။ ကိုယ်
ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုလည်း အလွန်နည်းခဲ့သည်။

သို့သော တစ်နေ့ အထက်တန်းကျောင်းတွင်
အံ့ပါးတို့ ဆရာမ ရှုသံဘရောက်(ချ)က သူတို့အတန်း
သားများအား စာတစ်ပုံးရေးခိုင်းသည်။ ဆရာမက
သူတို့အား To Kill a Mocking Bird လုံးချင်းဝါးတွေ့
ကို သူအတိုင်း မရပ်ဘဲ ဆက်ရေးမည်ဆိုက မည်သို့
ရေးမည်လဲဟဲ့ ဝေါးတစ်ခုနဲ့စာလောက်စီ စမ်းရေးခိုင်း
ကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဒဲလ်ကော့ဖို့လည်း တစ်ခန်းရေးပြီး ဆရာမထဲ
တင်သည်။ အဲသည်တုန်းက သူဘာတွေရေးခဲ့သည်၊
ဆရာမက အမှတ်ဘယ်လောက်ပေးခဲ့သည်ဆိုတာ သူ
မမှတ်ခိုးတော့။ သို့သော သူမှတ်ခိုးသည်အရာ၊ ဘယ်
သာအခါမှုလည်း မေ့ပျောက်မှာ မဟုတ်တော့သည်
အရာက သူစာနောက်တွေ့ ဆရာမ ရေးသားခဲ့သည်။ မှတ်ချက်စကားဖြစ်သည်။

‘အရေးအသားကောင်းသည်’၊ တဲ့။

စကဗ္ဗာ ဒဲလ်ကော့ပြုခဲ့သည်။ သို့သော သည်ဟာလေး
ကပင် သူဘဝကို ပြောင်းလေစေခဲ့သည်။

‘ဒဲလ်ကော့တွေ့ မဖတ်ရှုခဲ့ဘဲမေ့ပြုခဲ့သည်’

မဟုတ်ဟဲ့ ဒဲလ်ကော့ဖို့ ယုံကြည်ခဲ့သည်။

သူတို့ အထက်တန်း ကျောင်းသားဟောင်းတွေ
နှစ် ၃၀ ပြည့် တွေ့ဆုံးပြုလုပ်သည့်အခါ သူသားရောက်
ခဲ့သည်။ အပြို့စားယူပြီးနေ့ပြုပြစ်သည့် ဆရာမ
ဘရောက်(ချ)ကို သူတွေ့ဆုံးတော့တာပဲ၊ ဆရာမ သူဘဝက သူအား စာရေး
ဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်လာအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်စေ
မည် ယုံကြည်စိတ်ပေးခဲ့သူဖြင့် နောက်တွင် သူက
တစ်ဖန် အဲသည်ယုံကြည်စိတ်ကို နောင်တစ်နေ့ သူ၏
နှီးဖြစ်လာမည် အမျိုးသမီးထဲ လက်ဆင့်ကမ်းပေးနိုင်
ခဲောင်း၊ ယခု သူမသည်လည်း စာရေးဆရာမတစ်ဦး
ဖြစ်နေကြောင်း၊ ထိုပြင် သည်မျှတွင်မကသေးသူ သူ၊
အလုပ်ဌာနတွင် အလုပ်လုပ်ရင်း တစ်ဖက်က ဒီပလိုမာ
တစ်ခုရရန် ကြိုးပေးခဲ့သည် မိန့်ကောင်းတော်များ
က သူထဲမှ အကြံပြုလမ်းညွှန်မှု လာရောက် တောင်းခဲ့ခဲ့
ကြောင်း၊ ဤသို့တောင်းခဲ့ခြင်းမှာလည်း သူအား စာရေး
ဆရာတစ်ဦးအဖြစ် လေးစားခြင်းကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း၊
စသည်များပါ သူပြောပြခဲ့သည်။

သည်အကြောင်းကြားရတော့ မစွမ်းဘရောက်(ချ)
ရင်ထဲတွင် အတော်လိုက်လှုက်လှုလဲ ခံစားသွားရသည်။

‘ဆရာမရဲ့ မှတ်ချက်စကားလေးဟာ သည်ဟာက်

၈။၈။လဲအထိ ခရီးပေါက်ခဲ့ပါကလား ဆိုတော်မရှာမရောကျွန်တော်ပါ သည်အခိုက်အတန်မှာ တစ်ပြိုင်တည်း ခံစားနားလည်လိုက်ရသလိုပဲဗျာ' ဟူ၍ ဒေဝါကော်မာ ပြန်ပြောင်း ပြောဆိုခဲ့သည်။

* * *

'ဟဲ့ကောင် ငတ္ထား နှင်ဘာတစ်ခုမှ အသုံးမကျ ပါ လားဟဲ့' ဟူသော နိုပ်ကျပ် ဆဲဆိုစကားနှင့် 'အရေးအသား ကောင်းသည်' ဟူသော ချိုးမွမ်းအားပေးစကား။

တို့တောင်းသောစကားလေး တစ်ခွန်းစီပင်။

သို့သော် လူတစ်ယောက်၏ဘဝကို လုံးလုံး လျားလျား ပြောင်းလဲသွားစေနိုင်သည် တန်ခိုးသတ္တိ ကိုယ်စီ ရှိကြပါပေသည်။

[များ။ ။ Bob Greene ၏ Words That Changed a Life]

* * *

တကယ်ပြဿနာလား တော်ရုံအဆင်မပြတာလား

၁၉၅၉ခုနှစ် နွေရာသိက ဖြစ်ပါသည်။

အပန်းမဖြစ်ခန်းဟိုတယ်ငယ်တစ်ခုမှာ ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်နေသည်။ ကျွန်တော်တာဝန်က ညာက အုပ်ကြိုဆောင်တွင် အုပ်လက်ခံစာရေးအဖြစ် ဆောင်ရွက် ရသည်။ မြင်းအောင်းမှာလည်း ကူလုပ်ပေးရသည်။

ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်လည်းဖြစ် မန်နေဂျာလည်းဖြစ်သူ နှင့် ကျွန်တော်အစေးမကပ်။ ကျွန်တော်စိတ်တွင် သည်လူက သိပ် ဖက်ဆစ်ဆန်သည်၊ ဝန်ထမ်းတွေ အားလုံးကို ပေါ်တုံးတုံး ခပ်အအတွေ သူ့ကိုရှိသော အောက်ကျိုးသွေချည်း ဖြစ်စေချင်သည်ဟု မြင်းနောက် ရသည်။ အသည်တုန်းက ကျွန်တော်အသက် JJ နှစ်။

တွေ့သွေ့လိုက်ဆင်းစား ကိုပုံအယူအဆကိုယ် လွှတ်လွှတ် လပ်လပ် ဇွတ်ပြောနေတတ်သည်အချိန်။

အသည် တစ်ပတ်က ဝန်ထမ်းတွေအတွက် ဇွဲလယ်စာကို ဇူးစွဲရှင်ရက်ဆက် တစ်ပုံစံတည်းကျော်းမှု သည်။ ပိုမိုဝယ်မှုများအပ်သောက်သိုးသိုး။ ပြီး၊ အသည် ဇူးလယ်စာအတွက် ကျွန်းများအတွက် ကျွန်တော်တို့ လေးစား ဖြစ်ပေါ်သည်။ ကျွန်တော် အကြီးအကျယ် အေးပွဲသည်။

အသည်အဆိုးဝါးဆုံးအပတ် သောကြာနောက် သာ နာရီဝလာက် ကျွန်တော် အုပ်ကြိုခန်းမှာရှိစွဲ ညာလုပ် စာရင်းစစ်က ကြိုတိဝင်လာသည်။ သူရောက်ပြီး ခေါ်မှာ ကျွန်တော် စားပို့ဆောင်ထဲဝင်သွားတော့ စားပို့ပူး အတွက် ပေးထားသည့်ဆွဲနှင့်ကြားစာတို့တစ်ခွဲကို သွားတွေ့သည်။ အသည်စာအရာဆိုလျှင် ဝန်ထမ်းများအား ဝက်အုပ်ချောင်းနှင့် ဂေါ်ဖြော်ကို နောက်ထပ်နှစ်ရက် ဆက်ကျော်းမှု မည်သော ဖြစ်နေသည်။

အသည်မှာ ကျွန်တော် အေါးသွားပုံနှင့်ထတော့သည်။ ကျွန်တော် အေါးသွားကို ဖော်ထဲတော်ပြုသို့ရာ နောက်ထပ် ပရီသတ်ကောင်းကောင်းလည်း မရှိရာ ညာစာရင်းစစ် ဆစ်မန်စီးလုပ်မင်းထဲမှာပဲ ဖွင့်ချေရတော့သည်။

သည်နေရာကို ကျွန်တော် လုံးဝစိတ်ကုန်သွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဝက်အုပ်ချောင်းနှင့် ဂေါ်ဖြော်တွေ ပန်းကန့်ပြားတစ်ချုပ်အပြည့် ထည့်ယူသွားပြီး ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်ကို နိုးကာ အဲသည်ပန်းကန်နှင့် ပေါက်ပစ်ခဲ့မည်အကြောင်း၊ ဘယ်ကောင့်နှုံးကျွန်တော်အား ဝက်အုပ်ချောင်းနှင့် ဂေါ်ဖြော်ချည်းပဲ တစ်ပတ်လုံးစားခိုင်းပြီး အဲသည်အတွက် ပိုက်ဆဲတော်းတာမျိုး လုပ်၍၍မရကြောင်း၊ အဲသည် ဝက်အုပ်ချောင်းနှင့် ဂေါ်ဖြော်ကို တစ်ပတ်မပြောနှင့် တစ်ရက်ပင် မစားနိုင်ကြောင်း၊ သည်ဟိုတယ်တစ်ခုလုံးပင် နည်းနည်းမည်းမှု အသုံးမကျကြောင်း၊ ကျွန်တော်အထုပ်အပိုးပြင်ပြီး သွားတော့မည်အကြောင်း၊ စတာတွေ ရေရှေလည်လည် ပြောစ်နေသည်။

တစ်ယောက်တည်း အေားသတ္တိုး ဇွတ်ပြောနေ တာ မိန့်နှစ်နှစ်ဆယ်လောက်ကြာသည်။ ပြောတာမျိုးရှိုးမဟုတ်၊ သံကုန်ဟစ်လိုက်သေးသည်။ ယင်ရိုက်သည်းအပြားနှင့် စားပွဲခံကို တြော်နှင့် ရိုက်လိုက်သေးသည်။ ကုလားထိုင်တွေမြေနှင့် ကန်သည်။ ဆဲတာ ဆိုတာလည်း မိုးမွန်နေသည်။

ကျွန်တော် အေားသိုးပေါက်ကွဲနေသည် တစ်ချိန် လုံး ဆစ်မန်စီးလုပ်မင်းက ခွေးမြေမှာထိုင်ကာ စိတ်ပင်ပန်း ဝမ်းနည်းသောမျက်နှာနှင့် ကျွန်တော်အား ကြည့်

နေသည်။

သူအတွက် စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်စရာ အကြောင်း
ကလည်း လုပောက်စွာ ရှိနေသည်။ သူက နာမီတို့၏
အောက်ရှုပစ်အကျဉ်းစခန်းမှ မသော၍ လွတ်မြောက်
လာသည့် ဂျိုးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ အောက်ရှုပစ်မှာ
သူ သုံးနှစ်ကြာခဲ့သည်။ လျက်ပါနိုင်သည်။ ချောင်းတာဟုတ်
ဟွှာတိုးသည်။ သူက ညာဆိုင်းအလုပ်လုပ်ရတောကို
သဘောကျသည်။ အကြောင်းက ညာဘက်မှာ တိတ်
ဆိတ်သည်။ ပြီးချမ်းသည်။ တစ်ကိုယ်တည်း လွတ်လပ်
စွာ စုံစုံစွာ တော့တော့တွေ့ရှင်ရသည်။ ပြီး၊ ကြိုက်သည့်အခါ့န်
စပိုဒောင်ထဲဝင်သွား၊ စားစရာကအဆင်သင့်။ ပီယင်နာ
ဝက်အုပ္ပါယ်းတွေ၊ ကော်ချုပ်တွေ ကြိုက်သလောက်စား၊
သူအတွက်က ပွဲတော်ကြီးဖြစ်နေသည်။ သည့်အပြင်
အရေးကြီးသည်အချက်က သည်နေရာမှာသူကို ဘာလုပ်
ပါ၊ ညာလုပ်ပါ ညာပေးစေခိုင်းမည်။ သူမှုပ်သူမရှိ။

အောက်ရှုပစ်မှာ ရှိစုံကမှ သည်လိုအနေအထား
မျိုးသည် သူအတွက် စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်မျှသာဖြစ်
ခဲ့သည်။ ယခု သူအလုပ်ခွင့်တွေကို ကျွန်ုင်တော်တစ်ယောက်
ကလွှဲ၍ ဘယ်သူမျှမရှိ။ ကျွန်ုင်တော်သာလျင် သူအိပ်မက်
ကို ညာစုံ မျှောင့်ယူက်နေသူ။

သူက ကျွန်ုင်တော်အလုပ်ချိန် မပြီးဆုံးမီ တစ်နာ

နိုလောက်အလုပ်မှာ အလုပ်ဝင်ရသည်ဖြစ်ရာ အဲသည်
တစ်နာရီအတွင်းမှာ သူ ကျွန်ုင်တော်နှင့် အမြဲဆုံးရသည်။
ယခုလည်း ဇရာမတိုက်ပွဲကြီးဆင်စွဲရန် စစ်ဆေးစစ်သံတွေ
ဆူချည်ညံပေးနေတာနှင့် သူကြိုရပြန်ပြီ။

သူနှစ်သိတ်မနေနိုင်တော့။

“ဒီမှာ ဖူးလချမ်း” တဲ့ သူကဆုံးသည်။ ကျွန်ုင်တော်
မှုမည် ဖူးလက်းကို သူပါဝောင် အသံမထွက်တတ်။
အပြု ဖူးလချမ်းဟုပါဝောလှို့သည်။ “ဒီမှာ ဖူးလချမ်း၊
ငါပြောတာနားထောင်ပါ၊ မင်းအခါားဖြစ်နေလသိလား၊
အခါးနွေဟာ ဝက်အုပ္ပါယ်းနဲ့မဆိုင်ဘူး၊ ကော်မီနဲ့လ
မဆိုင်ဘူး၊ အလုပ်ရှင်နဲ့လ မဆိုင်ဘူး၊ စားဖို့မျှးနဲ့လ မဆိုင်
ဘူးကျွဲ သိလား”

“အဲဒီတော့ ကျွန်ုင်တော်က ဘာဖြစ်နေလို့လ”

“ဖူးလချမ်း၊ မင်းကဘာမဆို မင်းအားလုံးသိတယ်
တတ်တယ်ထင်နေတယ်၊ တကယ်တမ်းကျွဲတော့ မင်းက
ဘယ်ကိစ္စဟာ အတော်အတန် အဆင်မပြတာ၊ ဘယ်
ဟာကတော့ တကယ်ပြသုနာဆိုတာ ခွဲခြားမသိ ဖြစ်နေ
တယ်၊ ဆိုပါတော့၊ မတော်တဆတစ်ခုဖြစ်လို့ မင်း
ကော်ကျိုးသွားတယ်ဆိုရင် အဲဒါဟာ ပြသုနာကွာ၊ မင်း
နေတဲ့ဆိုမိ မီးလောင်သွားတယ်ဆိုရင် အဲဒါဟာ ပြသုနာ၊
လုံးဝ စားစရာမရှိတဲ့ဘာဝ မင်းရောက်သွားမယ်ဆိုရင်

အဲဒါလဲ ပြသုနာ၊ ကျွန်ုင်တာမှန်သွေ့ဟာ အဆင်မပြု
တာ၊ ကမိုကအောက်ဖြစ်ရတာ၊ အဲသလောက်ပါ ရှိုးယှုံး၊
ဘဝဆိုတာ အမြဲတော့လ အဆင်ပြေချော့မွဲ့၊ မမင်္ဂား
ကွဲ၊ အဖုအထစ် အကျိုတ်အခဲလေးတွေရှိစမြဲပါ၊ သာမန်
အဆင်မပြုမှုနဲ့ တကယ်ပြသုနာကို မင်းခွဲခြားတတ်
ဖို့လိုတယ်၊ အဲဒါမှ မင်းအသက်ရှုရှုံးမယ်၊ တို့လို စား
လွှာတွေအတွက်လည်း အမျှောင့်အယ်က် မဖြစ်တော့ဘူး၊
ပေါ့၊ ဒါပော့ ဒွဲတိန်က်” ဆိုပြီး သူက လက်ကို ရှု၊
ယမ်းပြသည်။ နှစ်ဆက်တာနှင့် သွားအိပ်တော့လို့
နှင့်တာ နှစ်ခုပါဝ်းစောင်းစပ်ထဲ့သည်။ တစ်နှစ်ဦး
ပြတ်းတဲ့ခါးတစ်ခုလည်း ဖွံ့ဖြိုးလှုပ်ပေးခဲ့သည်။

ကျွန်ုင်တော့ဘဝ၌ အမှန်တရားနှင့် ယခုလို မျှုံး
တွေ့၊ တွေ့၊ ပယ်ပယ်နှစ်နှစ် တွေ့လိုက်ရတာမျှုံး၊
ကြိုခဲ့လှသိသည်။ အဲသည်နေ့ညက ဆံကိမ်းနှင့်လုံး
ထဲမှာ ကျွန်ုင်တော် ပိမိရှုရှုံးရှုံးမှုမျှုံး၊ မိမိရှုံး
တည်းမှုပင် သူက ကျွန်ုင်တော်ဆောင်းထဲတွင် အသိည်း
ပြတ်းတဲ့ခါးတစ်ခုလည်း ဖွံ့ဖြိုးလှုပ်ပေးခဲ့သည်။

ယခုဆိုလွှင် နှစ်ခုပါဝ်း ၃၀ မျှုံးခဲ့ပါပြီ။ အဲ
တိုင် စိတ်မချမ်းသာစရာတွေ အမျှုံးကြီးကြိုရှုသည့်
အခါ့မျိုး၊ ကိစ္စတစ်နှစ်ရုံတွေ စပ်လျဉ်း၍ ကိုယ်က
ဘာမုတ်တိန်းဘဲ တစ်ဖက်သတ်ကြီး၊ ဖို့နှင့်ကျွဲ့ခံရ
သည်အခါ့မျိုး၊ ကျွန်ုင်တော် ကျိုတ်မနိုင်းမရ ဒေါသုပ္ပါ

တော် ပိုက်ပိုက်မဲ့မတွေ လျှောက်လုပ်မဲ့မတော့မည်အခါး
ပူးများမှာ စိတ်ပင်ပန်း ၀၇။နေ့နေ့နှင့် စိုးလင်း
မျှောက်နာက ကျွန်ုင်တော်အရုံးထဲတွင် ပေါ်လေကာ
“တကယ်ပြသုနာလား၊ တော်ရုံးအဆင်မပြတာလား”
ဟူ၍ မေးမြန်းနေတတ်ဆဲဖြစ်သည်။ အစုတော့ သည်
အမေးကို မြန်းနေတဲ့ဆိုရင် အဲဒါဟာ ပြသုနာကွာ၊ မင်း
နေတဲ့ဆိုမိ မီးလောင်သွားတယ်ဆိုရင် အဲဒါဟာ ပြသုနာ၊
လုံးဝ စားစရာမရှိတဲ့ဘာဝ မင်းရောက်သွားမယ်ဆိုရင်

ဘဝဟုသည် အခါခပ်သိမ်း အဆင်ပြေချော့မွဲ့၊
မည်မဟုတ်ပါ။ အဖုအထစ်တွေ အကျိုက်အခဲလေးတွေ
မကြောင်းဘာ ဘဝမှာကြိုရှုပါမည်။ သည့်အထဲမှာ အတော်
များများက အခိုက်အတန် ဖို့ပြီးသိပ်ထားရှုံးဖြင့်
အေးအေး ပြီးပြေသွားမည် မာနစ်တ် အာယာတစိတ်
အကျိုက်အခဲများ ဖြစ်သည်။ ရှားရှားပါးပါး တစ်ခုဗို့၊
အကျိုက်အခဲမျိုးသာ ကင်ဆာရောဂါလို ဖို့ပြီးစီး အရေး
တယုပြုရမည် တကယ်ပြသုနာ အကျိုက်အခဲစစ်စစ်
ဖြစ်သည်။

သည်နှစ်ခု ကြဲပြားမြေားများလှသည်ကို ကျွန်ုင်တော်
တို့ သတိပြုတတ်ဖို့ လိုပါသည်။

မြှုပ်နည်း။ • Robert Fulghum၏ Try the Reality Test]

အမေနဲ့ တွေ့ပိုက်ရတဲ့နေ့

ကျွန်မင်္ဂလာတော်ကလေးဘဝကတစ်ခါတစ်ရဲ့ အလွန်
ပင် အထိုးကျွန်နိုင်လှပါသည်။ ကျွန်မကို တရာတ်ပြည်
ချုံကောင်းမြှုံးမှာ မွေးသည်။ မိဘများက သာသနာပြုများ
ဖြစ်သည်။

အမေက ကျွန်မကို မွေးမွားရင်းပင် ကွယ်လွန်
သွားခဲ့ပါသည်။ အမေဆုံးတော့ အဖော်သည်း မလုပ်တတ်
မကိုင်တတ်ဖြစ်ကာ ကျွန်မအား နှစ်လသားအရွယ်မှာ
ပင် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု အနောက်ဟူးနီးယားနယ်
မော်ဂိုင်တောင်းမြှုံးရှိ အမေအချိစုံးညီမထဲ ပို့ပေးခဲ့
သည်။ သို့နှင့် ကျွန်မလည်း အမော်ယောက်တော်က နေထိုင်
ခဲ့သည့် အိမ်ကြီးမှာပင် ကြီးပြင်းခွင့်ရခဲ့ပါသည်။

အိမ်တွင် ဒေါ်လေးဖြစ်သူ အန်တိရှုံး ရှိသည်
အခါများမှာတော့ ကြင်နာမှု ယုယာပိုက်ထွေးမှုတွေ
ကျွန်မခံစားရသည်။ သို့သော် ဒေါ်လေးက အိမ်အတွက်

ဝင်ငွေရှာရသည့် တစ်ဦးတည်းသောဗုဏ်လျှပ်စီး၊ တစ်
ပတ်မှာ ခြောက်ရက်မျှ ရုံးအလုပ် လုပ်ရသည်။ တစ်
ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပြောင်းသွားသည့် အိမ်ဖို့
ပို့ကလေးများနှင့်ပင် ကျွန်ရစ်ရသည့် ကျွန်မှာ
အမေတို့ ရှေးအိမ်ကြီးတွင် တစ်ကိုယ်တည်း အထိုးကျွု့
သလို အပြော်စားရလေ့ရှိပေသည်။

အန်တိရှုံး အိမ်ပြုမရရှာက်သေးမီ ပျော်ပိုင်း
အချိန်များတွင် အမေဓာတ်ပုံအောက်မှားရှိ ကြုံးပြင်ဗာ
ကျွန်မထိုင်နေလေ့ရှိသည်။ ဓာတ်ပုံထဲရှိ အမေက အသက်
၂၀ အရွယ်။ အမေမျှက်နှာက ပြီးချို့သည်။ မျှက်ဝါး
နှုန်းကို နှုန်းများထဲမောင်သော ဆံကောသာက လှိုင်းတွင့်
ကလေးများထလျက်။ တစ်ခါတလေး အမေဓာတ်ပုံပုံ့
ကျွန်မ စကားပြောနေတတ်သည်။ သို့သော် ခါးမှာ
ကောက်နေသောအခါများတွင်တော့ သည်ဓာတ်ပုံကို
ကျွန်မ မကြည့်ပြစ်အောင် ရှောင်နေမိတတ်သည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ ကျွန်မစီတဲ့မှာ အမေနှင့်
ပတ်သက်၍ သိချင်စိတ်တစ်ခုက အပြော်နီးလျက်ရှိ
သည်။ အမေသာရှိရင် ဘယ်လိုနေလေမလဲ၊ အမေဟာ
ဘယ်လို စိတ်သောဘယားမျိုးရှိသလဲ၊ ...

သည်လိုပြင့် အနှစ်နှစ်ဆယ်မျှ ကြောခဲ့ပါသည်။
ကျွန်မလည်း အရွယ်ရောက်ခဲ့သည်။ အိမ်ထောင်ကျွု့

သည်။ သမီးယောက် မွေးမွားကာ သူမ၏
အဖွဲ့မြောက် ကျွန်မ အလွန်တွေ့ချင်ပြင်ချင် ထွေး
လွှဲချင်လေသာ ကျွန်မအမ၏ နာမည်အတိုင်း လွှဲစီဟု
အမည်ပေးခဲ့သည်။

သာယာသော နှုန်းကို အလွန်တော့ တစ်နှစ်ခဲ့
အရွယ် သမီးယောက်နှင့်အတူ မော်ဂိုင်တောင်းမှာရှိ
သည် အန်တိရှုံးထဲ အလည်သွားရန် ရထားမီးပြီးထွက်
လာခဲ့သည်။ ရထားတွေထဲမှာ လွှဲထွေပြည့်နေသည်။
အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က သူ့ထိုင်ခဲ့မှာ ကျွန်မပါ
လိုက်ရအောင် ဘေးဘက်ကျူးပေးသည်။ ကျွန်မက
ကျေးဇူးတင်စကားဆိုကာ နှေားမှာ ဝင်ထိုင်သည်။
သမီးကိုခွဲနှင့် ကျွန်မအလုပ်ရှုပ်နေသည့်အချိန် အမျိုး
သမီးက ဘေးမှာတရိပ်ရိပ်ဖြတ်သန်းနေသည့် ရွင်းကို
ပေးမှုကြည့်ရင်း တိတ်ဆိတ်စွာပင် လိုက်ပါလာသည်။
ရွှေ့ခွဲထဲမှာ သမီးအိမ်ပျော်သွားပြီဆိုတော့မှ အမျိုးသမီး
အား ကျွန်မစကားစမြည် ပြောရသည်။ အမျိုးသမီးက
သူလည်း မော်ဂိုင်တောင်းရှိ သမီးနှင့် ပြေားပေါက်စတဲ့
သွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။ “ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့်
ကျွန်မအန်တိကို သိမှာပေါ့၊ ရှုသုတေသနဆိုတာလေ၊ အန်တိ
က မော်ဂိုင်တောင်းမှာ အိမ်မြောက်ကျိုးဆောင် လုပ်ငန်း
လုပ်လာတာ နှစ်ပေါင်းကိုမနည်းတော့ဘူး” ဟု ပြောပြ

၁၁၅

တော့၊ အမျိုးသမီးက “ဟန်အင်း၊ ကျွန်မက ဖော်ကို
တောင်းက ထွက်ခဲ့တာ ကြာပါပြီ၊ အဲဒီနာမည် သိပ်
သတိမထားမိဘူး”ဟု ဆိုသည်။

သူက အတန်ကြာအောင် အပြင်ဘက်ဆိုသို့ ၀၈:
ကြည့်ရောသည်။ နောက်တော့ ကျွန်မဘက် မလုပ်ဘဲ
တစ်ကိုယ်တည်းလိုပင် စကားပြောသည်။

“မစွဲလှစီစိုးတိတာတော့ တစ်ယောက်ရှိဖူးတယ်၊
ဆရာမလေ၊ ဖော်ကိုတောင်းမှာ ပိုးနှစ်ပေါင်းမျှးစွာ
တုန်းက၊ သူမြို့ကထွက်သွားတာလဲ ကြာပါပြီ၊ ရှင်တို့
အသက်တောင်မကဘူးနဲ့ တူပါတယ်၊ ခုနက ရင် ပြောတဲ့
အထူး၊ ပုံးဆိုတဲ့နာမည်ပါလာတော့ ရှင်တရ်
သူ၊ အကြောင်းတွေခေါင်းထဲ တစ်သီဥကြီးပေါ်လာတယ်၊
သူ၊ အကြောင်းမတွေ့မိတာတော့ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာ
ပါပြီ၊ တစ်ချိန်တုန်းက ကျွန်မသိပ်နှစ်သက်ခင်ဗုံးတာ
ပေါ့၊ ကျွန်မရဲ့ ဆရာမလေ၊ ကျွန်မမိဘတွေက မုန်ဖို့
တယ်၊ ဝပ်(စ)လမ်းမှာ ဆိုင်ဖွင့်ထားတယ်၊ ဒါပေမဲ့
အဖော့၊ အမေက မတည့်ဘူး၊ အမြဲရန်ဖြစ်နေတယ်၊
ကွဲတော့ကွာတော့မဲ့ အခြေအနေပေါ်လေ၊ ကျွန်မက
အိမ်မှာရော မုန်၊ ဆိုင်မှာပါ အလုပ်ကို မနားတမ်းလုပ်ရ^၁
တယ်။

“ကျောင်းတက်ရတာကိုလဲ ကျွန်မ ပျော်ပါတယ်။

၂၁၆

ကျွန်မတော်ခဲ့သွားပေါ့၊ ဆရာမစိုးပဲ့၊ အတန်းက
တော့သိပ်မတော်ခဲ့သွားပေါ့၊ ဆရာမအတွက် တကယ့်သူ
သိပ်ပျော်စရာကောင်းတယ်၊ ကျွန်မအတွက် တကယ့်သူ
သိပ်ပျော်လေးပဲ၊ တစ်နှစ်မှာ အဖော့၊ အမေ မနောက်စာစားရင်း
အကြီးအကျယ် ရှင်ထဖြစ်ကြတယ်၊ အဲဒီဇူး ကျွန်မ^၂
ကျောင်းနောက်ကျေတယ်၊ လူကနိုင်လှန်းလို့ မျက်ရည်
ကို မန်ည်းထိန်းထားရတယ်၊ ကျောင်းဆင်းခိုန်ကျေတော့
ဆရာမက ကျွန်မကို မပြန်နဲ့လို့ ပြောတယ်၊ အစက
တော့ ကျောင်းနောက်ကျေတဲ့ ကိုစွဲချုပ်မှာလား၊ အောက်မဲ့
တယ်၊ မဟုတ်ဘူး၊ သူက ကျွန်မပြုသောမတွေ ပြောပြနိုင်း
တယ်၊ နားထောင်ပြီးတဲ့အခါကျေတော့ ဆရာမက ကျွန်မ^၃
မောင်လေး ညီမလေးတွေကို ချစ်ပေါင်ဖို့ သံယောအုပ်ထားဖို့
အကြောင်းပြောတယ်၊ ပြီး သူတို့သာမက အဖော့အဲ အမေ
ပဲ တကယ်တမ်းကျ ကျွန်မကို ချစ်တဲ့အကြောင်း၊ သူ
တို့အတွက် ကျွန်မဟာ လိုအပ်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း
၎ွှဲ ကျွန်မနားလည်အောင် ပြောပြတယ်။

“အဲဒီနှာကစြိုး၊ ကျွန်မရဲ့ဘဝဟာ နေပျော်တဲ့ဘဝ
တစ်ခုပြန်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်လနှစ်လလောက်ကြာ
တော့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ပြောနေတာ ကျွန်မ^၄
ကြားရတယ်၊ ‘မစွဲစိုးက သာသနပြုတစ်ယောက်နဲ့
လက်ထပ်ပြီး တရှတ်ပြည်ကို အပြီးသွားတော့မှာ’တဲ့
ဒီကော်ကြားတော့ ကျွန်မငိုင်ပြီး အီမံပြန်လာတယ်။

အိမ္မရာက်တော့ အဖနဲ့အမကာ ထုံးခံအတိုင်း စက်၊
မျှောက်ပြောတဲ့အခါ့၏ ကျွန်းမိတ္ထာမြင်တော့ ဘာပြုစီသည်
မေးကြပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာမသွားတော့မူးကိုပျော်
ကျွန်းမာဝါးအလင်းရောင်တစ်ခု ကျယ်ပျောက်သွား
လောက် အရေးပါတယ်ဆိတ္တာ သူတို့ မှာမလည်းပါ၌
ဘူး၊ အဲဒီညာ ကျွန်းမံ မာအပိန့်ငြား။

“မောက်တစ်နဲ့ မစွဲဝိုက် ဉာဏ်ကျောင်းဆင်းနှင့်
ကျွန်းမာကိုခေါ်ပြီး၊ သမီးဘာပြစ်လဲလို့ မေးပြန်တယ်၊
ကျွန်းမံ အကျိုးအကြောင်းပြုပြုလိုက်တော့ သူအဲအဲ
သင့်သွားတယ်၊ အရမ်းလည်း ကျွန်းမာတွက် လိုက်လိုက်
လွှဲလွှဲ ခဲ့စားသွားသလိုပဲ့၊ ‘ဆရာမ တရတဲ့ပြည့်စုံ
ထွက်မသွားပါနဲ့လား’ လို့ ကျွန်းမတောင်းပုန်တော့ ဖို့
အဲလာ သမီးရယ်၊ ဆရာမ မသွားမဖြစ်လိုပါကျယ်
သွားမယ့်နေရာက ဆရာမ သိပ်ကိုရည်စုံထားတဲ့မူးရှာ
သွားတော့လဲ ဆရာမချုပ်တဲ့သူနဲ့အတု သွားရမှုနှင့်ပါ၏
တဲ့၊ ‘ဒါပေမဲ့ သမီးကို အမြဲတမ်းသတိရမှန်ချမှတ်ပါ၏’ တို့
ရောက်ရင် ပို့စက်တစ်ခု ဆရာမပို့လိုက်စော်လို့
ပြောတယ်။

“အဲဒီတုံးက ကျွန်းမက ကိုယ့်ဆိုလာတဲ့ စော်
ပို့စက်တို့ တစ်ခါမှ မရရှားသေးတာဆိုတော့ ဆရာ
မေးကြားတဲ့အဲ ကျွန်းမသိပ်ဝမ်းသွားတယ်၏ ဒါ

ပြုပြုလို့ ပြုပြုသေး

အဲကြောင်း အိမ္မသေးမှာပြန်ပြောတော့ အမကာ ခေါင်း
ကို အသာယ်းပြီး၊ ‘တကယ်လို့ ဆရာမမေ့နေလို့ မပို့
ကို အသာယ်းနဲ့ သမီးစိတ်မထိခိုက်နဲ့နော်၊ သူမှာက စာရေး
ပြစ်ရင် သမီးစိတ်မထိခိုက်နဲ့နော်၊ သူမှာက စာရေး
ပြစ်ရင် အများကြေားရှိမှာ’ လို့ ကျွန်းမကို ပျော်ပျော်
ရတဲ့ထွေး အများကြေားရှိမှာ လို့ ကျွန်းမကို ပျော်ပျော်
ပြုပြုတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နှစ်လောက် ကြာတဲ့အဲ ပြုပြုပြုတယ်၊
ပြုပြုတယ်၊ တကယ်ရောက်လာတယ်၊ ယန်စီမံ
ပုံစံပုံး၊ စာတိုက်တဲ့ဆိပ်က ချုံကြင်း၊ တရတဲ့ပြည့်လို့
နှုန်းတယ်၊ ‘သတ္တိရှိတဲ့သမီးလေး၊ ဆရာမရက်ယူ
ရတဲ့ သမီးလေးတစ်ယောက်ပြစ်အောင် ကြီးစားနေတုန်း
ပဲမဟုတ်လား’ တဲ့၊ ဆရာမက ရေးထားတယ်၊ ကျွန်းမံ
စ်းသာလိုက်တာ၊ အဲဒီတုံးက တစ်ယောက်ယောက်
က ကျွန်းမကို ဇားလာတစ်သန်းပေးမယ်ဆိုရင်တောင်
ဒါလောက် စ်းသာအားရ ဖြစ်မိမှာမဟုတ်ဘူး၊

“အဲဒီမောက် မကြေခင်များ အဖနဲ့အမ ကွဲပွား
ပြောတယ်၊ ကျွန်းမတို့ မောင်တောင်းက ပြောင်းလာခဲ့
ပြောတယ်၊ မောင်လေးညီလေးငါးယောက်ကို ကျွန်းမံ
ထိန်းသမီးဓာတ်ရောက်ခဲ့ရတယ်၊ နောက်ပိုင်း ကျွန်းမံ
ကိုယ်တိုင် အီမေးထောင်ကြုံပြီး သားသမီးလေးယောက်ကို
ရုလားခြောက်အောင် ပြုစပ်ပျိုးဆောင်ခဲ့တယ်”

သည်လိုပြောများရင်း ရတ်တရက်ရပ်ကာ “ကြည့်
စ်း၊ ဘုတာတောင် ရောက်တော့မယ်၊ ကျွန်းမစကား

ကောင်းနေလိုက်တာ၊ နားတောင် ြွှေသွားပလားမသိဘူး”ဆီပြီး၊ ပထမဆုံးအကြိမ် ကျွန်မဘက်လျှော့ကြည့်သည်။ ကျွန်မမျက်လုံးအစုံမှာ မျက်ရည်စတွေ တွဲချိန်တာ သူမြင်သွားသည်။

“ဟောဒါ ဆရာမ လူစိဝ်ရဲ့၊ မြေးကလေးလေ၊ ကြည့်ပါပြီး” ကျွန်မ သူကို ပြောပြလိုက်သည်။

သမီးလေးက အပိုပြုမှ နိုးလျက်ရှိပြီး ကျွန်မရင်ထဲမှာကား အကြိုးအကျယ် ဝမ်းသာလိုက်လုံလျက်ရှိ နေသည်။ လုမမယ်ကလေးအရွယ်ကတည်းက ကျွန်မသိချင်လုံးသည် အမောအကြောင်း၊ အမောဘာ ဘယ်လို့နေသလဲ၊ ဘယ်လို့စိတ်သဘောထားမျိုးရှိတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်လဲဆိုတော့တွေကို ကျွန်မ ပြည့်ပြည့်ဝဝလှယ်ပေါ်း သိခွင့်ရအဲပါပြီး။

[မျှော်း။ • Faith Mahaney၏ The Day I Found My Mother]

* * *

တိုးတစ်ကောင်နဲ့ သားအဖသုံးယောက်

သားတိုင်းပင်
တစ်ကြိမ်မဟုတ် တစ်ကြိမ်မှာ
ဖောင်ကို ပမာမခန့်ပြုမည်၊
ကဏ္ဍကော် လုပ်မည်၊
နောက်တော့လည်း
ပြန်လည်ရောက်ရှိကာ
(အကယ်၍ ကံကောင်သူမြင်မည်ဆိုက)
ပို၍ နီးကပ်နေ့ေးဇားစွာ
နိုင်းမြို့ကြေမည် ပြစ်သည်။
[လေနှင့် ဘန်းစတိန်း]

သူတိုးသားအဖနှစ်ယောက်ကြား အပြန်အလှန်
စိတ်နာစရာအကြောင်းတစ်ခု ရှိခဲ့ဖူးသည်။ အဲသည်
မှာက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားမပြောမဆို

၁၂၃

၁၂၀

၁၆၅

ဘဲနဲ့ကတော့ နာကြည့်းစိတ်ဖျိုးရောက်ရေးလောင်းပေး
သလိုဖြစ်ခဲ့သည်။ ကြောမြင့်သော အချိန်ကာလက
တစ်ဘက်မှ မြောမြော ထည့်ပေးသည်။ သည်အာယာ
တကို ရှင့်လွှာတိတ်ပြင် ပြောပျောက်ဖို့မကြိုးစား၊ ပေးပွား
လက်သာ ပြောထားခဲ့ကြရာ နာကြည့်းမှုအပင်က လွတ်လပ်
စွာ ရှင်သန်တွေး ပြီးနေတော့သည်။

ခင်ပွန်းသည် တက်(၃)နှင့် သူ၏အင်ကြားမှာ
အကျည်းတန်လှသော အဲသည်အပင်ဆိုးတိုင်ပင် ြို့
တွေးရှင်သန်နေသည်ကို ဆာရာ နီးရိမ်မကင်းစွာ စောင့်
ကြည့်နေမိခဲ့သည်။ သည်အပင်စတင်ပေါက်မွားစဉ်က
သူမ ရှိခဲ့သည်။ အဲသည်တုန်းကတည်းကပင် သည်
အပင်ကို အမြစ်ပါမကျိန်အောင် ချွဲနှုတ်ပစ်နိုင်းဖို့ သူမ
အပြ စော်စားကြေဆုံးသွာ့သည်။

ယုရတိတော့ သည်ဂိုဒ္ဓအတွက် အပေါ်ယောက်
သာမှုပေးနိုင်သည် ဆေးအဖြစ် သူတွေ့ရှိထားသည်က
သားကလေး ရှိရှိဝါး ဖြစ်သည်။ ရှိရှိဝါးကို အဖောရာ
အဘိုးပါ အတိုင်းအဆမရှိ ချုစ်ကြသည်။ သူတိုးသားအဖွဲ့
အကြားရှိနေသည် မန်စိုးစရာ ခံစားချက်များကို
ရှိရှိဝါးလေးအပေါ် ချုစ်မော်တွေ့တွေ့သွားနေလိုပ်ပေး
နည်းဖို့ ဖောက်ထဲတဲ့ဖြေလျော့နေကြသလိုပ်ပေး
နည်းဖို့ဖောက်ထဲတဲ့ဖြေလျော့နေကြသလိုပ်ပေး

ရှိရှိဝါးက ဘိုးဘိုးကြိုးဘိုးလိုပ်ပေး

ပြုလောက်နှင့် နှုံးသား

စိုးငယ်စိုးက တော့တွေ့တောင်တွေ့ထဲမှာ ကြိုးပြင်းခဲ့ရ
ပုံမြန်ကြောင်း တော်လပ်းပုံပြင်တွေ့ကိုလည်း သူနှစ်သာက်
သည်။

ဆာရာက နှစ်စဉ် နွောရာသီရောက်တိုင်း ရှိရှိဝါး
လေးကို အဘိုး၏ နှစ်အိမ်မှာ ရက်သတ္တုနှစ်ပတ်ခနိုင်း
နေထိုင်း၊ ခေါ်သားလော့ရှိရှိသည်။ အဘိုး၏ နှစ်အိမ်က
ကျော်ကြိုးနေားမှာရှိရှိသည်။ အဲသည်ရောက်လျှင် မြေး
ဆားနှစ်ယောက် မန်က်နေထွက်ချိန်ကစ၍ သိပ်ခဲ့
တဲ့ဘာ့ရှိရှိပြီး၊ ငါးမွားလိုက်ကြသည်မှာ ဆာရာက
ထောင်းစားရှိရှိသော်လည်း အောင်းစားရှိရှိသော်လည်း ရောက်ကြိုးထဲ
လျော်တွေ့ကြိုးရှိရှိတော့ ဆာရာ ဘယ်တော့မှု ခွင့်ပြု။ ရှိရှိဝါးလေး
သူတိုးသားအပါ နှစ်စဉ်နွောရာသီမြို့တော့ သူတိုးသားအပါ

တစ်ကို ကျော်ကြိုးဘိုးဘိုးလိုပ်ပေး သူတိုးသားအပါ
သူတိုးသားအပါ နှစ်စဉ်နွောရာသီမြို့တော့ သူတိုးသားအပါ

ကြသောလည်း တက်(၃)က သူ့အခင်အမိန့် တစ်ကြို့
တစ်ခါဗျ္ဗု လိုက်ပါခြင်းမရှိခဲ့။ ဆာရာကတော့ သူမဘဝ
တစ်လျောက်လုံး အဘိုးအဘွားနှင့် လုံးဝမဆုံးစဉ်းခဲ့ရ
ခြင်းအတွက် ဝမ်းနည်းကြကွဲနေရှာဖြစ်ရာ သားလေး
ဂျီရှုဝါကိုကား သူ့အဘိုးနှင့် မဖြစ်မနေ ထွေ့ဆုံးရင်းနှီး
ရစေမည်ဟု၍ သဘောထားခဲ့သည်။

သားမွေးနှင့်မှာ တက်(၃)က ငါးမွားတဲ့တစ်ချောင်း
လက်ဆောင်ပေးသည်။ ဂျီရှုဝါအတွက် ပထမဆုံး ငါး
မွားတဲ့ အလေးချိန်သိပ်မစိုး။ ရရှိသီးကလည်း ရှိုးရှိုး
ရှင်းရှင်း။ အဲသည်တွင် ဂျီရှုဝါက ဘိုးဘိုးဘိုး၏ ရေ
ကန်ကြီးဆီသို့ ချက်ချင်းသွားချင်လှပြီဟု အသည်း
အသန့်ဖြစ်လာသည်။

သို့နှင့် ဆာရာမှာ မွေးနေ့၊ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ်
စားသောက်ထားသည့် ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေ အေး
ကြော၍ မပြီးသေးမြိုပင် ဘိုးဘိုးလီလုပ် ဖုန်းဆက်ကာ
ဂျီရှုဝါလေး လျော့နှင့်ငါးဖမ်းထွက်ဖြို့အတွက် လိုအပ်တာ
တွေ ပြင်ဆင်ရန် အကြောင်းကြားပေးရသည်။ သည်
အစိအစဉ်ကို တက်(၃)သိသွားတော့ အရမ်းဒေါသထွက်
သည်။

“ဒီမှာ ဆာရာ၊ ဒါသားလေးအတွက် ပထမဆုံး
ငါးမွားခရီးကွဲ၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လိုက်ပို့ရမှ ဖြစ်မှာပေါ့”

“သူကဆိုသည်။”
“ဒါဖြင့် ရှင်လည်းလိုက်သွားလေ” ဆာရာက
ပန်းကန်တွေ ရောက်အောင် သုတေရင်းက ဆိုသည်။
ပန်းကန်တွေ ရောက်အောင် သုတေရင်းက ဆိုသည်။
“အဲဒါ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မင်းလည်းသိတာပဲဘူး”
သူက သံပြတ်နှင့် ပြောလိုက်တော့
ဆာရာ ရော့တ်အဝတ်ကို ပစ်ချကာ တက်(၃)
ဘက်သို့လည်းလိုက်ပြီး မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် မေး
သည်။ “ဒီမှာ တက်(၃)၊ ရှင်ပြောတဲ့ကိုစွဲ ကျွန်းမ
နားမလည်ဗျား၊ ကျွန်းမနားလည်တာက ဂျီရှုဝါလေးဟာ
သူ့အဖော်သူ့အဘိုးရယ်နဲ့အတူတူ သိပ်ငါးမွားထွက်
ချင့်နေတယ်၊ တွေ့ော် ဘယ်ဟာမှ သူဒီလောက်မတောင်း
တော့၊ ဒီအခြေအနေမှာတောင် ရှင်က ကိုယ့်သားလေး
စိတ်ချမ်းသာ ပျော်ချွင်ဖို့အတွက် ဟိုရေးပဝေသဏ္ဌာက
ပြင်ခဲ့တဲ့ကိုစွဲတစ်ခုခဲ့ကို မေးပျောက်မပေးနိုင်ဘူးဆိုတော့
ရှင်ဟာ ဘယ်လိုလှစားမျိုးလဲ”

ဆာရာပြောချုပ်လိုက်သည့်စကားက ချက်ကောင်းကို
မှန်သွားသည်။ သူဘယ်လိုမှ ဆင်ခြေမတက်နိုင်အောင်
အကျိုးအကြောင်းက သင့်မြှုတ်နေသည်။

“အေး ဒါပေမဲ့ သူက ငါကို သူ့အိမ်ထဲအဝင်ခဲ့မှာ
မဟုတ်ဘူး၊ သူ့လျော်လိုက်စို့က ဝေးရောပေါ့ကွာ” ဆိုပြီး
တက်(၃) လှည့်ထွက်သွားသည်။

“ဒီမှာ ကျွန်းမအခါ သူနဲ့ပြောမယ်၊ သူလက်ခဲ့လို့
မယ် စိတ်ချုံ” ဆာရာက လှမ်းပြောလိုက်ပြီး တယ်လီဖုန်း
ဆီသို့သွားသည်။

စကားက အတော်ကြားကြားပြောရသည်။ သို့သော်
အကျိုးရှိသည်။ ဘိုးဘိုးလီလုပ်က တက်(၃)အေး သူတို့မြဲး
အဘိုးနှင့်အတူ လိုက်ပါခွင့်ပြုရန် သဘောတူလိုက်သည်။
သိပ်လိုလိုလားလားကြံးတော့မဟုတ်။

နှစ်ပေါင်းမွားစွာ ခွဲခွာနေကြသည်သားအဖော်
မျက်စိရော့မှာ တစ်ခို့နှင့်တစ်ခို့ တွေ့ဆုံးတော်ကြပုံ
က အေးတိအေးစက်။ သို့သော် ဂျီရှုဝါလေးမျက်နှာကို
လှမ်းကြည့်လိုက်ကြပြီးသည့် နောက်မှာတော့ နှစ်ဦးစလုံး
ဟန်မျက်ဖြစ်သွားကြသည်။ ကလေးက အကြံးအကျယ်
ဝမ်းမြောက်ဆွင်လန်းလျက်ရှိသည်။ သူ တိတ်တိတ်ကျိုတ်
တော်တနေ့ခဲ့သည့် မွေးနေ့ဆုံးတောင်းပြည့်သွားခြင်း
ပင်။

လျောက ဝမ်းခေါင်းကျယ်ကျယ်နှင့် အလုမ်းနိုယ်
လျောကလေး။ လျောပေါ် သူတို့တင်ကြသည်။ ငါးဖမ်း
ကိုရိယာ တန်းသာပလာတွေက တိုင်တန်းနှစ်သေားကြံး
မြှပ်လောက်သည်ဟု ဆိုရလိမ့်မည်။ တန်းသာက်စိုး
ကိုယ်လက်ခွဲပစ္စည်း ကိုရိယာဖုံးပါသည် သေတ္တာတော်
လုံးစီ သိုးသန့်ယူဆောင်လာကြသည်။ ဆာရာကတော့

“ဒီမှာ အဝါရောင်တောက်တောက် အသက်
ရှိချမ်းလေးကို အဝါရောင်တောက်တောက် အသက်
ကယ်ဝတ်နဲ့ကလေး ကျွန်းနားစည်းနောင်းပြီး ဝတ်ပေး
လျော်လှုံး သူထိုင်ချုပ်လိုက်သည့်အခါ သူ့မျက်နှာ
အောက်ပိုင်းတစ်ဝက်လောက် အသက်ကယ်ဝတ်နဲ့
ရောက်သလိုထင်ရာသည်။

ဆာရာက လျော်ကို ကြံးဖြေပြီး တွန်းပေးလိုက်
တော့မှ တက်(၃)နှင့် ဘိုးဘိုးဘိုးလီလုပ်ကြပ်တူလှမ်းအောင်
ကြသည်။ “မင်းမလိုက်ဘူးလား”

“မလိုက်ဘူး၊ ငါးမွားတာ ယောက်၍တွေ့ အလုပ်
လေး ပျော်ပျော်ပါးပါးသွားကြ” သူက ပြန်ပြောကာ
လက်ပြရင်း ကျွန်းရစ်သည်။

တက်(၃)က လျော်းမှာထိုင်ကာ လက်ယာဘက်
ရုံးစီ သို့သို့ စိုက်ကြည့်ပြီး လိုက်ပါလာသည်။ ဂျီရှုဝါက
အလယ်ကနေရာကျယ်ကျယ်မှာ၊ သူ့နဲ့သားမှာ ငါးမွား
တွေ့ချေထားသည်။ ဘိုးဘိုးဘိုးလီလုပ်က ပုံချိတ်စက်ကို
မောင်းရင်းလျော်းမှာပ ကျွန်းနေရာအနဲ့အပြားကို ကြည့်
ရှုံးလာသည်။

ထိုနောက် တန်းသာက်တန်းလှည့်ဆီ ဂျီရှုဝါအား
ငါးအမျိုးမျိုး မွားပုံမှားနည်းတွေ့ သင်ပြန်ပြောဆိုကြသည်။
ငါးမွားဖြူဗျား စကြာလိုလည်းသည့် ငါးစာနှင့် မွားခေါ့ပုံ၊
ထောက်ငါး ဘယ်လိုမှား၍၍၊ ဘတ်(၁)ငါးပြီမကြီး

လိုက်ကြသည်။

လျေဝမဲ့ထဲမှာ လူးနေသည့် ငါးပေါင်ခန့် အလေး
ချိန်စီးမည့် ထောက်ငါးကြီးကိုကြည့်ကာ ကလေးရော
လူကြီးနှစ်ယောက်ပါ အကြီးအကျယ် ဝမ်းသာဖြူး
သွားကြသည်။ ဂျိုရွှေ့သာဝမှာ ပထမဆုံး ငါးကြီးတစ်
ကောင် ဖမ်းမိခြင်းပေတည်း။

ဒီမီအပြန် လမ်းတစ်လျောက်လုံး သုံးယောက်သား
ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်များပမာ သူတို့အောင်ပွဲကြီးအကြောင်း
စုံပြန်၍ မဆုံးနိုင်ကြား။

ဆိပ်ခံတဲ့တားနားရောက်လာတော့ သူတို့ကိုကြည့်
ကာ ဆာရာ အုံသမဆုံးနိုင် ဖြစ်နေရသည်။ ငါးကြီး
ဖမ်းမိခဲ့ပုံ ဘတ်လမ်းကို သုံးယောက်သား အလုအယက်
ပြောနေကြသည်။ အရင်တုန်းကရှိခဲ့သည့် စိမ်းနေခဲ့သော
အမှုအရာတွေ စကားသံတွေ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး၊
တစ်ယောက်ပြောနေတုန်း တစ်ယောက်က ကြားပြုတဲ့
ကာ အပြန်အလှန် ချီးကျူးကြ ပြောဆိုကြသည်။ ဂျို
ရွှေ့လေးကတော့ ငါးသီသည့်ကြီးကိုခွဲကာ ရင်ကို
ကော့၍ ရပ်နေသည်။ သူကြီးမှာတွဲထားသည်က တစ်
ကောင်တည်းသောငါး၊ သို့မော် အလွန်အလွန် အရေး
ကြီးသောငါး။

ဆာရာက သူတို့သုံးယောက်ကို အမှတ်တရ။

ရှိချေသူနှင့် နှလုံးသား

ဓာတ်ပုံရိုက်သည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပခုံး
ဖောက်ထားကြသည့်ပုံး ဂျိုရွှေ့လုံးကို အလယ်မှာ။
ဖောက်လုံးက ကန္တာမှာ အကြီးဆုံးငါးကို ဖမ်းမိ
ဆုံးယောက်လုံးက ကန္တာမှာ အကြီးဆုံးငါးကို ဖမ်းမိ
လေကြဘိသည့်အလား အားရပါးရ ပြီးရယ်လျှက်။

“အဖော် သားတို့ သူကို ငါးသာယ်လိုခုတ်ရ^၁
ဖူင့်ရှာယ်ဆိုတာပါ သင်ပေးရအုံမယ်” တက်(၃)က
မြောလိုက်သေးသည်။

သူတို့ရှေ့က သွားနှင့်ကြတော့ ဆာရာ တစ်ယောက်
တည်းပြီး၍ ကျော်ရစ်သည်။ ကလေးတစ်ယောက်ရယ်၊
ငါးတစ်ကောင်ရယ်မြေကြောင့် သားအဖော်ယောက် ပြန်
လည်း ပေါင်းစည်းမိခဲ့ခြင်းပေတည်း။

[မျှော်း • Dee Berry ၏ Catch and Release]

* * *

ရွှေနေကြပြီး မွေးတဲ့သား

အဖေသည် လူပျိုပေါက် အရွယ်လောက်က
စတင်ကာ စီးပွားရောရန်အတွက် သူ့အတိ ရှစ်ခုနှစ်မြို့မှ
ထွက်ခွာခဲ့သူဖြစ်သည်။ အဲသည်တုန်းက ၁၉၂၀ ကျော်
ကာလဖြစ်သည်။ ၁၉၄၉ခုနှစ်တွင် တရာတ်ပြည်ကြီး
ကွန်မြှာနစ်တို့ ထိန်းချုပ်မှုအောက် ရောက်ရှိသွားသော
အခါ အဖေ တောင်ကိုရိုးယားနိုင်ငံ ပုံဆန်းမြို့တွင် အခြေ
ချွဲခဲ့သည်။

အဖေက ရှန်ဟိုင်းမြို့ရှိ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး
လုပ်ငန်းတစ်ခုတွင် အလုပ်သင်အဖြစ် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်
ဖူးသည်ဖြစ်ရာ ကိုရိုးယားရောက်သည့်အခါ ထိုအလုပ်
ကိုပင် စတင်လုပ်ကိုင်သည်။ သူ့လုပ်ငန်းက အထူးသဖြင့်
ကိုရိုးယားစစ်ပွဲအပြီးမှာ များစွာအောင်မြှင့်ခဲ့သည်။

အသည်တန်းက ဟောင်ကောင်တိ၊ ဂျပန်တိလိုအာ
ရာများသို့ ခရီးသွားစဉ် လေယာဉ်ပေါ်မှာ၊ ဂျာကျား
ပေါ်မှာ စသဖြင့် ရိုက်ကူးထားသည့် အဖော်စာတ်ပုံများကို
ကြည့်လိုက်လျှင် တကယ်ကို အားနှင့်အင်နှင့် သွက်လက်
လုပ်ရားနေသာတစ်ဦးအသွင် မြင်ရစမြဲဖြစ်သည်။ အသည်
တန်းက အဖော်ဆောင်းလေ့ရှိသည့် အလွန်လှပသော
ကလေးဘဝက အဆောင်းပတ်ကျားဖောင်တိန်များသည် ကျွန်တော်
ကရာများ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တစ်နှစ်သားအရွယ်မှာ ပိုလိုပေါက်
ဖြစ်ပါသည်။ သည်အခါ ကျွန်တော်အတွက် အကောင်း
ဆုံး ဆေးဝါးကုသမှုရရှိပို့ အဖော်ကြီးထားသည်။ အဖော်
ကျွန်တော်အတွက် ငွေကုန်ကြေးကျခဲ့ပုံကို ပုံဆန်းရှိ
ကျွန်တော်တိ အိမ်နီးချင်းများ အဲသမဆုံးနှင့် ဖြစ်ခဲ့ရ
သည်။ နောက်ပိုင်း နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာဖြေးသည်တိင်
အောင် ကျွန်တော်အား ‘ရွှေနဲ့စက်ပြီး မွေးထားတဲ့သား
ကလေး’ဟု သုတေသနပြာဆို ခေါ်ဝေါ်နေကြခဲ့ဖြစ်သည်။
ကျွန်တော်အတွက် အကုန်အကျခဲ့လွန်းတာ အဲသ
ကြသလို၊ ကျွန်တော်အဖော် စနေ့စွာတွေ နေချင်း
လျချင်းဆိုသလို ပျောက်ကွယ်ကုန်ခမ်းသွားတာကိုလည်း
သုတေသန အဲအားတေသနဖြစ်ကြရသည်။

၁၃၅

ယောက်မဟုတ်တော့ပါ။ မိသားစုနေထိုင်သည့် အိမ်ကို
ဆက်လက် ထိန်းထားနိုင်တာတစ်ခုသာ သူ၊ အတွက်
ဖြေသိမှုစရာရှိခဲ့သည်။

ကံအားလျှော့စွာ တရာတ်စာလက်ရေးလက်သား
ကောင်းခြင်း၊ ပေသီးတွက် ကျမ်းကျင်ခြင်း(စာရင်းအေား
နိုင်ခြင်း)စသည် အရည်အချင်းများကြောင့် မိသားစုကို
သုဆက်လက်ထောက်ပုံနှင့်ခဲ့သည်။ ပုံဆန်းမှထွက်ခွာ
ကာ ကိုရိုးယားရှိ အမြားမြို့ကြီးအချို့တွင် စာရင်းကိုင်
အဖြစ် နှစ်အတန်ကြာ သွားရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။
သို့သော် အမေဆုံးသည်အခါးမျှ ပုံဆန်းသို့ ပြန်လာပြီး
ပုံဆန်းရှိ တရာတ်လူမျိုးများ အသင်းအတွက် အသင်းဝင်
ကြားများ လိုက်လဲကောက်ခံပေးသည်အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်
ခဲ့သည်။

သည်အလုပ်က အသင်းဝင်ကြား နည်းနည်း
လေးစီအတွက် ဟိုတစ်အိမ် သည်တစ်အိမ် ဘတ်စာကျား
စီးသွားကာ တစ်နေကုန် လုညွှေလည်ကောက်ခံရသော
အလုပ် ဖြစ်သည်။ သည်နေရာ၌ အဖော်အား ကျွန်တော်
လေးစားစီသည်အချက်တစ်ခုက လက်ရှိအလုပ် မည်မျှ
နို့ကျသည်ဖြစ်စေ အဝတ်အစားကိုတော့ အမြဲသပ်သပ်
ရပ်ရပ် သုဝတ်တာတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ အပြင်မှာ ဘယ်လို
ရာသီးတုပျိုးပဲရှိစ သွားနောက်ရှိရှိစ အောင် မိုးပုံးနေသော
အောင် မိုးပုံးတိုးသောဝတ်စုံ၊ အြိမ်ဖြစ်ကြသည်။

၁၃၆

ဦးဇာက်နှင့် နှစ်းသား

၁၃၇

ကျွန်တော်ရောက်သည် ပိုလိုထိုဟူ၍ သိရပြီး
များမကြာမိပင် ခုပုလုမ်းလှမ်း ဆွဲမျိုးတစ်ယောက်က
အဖော်အား ကျွန်တော်ကို ကုမည့်ဆရာဝန်တစ်ချို့၊ ရှာဖွေ
ဆက်သွယ်ပေးပါသည်။ ငှင့်ပုဂ္ဂိုလ်တွေက အဖော်အား
ပုံဆန်းမြို့တွင် ကမ္ဘာလျှည်းခိုးသည်များအတွက် ဟိုတယ်
သိကြီးတစ်ခု တည်ဆောက်သည်လုပ်ငန်းမြို့ ရင်းနှီး
ဖြေပံ့ရန် စည်းရုံးကြော်သည်။ သို့သော် ရှုပ်ထပ်ဟိုတယ်
ကြိုးဆောက်ရှိ မပြီးစီးသေးမြိုပင် သည်လှတွေဆီများ
ကျကျနှစ်အလိမ်းလိုက်ရပါဖြစ်ကြောင်း အဖော်လိုက်
ရသည်။ အဖေထည်ထားသည်ငွေစွာတွေကို အလစ်သုတ်
ပြီး သည်လှတွေ ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။ အဆောက်
အခံကြီးကို တစ်ခုကိုတိုက်တယ်ပုံကို ရှုပ်လုပ်ရသည်။
သည်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ရှိ ဆက်လက်ပြီးတင်နေသည်
များပြီးပြတ်အောင် အဖေပိုင်ဆိုင်သည် အခြားပစ္စည်း
အများအပြားကို ချေရောင်းလိုက်ရသည်။ တစ်နေ့ နေ့
လယ်မှာ အိမ်က တယ်လိုပုံနှီးကို ရောင်းရန်အတွက်
မိုးတွေဆာနေသည်ကြေားက အဖေ ထွက်သွားရပုံကို
ကျွန်တော် ဘယ်သောအခါးမျှ မူနိုင်မည်ပါ။ အသည်တန်းက အဖော်အသက်ကို ရှုပ်လုပ်ခဲ့သည်။

ဦးဇာက်နှင့် နှစ်းသား

၁၃၈

ရှုပ်အကျိုးနှင့် လည်စီးအရောင်လှယုတိုကို ဝတ်ဆင်သွား
လေ့ရှိသည်။

ဥုံးသွာ်တွင် တစ်နေ့လုံး ကောက်ခံရရှိခဲ့သည်များ
အား စာရင်းသွင်းရွင်းရေးမှတ်သော အလုပ်ကို စိတ်ဝင်စား
မှုအပြည့်နှင့် လုပ်ကိုင်နေတတ်တာ ကျွန်တော် မြင်ရဖြော်
ဖြစ်သည်။ သုတေက်ချက်ရေးသွင်းထားသုမ္ပာကို တရာတ်
ပေသီးနှင့်တစ်ကြိမ်းပြုစီစဉ်ဆေးပြီးမှ သူ၊ အလုပ်လက်စား
ပေသီးနှင့်တစ်ကြိမ်းပြုစီစဉ်ဆေးပြီးမှ အဆောင်တာန်းလျင်မြှင့်သော
သပ်သပ်။ ပေသီးတွေကို အဆောင်တာန်းလျင်မြှင့်သော
နှုန်းထားပြုစီစဉ်ဆေးပြီးမှ အိမ်ကိုတိုက်သွေးရှိလိုက်
လုပ်မည်။ ပေသီးချင်း ထိရှိက်သံတွေက တချေက်
လုပ်မည်။ စစ်ဆေးပြီးမှ ပြုဆိုလျှင် “ကိုက်
ချေရော် တရာတ်ရေးရှား” ဟု ဆိုစပြုဖြစ်သည်။

ဤသည်က အခြားအနေအနိမ်ပါးခဲ့သည့် ကာလမှာ
ပင် မိသားစုသိမ်းရှုံးကြပ်တည်းခြင်း မဖြစ်ရသည်။ အသည်တန်း
အဖော်ကြီးစားရန်အား ကန်ခဲ့ပုံများ ဖြစ်သည်။ အသည်တန်း
က အဖော်လေသည် ချမ်းသာစဉ်အချို့ကိုတိုက်သံတွေက မိတ်ဆွဲများ
အား ကျေးသည် ထမင်းတစ်ပွဲစာဖို့ ဖျေပင် မရှိပေါ်။ သို့
အား ကျေးသည် ထမင်းတစ်ပွဲစာဖို့ အိမ်ကိုတိုက်သံတွေက မိတ်ဆွဲများ
သည်လေသည်။ အိမ်ကိုတိုက်သံတွေက တချေက် လုပ်မည်။ ပြုဆိုလျှင် “ကိုက်
ချေရော် တရာတ်ရေးရှား” ဟု ဆိုစပြုဖြစ်သည်။

* * *

ကျွန်တော် အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝတွင်
အဖော်ပုံပတ်သက်၍ မကျေနပ်စိတ် တစ်စာစာစံစ ဝင်လာ
ခဲ့သည်။ တစ်နေ့မှာ သူ၏ယောက် သူ၏
အင်သည် စီးပွားရေးအတော်ထိနိဂုံးပြီးသည်နောက်မှ
ပြန်၍ ချမ်းသာလာခဲ့ကြောင်း ပြောပြသည်။ သည်
အကြောင်း နားထောင်ပြီးသည်နောက် ကျွန်တော်
စိတ်တွင် အဖော်ပုံပတ်သက်၍ ဘဝင်မကျမှုတစ်ခု
စတင်ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။ အဖော်ရော် စီးပွားရုံးပြီးသည်
နောက် ဘာကြောင့် မထုထောင်နိုင်ရှုံးလဲ၊ အဲသည်တန်း
က သူ့အသက် ၅၀ ပရှိသေးသည်။ အသက်၅၀ သည်
လူ၏ အစွမ်းအစများ အပြည့်ဝဆုံးအချိန်မဟုတ်လား
စသဖြင့် ကျွန်တော် တွေ့မိသည်။

မဖြစ်စလောက် အသင်းဝင်ကြေားလေးတွေကို တစ်
နေ့ကျို့ လျဉ်းပတ်ကောက်ခဲ့နေတာ၊ ဉာဏ်တော့လည်း
ဒါကိုပဲ တစ်ကျပ်တစ်ပြားမျှ မကျေနရအောင် ပေသီးနှင့်
တွက်ချက်နေတာ၊ အဲဒါတွေ့လည်း ဘာမှ အမိပ္ပါယ်
မရှိဟု ကျွန်တော် ဖြင့်လာသည်။ မူလအစကာတည်းက
အဖော်မှာ ကုန်သွယ်စီးပွားအလုပ်ကို အောင်အောင်
ပြင်ပြင် လုပ်နိုင်လောက်သည် စိတ်ဓာတ်စွမ်းအား ပါ
မလာခဲ့ဘူးလားဟူ၍ပင် ကျွန်တော် သသယဝင်လာ
သည်။

၁၄၀

သို့ တဗ္ဗာသို့လ်ပညာသင်ရန် ကျွန်တော်သွားခဲ့သည်။
နှစ်ပေါင်းအတော်ကြောအောင် ကျွန်တော် စိုက်ပိုက်ပဲမဲ့
နေခဲ့မိသည်။ သားတစ်ယောက်အဖြစ် လုပ်သန့်လုပ်
အပ်သည်အရာတွေ ကျွန်တော် ပျက်ကွက်ခဲ့သည်။
သို့သော် အဲသည်နောက်တွင်မှ ကံကောင်းထောက်မရွာ
အဖော်ပုံသား ဆက်ခံရေးကို ကျွန်တော် ပြန်လည်
ထုထောင်ခဲ့သည်။ သည်တော့မပင် အဖော်သည် ကျွန်
တော် သူ့ထံပြန်လာဖို့ ယခင် ကာလတစ်လျောက်လုံး
စောင့်မျှုပ်နေခဲ့ပါကလားဆိုတာ ကျွန်တော် သံမြင်လာ
ခဲ့သည်။ ပြန်လည်ဆုံးစည်းလိုသောဆန္ဒ နည်းပါးခဲ့သူက
ကျွန်တော်သာ ဖြစ်ချေသည်။

သည်နောက်တွင်မှ တစ်ယောက်တစ်နေ့ရာစီ ဆက်
လက်နေထိုင်ဖြစ်ကြသော်လည်း စာရေးဖြစ်ကြသည်။
တတ်နိုင်သူမျှလည်း အဖေတစ်လုည်း ကျွန်တော်တစ်
လုည်း အပြန်အလုန် သွားလာလည်ပတ်ဖြစ်ကြသည်။
ထုံးခံအတိုင်း အဖေက စကားတော့ များများမပြော။
အဖေစီးပွားရုံးပျက်အောင် အလိမ့်ခံရသည်အကြောင်းကို
အကြိမ်အတော်များများပင် ကျွန်တော်မေးမိသည်။
အဖေက ဘာမှမပြော။ ဖြီးချွှေသာနေသည်။ မည်သို့
ဖြစ်စေ ကျွန်တော်တို့ သားအဖေစီးပွားရုံးတစ်ခိုး
ပို့နားလည်မှ ရှိလာသလို ခံစားမိကြသည်။

သည်လိုပြင့် တစ်နေ့မှာတော့ ကျွန်တော်ထံမှ
စာတစ်စောင်ကို ဖတ်ရှုပြီးနောက် နေ့လယ်ခင်း ထုံးခံ
အတိုင်း ခကာတစ်ဖြိတ် စိုက်မျှော်း အိပ်ပျောစဉ်ပင်
အဖတ်တံတိတ်ပြီးသက်စွာ ကျယ်လွန်သွားခဲ့ပါသည်။
သည်အချိန် အဖေအသက် ဂျေ နှင့် နလုံးသာ

* * *

အဲသည်နောက် ကာလအတော်ကြာပြီးမှသာ
အဖေကိုကျွန်တော် တကယ်တမ်း နားလည်စပြုလာ
သည်။ အသက် ၄၀ အရွယ်မှာ ကျွန်တော် လုပ်ငန်း
ဘဝအတွက် အတော်ကြီးမားသာ ဆုံးရှုံးမှတစ်ခု
ကြိုလာရသည်။ ကုမ္ပဏီတစ်ခုအတွက် ရှစ်နှစ်လုံးလုံး
ကျွန်တော်နှစ်ဖြူပဲ လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ ယခုတော့ ဥက္ကဋ္ဌ
နေရာမှ ကျွန်တော် ဖော်ရှုံးပေးလိုက်ရပြီ။ သည်ကို
ဖြစ်ပြီးစမှာ ကျွန်တော် အလွန်အမင်း စိတ်ဓာတ်ကျ
သည်။

တစ်နေ့အိမ်ရှုံးဘူးသားရှုံးရာ ကမ္မာည်းစာများ အမွှေး
နှဲ့သာပူဇော်ပြီး ကျွန်တော်အဖေအကြောင်း ထိုင်တွေ့
နေမိသည်။ အဖေ စီးပွားရေးပြသောနာ ကြာပြီးနောက်
တစ်ကျော်ပြန် မထုထောင်နိုင်ရကောင်းလားဟု ကျွန်
တော် ကာလရှုည်ကြာ အထင်သေးအမြင်သေးဖြစ်နေခဲ့

ဖူးတာ ပြန်သတီရသည်။

ရှစ်ခြို့:ဆိုသလိုပင် အဖေ ကျွန်တော့ရှုံးမှာ ရပ်၍ ပြီးက ကျွန်တော့ပုံးကို လှမ်းပါတ်လိုက်သလို ခံစားမိလိုက်သည်။ “ဘာလဲကွာသားရဲ့၊ ဒါလောက ကလေးမှားကွာ၊ လာစမ်းပါ၊ အခုထိခိုက်တဲ့ကိစ္စ သား ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ဖြောင်းသွားမယ်ဆိုတာ အဖောကို ပြစ်းပါ၊ သားအသက် အခုခု ငဝ်ပဲရှိသေးတာ”ဟူ၍ ပြောနေ သလို ကျွန်တော့နားက ကြေားနေမိသည်။ ‘ရှုံးသည်’ ဆိုသောစကားက အဲသည်အချိန်က ကျွန်တော့ ခံစား ရုပ်ကို ဖော်ပြရှုန်အတွက် တိတွင်ခဲ့သော ဝေါဟာရ ဖြစ်သည်ဟုပင် ဆိုလိုက်ချင်ပါသည်။

အချိန်အတန်အသင့် ကြောမြင့်သည့်နောက်မှာတော့ ကျွန်တော့ စိတ်သတ်ကျနေရာက ပြန်နာလန်ထူကာ လုပ်ငန်းပြန်လည် စတင်ဖြစ်ခဲ့သည်။ သည်အတွင်း တန်ဖိုးအရှုံးပဲ့က အဖောကို တကယ်အပြည့်အဝ နားလည်သော်ပေါက်ခွင့် ရခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့စီးပွားရေးဆောက်အချုပ်ကြီး အစိတ်စိတ် အမြှာမြှာ ပြုကြောင်း အဖောာကြောင့် ရှင်းလင်း ပြောဆိုခြင်းမပြုခဲ့သေးလိုတာ ကျွန်တော့ ယခုသိမြင်ခဲ့ပြီ။ ငန်ဥစ္စအမြှာက်အမြှား စစည်းမီခဲ့ဖူးသူတစ်ယောက် အနေနှင့် ဘာကြောင့် နောက်ပိုင်းမှာ အသင်းဝင်ကြား
၁၄၃

စိတ်ထဲ တုပ်ကျေးမီတာပဲ အောက်မူတာ၊ နောက်တော့ သမီးက မတ်တပ်မရပ်နိုင်တော့ဘူး၊ ဒုံးဆစ်ခေါက် ကြည့်တော့လည်း ထတ်ခဲ့ ပြန်မကန်ဘူးဖူး တဲ့ပြန်မှု တွေ့ပျက်သွားပြီ၊ ကျွန်တော့စိတ်ထဲမှာ ဟာ... သွားပြီ ကွာ ဒါရိလိုပုံ....”

သူပြောပြနေတာ နားထောင်ရင်း နောက်ထပ် သူဆက်ပြောမည့်စကားကို နားထဲအလိုလို ကြေားလာမိ သည်။ ဒီကလေး တစ်သက်လုံး ဘယ်လိုဆက် ရပ်တည်သွားမလဲ ... ဟူ၍။

သို့သော် သူက အဲသည်လိုမပြော။ သူပြောသည်က “အင်း ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ တို့ရှုံးကို ငွေကြေးအက် အဲတွေ့ အများကြီး ကြော့ရတော့မှာပဲလို့ ကျွန်တော့ တွေ့လိုက်မိတယ်” ဟူ၍သာ ဖြစ်သည်။

အဲသည်နောက် သူက နှစ်ပေါင်းမှားစွာ ငြေားတစ်ပုံနှင့် နေခဲ့ရပုံအကြောင်းတွေ ပြောပြသည်။ သူ့စကားနားထောင်ရင်း အဖောကို ကျွန်တော့ သတိရလာ သည်။ ကျွန်တော့ ပိုလိုဖို့ဖြစ်ကြောင်း သိရခဲ့စအချိန် တန်းကတော့ ကျွန်တော့ကို ဆေးကုသရန်အတွက် ငွေကြေးအဆမတန် ကုန်ကျတော့မှာပဲ ဆိုတာဖူး၊ အဖော်တော်လိမ်းမဟုတ်။ အဲသည်တန်းက အဖော့မှာ ငွေအောမြှာက်အမြှား ရှိခဲ့သည်။ သို့သော် အဲသည်

ငွေကလေး ကောက်ခံပေးသောအလုပ်ပြင် နှစ်မြှုမြှုများ နေထိုင်နိုင်ခဲ့ရသေးလဲဆိုတာ ကျွန်တော့နားလည်ပြီ။ အဲသည်လို နိမ့်ပါးသည်အလုပ်ကလေး လုပ်နေစဉ်မှာ ပင် သူဘာကြောင့် ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကို သည်လောက် ဂရိုက်ခဲ့သေးလဲဆိုတာလည်း ကျွန်တော့ သဘောပေါက်ပြီ။

မိမိအလုပ်ကို မိမိ လေးစားတန်ဖိုးထားသူမည်သည် မိမိအမှားအယွင်းမှားအတွက် ဆင်ခြင်နှင်းခြင်း၊ အခြားတစ်ပါးကို အပြစ်ဖို့ခြင်းများ မပြုလုပ်အပ်။ မိမိအလုပ်ကို မိမိ လေးစားတန်ဖိုးထားသူမည်သည် သာယာချမ်းမြှေသာ ကာလဖြစ်စေ ခိုးမိမိအလုပ်ကိုမိမိ စုံစားယုံကြည်စွာပင် ဆက်လက်ဆောင်ရွက် သွားရမည်။ အောင်မြင်မှု မအောင်မြင်မှုဟုသည်ကား အဓိအကချင်က အဆုံးအဖြတ် လေးသွားမည်အရာသာ ဖြစ်သည်။

* * *

တစ်နေ့ ကျွန်တော့စီးပြုသည် တက္ကာစီးရိုင်ဘာမှာ သမီးဖြစ်သွားက ကျွန်တော့ ပိုလိုပိုဖြစ်ပြီး နှစ်အနံည်းငယ်အကြား တော်ခြင်း ခြေဖော်ခဲ့တော့မည်။

ငွေကြေးတွေသည် သွယ်ပိုက်သောနည်းအားပြင် ကျွန်တော့ခြင်း ဆုံးပါးပူးသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟုပင် ဆိုရချေတော့မည်။

ကျွန်တော့ တစ်သက်တာမှာ ပစ္စမဆုံးအကြိမ် အဖြစ် ကျွန်တော့သော်ပေါက်လိုက်မိသည်။ ပုံပဲ့ မကျဖြစ်နေသော ကျွန်တော့ခွဲနှောက်ရိုး ကျောရိုးတန်းက အရှိုးအဆစ်တစ်ခုစိတ်မှာ အဖော်မေတ္တာတွေ၊ စီးရို့ပုံပဲနှင့် ပူးရှိန်မှုတွေ၊ အဖော်ရှုင်းနှင့်မြှုပ်နှံမှုတွေ ပုံအောတည်ရှိရောက်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော့သည် အမှန်တကယ်ပင် ရွှေ့နှင့်စက်၍ မွေးခဲ့ရသည် သားတစ်ယောက် ဖြစ်ချေသည် တကား။

မျက်ရည်မှား ကျွန်တော့မျက်နာပေါ် စီးကျလာသည်။ တက္ကာစီးကားထဲမှား ကျွန်တော့ ရိုးကြီးတင်းမှုနှင့်ကြော့ရိုးကြီးတင်းမှု မနိုင်ကြော့ရိုးမှုနှင့် မနှစ်ယောက်အတွင်း ဆိုရချေသည်။

* * *

ဆယ်မန်ငါးတို့ရဲ့ သင်ခန်းစာ

၁၉၆၈ ခုနှစ် တစ်ခုသော ဇွန်။

စကိုလက်ရောခိုင်ကြီး၏ မြောက်ဘက်ကမ်းစပ် တစ်နေရာမှာ ကျွန်ုင်တော်တို့ စခန်းချေနေကြသည်။ စကိုလက်က အလက်စက ပင်လယ်ကျော်သို့ ထို့ထိုက်နေသည့် ကင်နိုင်းကျွန်ုင်းဆွယ် အလယ်ပိုင်းမှာ ရှိသည်။ တောင်ပေါ် ရေခဲပြင်များမှ စီးဆင်းလာသည့် စီမံပို့ညီး၊ အေးစက်သော ရေတို့သည် သည်တွင်စေးကာ အောက်ဘက် မိုင် ၂၀ ခန့်အကွာ ကျွန်ုင်းဆွယ်အနောက်ခြမ်းရှိ ကွတ်(ခ)ပင်လယ်လက်တက်အတွင်းသို့ စီးဝင်သည်။

သန်းခေါင်တိုင်လုပြီ ဖြစ်သည့်တိုင် အလင်းရောင်ကရှိနေဆဲ။ မြောက်ဖျားဒေသများ ထုံးစာတိုင်း သည် ဇွန်သော တစ်ညွှန်လုံးပင် ယခုလိပ် လင်းနေမည်ဖြစ်သည်။ အနီးရှိ မီးစိုးပေါ်၌ ဆယ်မန်ငါးတစ်ကောင်ကို

အလူမိန့်ယမ်ုလွှာနှင့် ထုပ်ကာ ကင်၍ထားသည်။ ကျွန်ုင်တော်အဖော်ဖြစ်သူ အက်(၃)ဂဲလင့်က ရေစပ်နားမှာ ဆောင်းကြောင့်ထိုင်ကာ ကျွန်ုင်တော်တို့ သည်ကနေ့ရထားသည် ငါးများဆီက ဥတ္တုတွေကိုထုတ်ပြီး ဖယောင်းစဉ်ပေါ်တွင် တင်၍ ရေစပ်နေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်က တကယ်ကို ပြုမြင်သက်အေးအေးလုပ်တကားဟု စဉ်းစားမိရာမှာ ကျွန်ုင်တော်တို့လှစု သည်နေရာကို လာရောက်ဖြစ်စေခဲသည် မအေးအေး မအေးအေး မပြုမြင်သက်သော စောစောပိုင်းက အကြောင်းကိစ္စများကို ကျွန်ုင်တော် ပြန်သတိရလာသည်။

လွန်ခဲ့သော ရက်သတ္တုမြောက်ပတ်ခနဲ့က စတင်ကာ ကျွန်ုင်တော်က ခုတိယုစ္ဗိုလ်မူးကြီးအဆင့် တို့မြှင့်ခဲ့ပြီး အလက်စကပြည်နယ်တောင်ပိုင်း အင်းကားရော်၌ မြို့ရှိ အယ်(လ)မင်ဒေါ်မင်းလေတပ်အခြေခိုက်စခန်းသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ကျွန်ုင်တော်၏ တာဝန်က အလက်စကအေးသောကာကွယ်ရေးဆိုင်ရာ ဆက်သွယ်ရေး အော်ချို့ စိုး အရပ်ဘက် အင်ဂျင်နိယာဌာနခွဲကို ကွပ်ကဲရန် ဖြစ်သည်။ သည်ကိုလာစဉ်က တကယ်ကို သွက်သွက်လက်လက် ထက်ထက်မြှောက်မြှောက် ဆောင်ရွက်ရမည်။ အလုပ်ဘက်ခုပြစ်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားခဲ့သော်လည်း တကယ်လက်တွေ့ပြု အထင်နှင့် တစ်မြားခါ့ဖြစ်နေသည်။ အလက်စကပြည်နယ်မှာ အဆမတန်ကျော်ဝန်းပြီး ဆီး

နှင့်ရေခဲများ ဖုံးလွှဲမှုံးနေသည့် နေရာအေးတွေလည်း များလှသည်။ သို့သော ဤအေးတွေ ပြန့်ကြက်ထားသည် စစ်ဘက်ဆက်သွယ်ရေးကျွန်ုင်ရှိက အလွန်ခေတ်နောက်ကျေနေသည့် နည်းနာဟောင်း ပစ္စည်းကိရိယာ ဟောင်းများကို သုံးခွဲနေဆဲဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မကြောခဏပင် အဆက်အသွယ် ပြတ်တောက်သွားတာ မျိုး ကြံ့ရတတ်သည်။ အခြေအနေက လုံးဝအချို့မကျုံ။ ဘို့ ၅၂ ဖုံးကြံ့လေယာဉ်ကြီးတွေ ပါဝင်သည့် ခေတ်စီယံနားကြီးတစ်ခုကို လှည်းခေတ် လျော့ခေတ်က နည်းစနစ်တွေဖြင့် ပူး.နှဲ.စွာ ထိန်းသီးများကွပ်ကဲနေရသည် သဘောပင်။

သည်ကြာနတွင် ကျွန်ုင်တော်အောက်အဆင့်မှ တာဝန်ယူရသူက ခုတိယုစ္ဗိုလ်မူးကြီးအက်(၃)ဂဲလင့် ဖြစ်သည်။ သူက အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိပြီး အရပ်မနိုင်းမမြင်း။ ကြံ့ခိုင်းသောကိုယ်ကာယရှိသည်။ အင်ဂျင်နိယာဌာနမှာ အလုပ်အကြေးစားဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်တစ်စီးအပြစ် မှတ်တမ်းကောင်းရှိသည်။ သို့သော သူနှင့် ကျွန်ုင်တော် စတွေ့တော့နှစ်ယောက်လုံး သတိကေလေးနှင့် အသစ်ဝင်လာသူနှင့် ငါရင့်လွှဲဟောင်းတို့ တစ်ယောက်အနေ အထားတစ်ယောက် အကဲခေတ်နေကြသည်။

နှစ်ပတ်ခန့်ကြာသွားသည်။ အခြေအနေတွေက

တာ၊ အာကာသခေတ်မှာ လျည်းတွေ့လျတွဲနဲ့ စစ်း
သွားသလို ဖြစ်နေတာတွေကို အလန်တွေ့ကား စတွေ့
ခဲ့ရတာ ကာနယ်ပထမဆုံး မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ်အင်
ကိုယ်အားနဲ့ မမျှတဲ့ရောဆန်ကို မရပ်မနား ကူးခတ်ခဲ့
တာလဲ ကာနယ်တစ်ဦးတည်း မဟုတ်ပါဘူးဆိုတဲ့
အချက်ပါ”

သည်တော်ပင် ကျွန်တော်အား ခရီးထွက်ဖြစ်အောင်
ခေါ်လာခဲ့သည့် သူရည်ချယ်ချက်နှင့် သူပြောခဲ့သည့်
“ပထမဗြိုဟ်ပေး”ဟုသော စကား၏ အဓိပ္ပာယ်တို့ကို
ကျွန်တော် ရှင်းလင်းစွာ သဘောပေါက်သွားသည်။

“ဟုတ်ပြီဗျာ၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်
ကြမလဲ”

ကျွန်တော် တုန်ပြန်စကားကြားတော့ သူမိတ်
သက်သာသွားသည်ဟန်ဖြင့် ပြီးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဒီနေရာက ဆက်သွယ်ရေးစနစ်ရဲ့
အနေအထားအားလုံးကို တစ်စမကျွန် အသေးစိတ်
သိပါတယ်၊ ပစ္စည်းကိုရိုယာပိုင်း နည်းစနစ်ပိုင်းအခြင်းကို
ကျွန်တော်ကိုင်နိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်မနိုင်တာ ကြိုးနှီး
စနစ်အပိုင်းပါ၊ အထက်ပိုင်း ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုက မလိုအပ်
တဲ့ ဖိစ်းမူတွေ ကျွန်တော်တို့ကျောပေါ် ကျမလာအောင်
ကာနယ် ထိန်းပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် ယောက်တစ်ခလုံး

၁၆၀

စကားဖြင့် ပြောင်လဲသုံးစွဲရမည်ဟု ဝါရှင်တန်မှုဉာဏ်ကြား
ချက် ရောက်ရှိလာသည်။

“အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးပျော်”အက်(၃)က ဆိုသည်။ “ကျွန်
တော်တို့ အခုသုံးနေတဲ့ စက်ပစ္စည်းတွေရဲ့ အနေအထား
အရ အဲဒါက လုံးဝမှ မလိုအပ်တာ၊ ဒီအစိအစ္စမှာ
ကျွန်တော်တို့ကို ခြင်းချက်အဖြစ် ချိန်ထားပို့ ဌာနချုပ်ကို
ကာနယ်ပြောကြည့်သင့်တယ်ပျော်”

ကျွန်တော် သည်ကိစ္စကို နှစ်ရက်တိတိ အပြန်ပြန်
အလုန်လုန် စဉ်းစားသည်။ ထိုနောက်မှာတော့ အက်(၃)
အား ကျွန်တော်ရဲ့ခန်းသို့ ခေါ်ပြီးပြောရသည်။

“အက်(၃)၊ ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော် ခင်ဗျားတင်
ပြချက်ကို လက်မခိုင်ဘူးပျော်၊ ဘာကြောင့်လဆိုတော့
လောလာဆယ် ကျွန်တော်တို့သုံးနေတဲ့ စက်ယွှန်ရား
တွေ သိပ်ခေတ်နောက်ကျေနေတာ မှန်ပေမယ့် ဒီအတွက်
ကြောင့်တော့ ကျွန်တော်တို့ အင်ဂျင်နိယာတွေလဲ ဆက်
ပြီး အော်နောက်ကျေနေပလော့ ထားဖို့မသင့်ဘူးပျော်၊ သူတို့
အနေနဲ့ နည်းပညာသစ်တွေနဲ့ တွေ့ထိခွင့်ရဖို့ လိုတယ်၊
သူတို့အတွက် ရှေ့တက်လမ်းက ဒီအပေါ်မှာ မူတည်
တယ်”

သူက နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းနေထားသည်။

“ကာနယ်သဘောပါပီ”ဟု ပြောပြီး သူထွေ

ချောချောမွေ့၊ မွေ့လည်ပတ်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ အင်ဂျင်နိယာတွေ တာဝန်ယူနိုင်ပါတယ်”

သည်လိုဖြင့် အိုင်ကျောကျေား၏ ကမ်းပါးထောက်မှာ
သူနှင့်ကျွန်တော် သဘောတူညီချက်တစ်ရပ် ရရှိခဲ့သည်။
အဲသည် ရက်သတ္တုပတ် အကုန်မှစတင်ကာ အက်(၃)က
အင်ဂျင်နိယာပိုင်းအိုင်ရာ ပြဿနာပါး၏ သော်ခြောက်
ထောင်ကို ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းပေးပြီး ကျွန်တော်က
အစည်းအဝေးတက်ခြင်း၊ အထက်အရှရိတို့ အမှုမရှိ
အမှုရှာ စုစုစ်မေးမြန်းလာသည်များကို ရှင်းလင်းပြု
ကြားခြင်း၊ သက်ဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်အသီးသီးတို့၏ ဒေသ
မာန အာယာတာများ၊ လျေားပါးပြုသူက်အောင် နှစ်သို့
ပြုရှင်းပေးခြင်း၊ စသည်အပိုင်းများကို တာဝန်ယူနဲ့ခဲ့သည်။
ထို့ပြင် အက်(၃)က ရောခိုင်ကြီးဆီ အပန်းပြောသွားချင်
ပါသည် ဆိုလာတိုင်းလည်း ကျွန်တော် မမျှင့်မမေ့
ခွင့်ပြေးခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့၏ သဘောတူညီချက်က တစ်ကြမ်း
ပုံပြဿနာတက်ခဲ့သည်။ အဲဒါက အမြားနည်းပညာ
ကဲ့မှားနည်းတွေ တူ ကျွန်တော်တို့ ဆက်သွယ်မောက်စွာ
လည်း ကွန်ပူးတာပညာကို စတင်သုံးစွဲလာသည်အခါး
ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ အသုံးပြုသည့် စက်ပိုင်းဆိုင်
ရာ အမိန့်ပေးခြင်း ဇူးတော်တို့၏ အမြားနည်းပညာသာ

သွားသည်။ အဲသည်နောက်တစ်နေ့လုံး သူနှင့်ကျွန်တော်
ဆက်သံရေး ပို့တန်းတန်း ပြစ်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက် ရုံးရောက်သည့်အားထောက်တော်တို့
အက်(၃) ကျွန်တော်ကိုစောင့်နေတဲ့ တွေ့ရှုရသည်။

“ကာနယ်ပြောတဲ့အချက် ကျွန်တော် စဉ်းစားပါ
တယ်၊ အင်ဂျင်နိယာတွေ့ပတ်သက်တဲ့ သူတို့အတွက်
ရှေ့တက်လမ်းဆိုတာ ကာနယ်ပြောတာ မှန်ပါတယ်”
သူက ဆိုသည်။

နောက်တစ်ပတ်မှာပဲ အက်(၃)က ကျွန်တော်တို့
အင်ဂျင်နိယာများကို ကွန်ပူးတာအောင် ဆွဲဆောင်
ခေါင်သွားနိုင်မည် သင်တန်းအစိအစ္စတစ်ခု စတင်
သည်။ သူ.သင်တန်းက သီသီသာသာ အောင်မြင်မှုရှု
သည်ဟု ဆိုရပါမည်။ သူ.သင်တန်း အစိအစ္စကို
အမြားတပ်ဖွဲ့များ အတူယူ နည်းနိုင်ကြအောင် နှုန်း
အဖြစ် ပေးပို့ရန်အတွက် စစ်ဌာနချုပ်ကပင် ပို့တွေ့တစ်ခု
လမ်းတော်တို့ခဲ့သည်။

အင်းကားရှေ့ချုပ်၏ ဆောင်းရာသိက အေးလုန်း
မက အေးမြှုပ်ပြီး စကိုလက်ရော်ခိုင်ရိုက် ကင်နိုင်းကျွန်း
ဆွဲယောက်သို့သွားသည့် လမ်းတွေ့လည်း သီးနှင့်ရော့
များကြောင့် ပိုတ်ဆိုကုန်ပြီးဆိုသည်အခါး အက်(၃)
နောင်ထိုင်မသာ ဖြစ်လေသည်။ သူ.စားပွဲနောက် နံ

မှာချိတ်ထားသည့် ပြက္ဗဒီန်လောင်းကြီးသိ သူငေးမော
ကြည့်နေတတ်တာ ကျွန်တော် မကြာခကာ သတိပြုစီ
သည်။ သည်ပြက္ဗဒီန်ပေါ်မှာ ရိုက်နိုပ်ထားသည့်က
စကိုလက်ရေအိုင်ကို ကောင်းကင်မှ ရိုက်ကူးထားသည်
တတ်ပုံကြီးတစ်ပုံ ဖြစ်သည်။ ဓာတ်ပုံက မိန့်ဖျောစပြုပြီ။
သို့သော် ရေအိုင်ကြီး၏ မြောက်ဘက်ခြမ်းရှိ ကျွန်တော်
တို့သွားခဲ့သော အိုင်လက်တက်ကလေးကိုမှ ရှင်းလင်း
ပိုသစ္ာ မြင်နေရသည်။

“ကျွန်တော် သွားသီးမယ်ပျာ၊ အနည်းဆုံး တစ်
ခေါက်လောက်တော့ ထပ်သွားရမှဖြစ်မယ်”ဟု သူပြော
နေတတ်သည်။

သို့သော် မတဲ့ ၁၆ရက် တန်ခိုးနေ့နေ့လယ်
ခင်းမှာ တာဝန်ကျေအရာရှိက ကျွန်တော့အား အပေါက်း
ကြားသည်။ “မစွေတာကဲလင့် လေဖြတ်သွားလို့”

အခြေခိုက်ဆေးရသို့ ကျွန်တော် အပြောအလွှား
လိုက်သွားသည်။ အက်(၃)က ခုတင်ပေါ်မှာ လွှပ်ရှားမှု
ကင်းမွှာ လဲလောင်းလျက်။ မျက်လုံးများက မျက်နှာ
ကျက်ဆီ ငေး၍ နေသည်။ နောက်တော့ ကျွန်တော့ကို
မြင်သွားပြီး နှစ်ဆက်မည်ပြုသည်။ လက်ဝဲဘက်
လက်ကလွပ်ရှား၍ မျှမရ။ ညာလက်ကို ကျွန်တော့ဘက်
လုမ်းကာ စကားပြောဖို့ သူပြီးစားသည်။ ပြော၍မရ။

ရှုံးခိုးကြမ်းအတွက် အနားယူ အားမွေးနေကြသည့်
ငါးကြီးမှား။

သူတို့ကိုကြည့်ရင်း တစ်ခုသော ညာတစ်ညာက
သည်နေရာတွင် ညာ၌ပညာရှိ၍ ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်
လည်းရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် မျှဝေပေးခဲ့သည်
သင်ခန်းစာတစ်ရပ်ကို ပြန်လည် အမှတ်ရနေဖို့သည်။

ထူးခြားလှသော ဤနေရာမှာ သူရရှိခဲ့သည့် သူ
ဘဝ၏ အကျပ်တည်းဆုံး အချိန်ကာလတွင် ဖေးမ
ကျည့်မှုပြုခဲ့သည့် သင်ခန်းစာ၊ တစ်နည်းဆီရသော
ပြမ်းချမ်းသာယာသော သည်အိုင်ကျော်ကလေးက ပေးခဲ့
သည့် ဘဝအတွက် တန်ဖိုးရှိလှသော သင်ခန်းစာ ဖြစ်
ချေသည်။

[မှရင်း။ • William J. Buchanan၏ Lesson of a Quiet
Cove]

* * *

ကျွန်တော် သူ.လက်ကို ဆပ်ကိုင်ကာ နှစ်သိမ့်ရသည်။
“ရတယ် အက်(၃)၊ သိပ်အားခိုက်ပြီး ပြောမနေနဲ့”
သူကျွန်တော်ကိုကြည့်ရာက နံရုံကို လုပ်းကြည့်
သည်။ ပြီး ကျွန်တော်ကို ပြန်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော်
ကို ကြည့်လိုက်၊ နံရုံလိုက်၊ ကျွန်တော် သူ
ကြည့်သည့်နံရုံဆီ လိုက်ကြည့်ရင်းက သူမြောလိုသည်။
အမို့ပျော်လိုက် ရတယ်တရက် သာဘာပေါက်သွားသည်။
သူ.လက်ကို တစ်ခုချုပ်လိုက်ပြီး “ကျွန်တော် ချုံးချင်း
ပြန်လာခဲ့မယ်”ဟု ပြောကာ ထွက်လာခဲ့သည်။

ကျွန်တော် ဌာနသီးပြန်သွားပြီး ပြောသီးကို ဖြက်
ယူသည်။ ထိုနောက် ဆေးရုံသီးပြန်လောကာ သူ.ခုတင်နှင့်
အနီးဆုံးနံရုံမြှင့် တိပ်နှင့် ကပ်ထားပေးလိုက်သည်။ သူ.
မျက်လုံးအစုံးကြော ပြက္ဗဒီန်ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေလေသည်။
သူ.ရင်ထဲမှာ အေးချမ်းမှုတစ်ခု ရာသွားသလိုပင်။

သူ.ဘဝ နောက်ဆုံးအချိန်ဖြစ်လည်း သည်အတိုင်း
ပင်။ သူချုပ်သော အိုင်ကျော်ကလေး၏ ဓာတ်ပုံသည်။
မျက်နှာမှရင်း သူကျွန်တော်၏ အလက်
စက တာဝန်ပြီးဆုံးသည်။ သည်မှု မထွက်ချွှမ်းအိုင်ကျော်
ကလေးဆီသို့ ကျွန်တော် နောက်ဆုံးတစ်ခေါက် အောက်
သွားခဲ့သည်။ ဆယ်မျိုးငါးတွေ တွေ့ရသေးသည်။

နှစ်ကလော်(၁)၏ ကျော်

နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှာ ရတယ်တရက် ကားတစ်စီး
ပေါ်လာတာ ရက်(၇)ကရင်း ပြင်းရသည်။ အရောင်
ဖျော်ဖျော်၊ ကားသေးသေး။ ဘယ်အချိန် ဘယ်နားက
ပေါ်လာသည်မသိ၊ သူ.မှောက်အလျင်အမြန် နှီးကပ်
လာနေတာ တွေ့ရသည်။ အချိန်က ည် ၁၁ နာရီ ထို့
လုပြီ။

ထိုနောက် ၁၉၉၄ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ ၂၉ ရက်
နေ့ ဖြစ်သည်။

ရက်(၇)တို့ မိသားစာက အလုပ်ကန်ပြည် ကယ်လီ
ပိုးနှီးယားဒေသမှာ နေထိုင်ကြသွားပြုပြီး၊ ယင်းဆုံး
လျှင် ဥပရောပသို့ သူတို့လာရောက်လည်ပတ်သည်။
ခရီးစဉ်၏ ၁၃ ရက်ခြားကို ဖြစ်သည်။ ကားထဲမှာ
အနီးဆုံးသည် မရှိရော့၊ ခုနှစ်နှစ်အဆွယ် သားလေး နှစ်

ကလတ်(၁)နှင့် လေးနှစ်ချယ် သမီးငယ် အယ်လိုနာတို့
ပါ အပိုပျော်လာကြသည်။ သူတို့က ထိုည်သန်းခေါင်ယူ
ပိုလာဆန်ရှိပိုပိုနှင့် စစ္ဆေးလိုက်းမည့် ကူးတို့သဘော
အမိဘွားရောက်ခြင်းဖြစ်ရာ လောလောဆယ်၏ အဆေးပြုး
လမ့်းမကြိုးပေါ်တွင် တောင်ဘက်အရပ်ဆီသို့ ဦးတည်
မောင်းနှင့်လျက်ရှိသည်။

နောက်ဘက်မှ ကားက သူတို့နားလေးကပ်လာ
သည်။ သို့သော် ကျော်တာက်မှသွားသဲ နောက်ကမျှးလိုက်
နေတာ တွေ့ရသည်။ ရက်(၂)မောင်းလာသည့်ကားက
ထုတ် လုပ်တာမကြာသေးသည် အငွားကားတစ်စီး
ဖြစ်သည်။ နောက်ကားက ထိုးထားသည့် ရှေ့မီးကြီး
တွေ့ကို မှန်ထဲတွင်ကြည့်ကာ၊ ဒီလွှတော့ မဟုတ်တာ
တစ်ခုခဲ့ လုပ်တော့ မယ်နဲ့တူတယ်ဟု ရက်(၂)တွေ့မီ
သည်။

ရုတ်တရက် နောက်ကားက သူ့ဘယ်ဘက်သို့ကျော်၊
တက်ကာ အေးချင်းယဉ်လိုက်သည်။ သည်အခိုက်မှာပဲ
မရှိနိုးလာပြီး လျည်ကြည့်မိတော့ နဘေးကားက ပါစင်
ဂျာခုံမှာ မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပဝါအနက်စည်းထားသည့်
လုတ်သောက် လုမ်းဖြင့်ရသည်။ သည်လှက မြိမ်း
ခြောက်သော အမှာအရာဖြင့် အော်ဟာစ်ကာ သူတို့ကားကို
လမ်းဘေးကပ်ဖို့ ပြောနေသည်။

ကောင်းသူပိုပို ကြောက်မက်ဖွယ် ပစ်ခတ်တို့ကိုနိုင်ခဲ့ရ
သည် တစ်ချိန်လုံး အပိုပျော်နေရာတာပဲဟု တွေ့ရပြီး
တစ်ချက် စီတ်သက်သာရာရာသွားသည်။

ဂရင်းတို့ မိသားမှလိုက် အီတလိုက် အလည်းလာ
ကြခြင်းမှာ ယခုဆိုလျှင် တတိယအကြိမ်မြောက် ဖြစ်
သည်။ ခရီးသည်စည်ကားသည် ရာသီမျိုးမှာ နေရာ
တကာ လွှတော့များနေပြီး သွေးနှုန်းတွေလည်း ကြီးတတ်
သဖြင့် အဲသည်အချိန်အခါမျိုးကို သူတို့ရောင်လေ့ရှိ
သည်။

ရက်(၂)က ဖြိုတိန်ပြည်မှာ မွေးမွားသူ တစ်ဦး
ဖြစ်ပြီး လန်ဒန်မှာ သတင်းစာမာရာအဖြစ် လုပ်ကိုင်ခဲ့
ဖူးသည်။ ယခုတော့ ကယ်လိပိုးနီးယားပြည်နှင့် မိုင်
ဂါးဘေးရှိ နေအိမ်မှာပင် နေထိုင်ကာ ဘဏ္ဍာရေးဆိုင်ရာ
သတင်းလွှာတစ်စောင်ကို တည်းဖြတ်ထဲတေလျက်ရှိ
သည်။ ရက်(၂)က ခရီးသွားဝါသနာပါသူ၊ သမိုင်းကို
စီတ်ဝင်စားသူဖြစ်ရာ ကလေးများအားလည်း သူ့ဝါသနာ
မျိုးစွဲတွေ လက်ဆင့်ကမ်းပေးလိုသောဆန္ဒ ရှိခဲ့သည်။
ကလေးများအား ပုံပြင်တွေလည်း သူပြောလေ့ရှိရာ
နှစ်ကလတ်(၁)ဆိုလျှင် ရော်ဘင်ဟုဒ်အကြောင်း၊ ရော်
ဘင်ဆင်ကျားဆုံးအကြောင်း ေတ်လမ်းပုံပြင်များကို
အထူးနှစ်သက်ခဲ့လမ်းသည်။ ယခုခရီးထွက်ကမည်ဆို

အဆေးပြုးလမ်း ၃းပြောပဲဟု တွေ့မြိုက်
ရက်(၂) လန်သွားသည်။ မိသားစာတွေကို ပုပန်ကာ
လွှတ်အောင်မောင်းပြီး လျှပ်တစ်ပြက် ဆုံးပြတ်လိုက်
သည်။ လိုဟကိုအဆုံးထိ မိန်းလိုက်သည့်အခါ အငွား
ယာဉ်ကလုဆိုးတွေမောင်းသည့် နည်းနည်းဟောင်းသော
ကားထက် ပိုမြန်သော နှုန်းနှင့်ပြုးသည်။ သို့သော်
သိပ်မကြာမိမှာပင် လူဆိုးကား သူတို့နားရောက်လာပြန်
သည်။

သေနတ်သံတွေထွက်လာသည်။ ပထမကျော် တစ်
တောင်ကြောင့် နောက်ဘက်ဘေးမှန် အစိတ်စိတ် အမွှာ
မွှာဖြစ်သွားသည်။ ဒုတိယ ကျော်က ရက်(၂)ဘေးက
မှန်ကို ထိကာ သူ့ကိုယ်ပေါ် မှန်စတွေ လွှင့်ကျလာသည်။
တတိယကျော်တစ်ချက်က နောက်ဘက် ချို့ကားကို
မှန်သည်။

မှန်တဲ့ခါးကြွေားသဖြင့် ကားထဲလေအေးတွေ ရှုတ်
တရာ်ဝင်လာရာ အယ်လိုနာ နှီးသွားသည်။ “သမီးလေး
ပြန်အပိုင်နော်၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး” မရှိနိုးလာ
တုန်လှပ်နေသည့်ကြားက နောက်ထိုင်ခဲ့ရှိ အယ်လိုနာ
ဆီသို့ လှမ်းကာ သူ့ကိုယ်ပေါ် ကျနေသည်။ မှန်စတွေ
ကို ဖော်ရှားပြီးနောက် ကုတ်အကျိုးလေး ခြေထားပေးသည်။
နှစ်ကလတ်(၁)ဆီ လှမ်းကြည့်တော့ ခါတိုင်းအော်

တော့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်သည့်အနေဖြင့် သူတို့သားသပတွေ
စာကြည့်တိုက်မှာ ရှေ့ခေတ်ရောမ(အိတလို)နှင့် ပတ်
သက်သည် စာအပ်စာတမ်းတွေ လှိုက်ရှာကြ၊ ပတ်ကြ
သည်။ ထို့ကြောင့် ယခုတက်ယောက်လာကြပြီ ဆိုသည့်
အခါ နှစ်ကလတ်(၁)က သူသည် ရောမခေါ်သည့်တော်
တစ်ဦးပြစ်သက်။ ကိုလိုနိုးနှင့်ယောက်လာကြပြီ တိုက်နိုင်သို့
ပိုက်ခဲ့ပြီး စာတို့တိုင်းပြည့်သို့ ပြန်လာခြင်းပြစ်သည်
ဟူ၍ အပြည့်အဝ စီတ်ကျုံးယဉ်ထားပြီးသား ပြစ်မာ
သည်။

နှစ်ကလတ်(၁)က ထူးခြားသော ကလေးတစ်
ယောက်ဖြစ်သည်။ “နှစ်ကလတ်(၁)ဟာ သူတစ်ပါးကို
သိပ်သိတ်တယ်”ဟု ရက်(၂)အား ဆရာမတစ်
ယောက် ပြောဖူးသည်။ တြဲခြားကလေးတွေ သေးဖယ်
ထားသည် ကလေးမျိုးနှင့် အတွေ့ဆုံးကော်စားတတ်သည်။
သူ့ထက်ကယ်သည့်ကလေးတွေ အနဲ့အားကျော် ပြန်သင်း
ချင်သည်အခါ သူသွားပြီး အနဲ့ကို ရုပ်သားတတ်သည်။
တစ်နေ့ အနုပညာအတန်းမှာ အတန်းပေါ် ကောင်လေး
တစ်ယောက် သူလုပ်သည့်အော်ရိုက်ပါ ဓမ္မရှာရှုကလေး
ပျက်သွားသဖြင့် ငါ့နေသည်အခါ “ငါ့အရပ်ယုပါကျား
ရပါတယ်”ဟု သူသွားချော့သည်။

ကလေးကို လိုက်လိုက်ဖို့ကြပါ အော်သည်။

နှစ်ကလတ်(၁)တစ်ယောက် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် သိပ်ပျော် နေသဖြင့် တော်ပေသေးသည်ဟု ရက်(၂)လည်း တွေး မိသည်။ သူကိုယ်တိုင်ပင် စေဆောက အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသောစိတ်ကို ပြန်လိမ်ဆောင် ထိန်းနေရမဖြစ်သည်။

လူဆိုးတွေ့နှင့်ဝေးအောင် ပြေးနေရာမှ တစ်နေရာ တွင် မတော်တဆ ထိခိုက်မှုတစ်ခု ပြစ်ပွား၍ ရောက်ရှိ နေကြသည်၍ ရဲကားနှစ်စီးနှင့် လူနာတင်ယာဉ်တစ်စီးကို ပြင်လိုက်ရသည့်အခါ ရက်(၂)ရော မရှိပါ အကြံး အကျယ် စိတ်သက်သာသွားပြီး သက်ပြင်းကိုယ်စီချို့ ကြသည်။ ငှင့်နေရာချုပ်ရပ်ကာ သူတို့ကား သေနတ်ပစ်း ရကြောင်း တိုင်ကြားပြီး၊ ရက်(၂)က ကျည်ဆရာများ ကို လိုက်ပြသည်။

နောက်ဘက်တံ့ခါးဖွင့်ကာ ကလေးများကိုကြည့်စီသည့် အခါမှာတော့ နှစ်ကလတ်(၁)ကလေး၏ ဦးခေါင်း ဆံမှာ သွေးစွန်းနေတာမြင်ပြီး တုန်လျှပ်သွားကြသည်။ ဘုရားရေးသားလေးမှာ ဒဏ်ရာနှုပ်ပါလား၊ မှန်ကွဲများ ရှုသွားသလား။ မရှိတွေးကာ အလန်တကြား ဖြစ်သွားသည်။ ကြောက်အားလုံးနှင့် အနားတို့ကာ သေသေ ချာချာကြည့်သောအခါမှာတော့ ဦးခေါင်းမှာ ကျည်ဆဝင်သွားသည့် အပေါက်ပိုင်းကလေးတစ်ခုကို တုန်လျှပ်

တင်ယာဉ်နှင့် သယ်ဆောင်ကာ ကိုရိယာတန်ဆာပလာ ပြည့်စုသည် ဆေးရုကြီးတစ်ရုံး အထူးကြပ်မတ်ကုသ ဆောင်ရှုံးတွင် တင်သင့်ကြောင်း အကြပ်ကြသည်။ သေကဗျာပါရတွေ့ များနေသည့် ရက်(၂)နှင့် မရှိမှာ ငှင့်တို့ တိုက်တွန်းသည့်အတိုင်းပင် လိုက်နာကြရန် သဘောတူလိုက်သည်။

ဆေးရုကြီး အထူးကြပ်မတ်ကုသဆောင်၌ ပိုက်တွေ့ ပြန့်တွေ့ အီလက်ထရောနစ် ကိုရိယာတန်ဆာပလာတွေ တပုံတပင် တပ်ဆင်လျက် ပက်လက်ကလေး လဲနေရှာသည့် နှစ်ကလတ်(၁)အား မိဘနှစ်ပါး ပြတင်းတံ့ခါး ပြင်ဘက်မှသာ ကြည့်စွဲခွင့်ကြသည်။ ဦးနောက်အာရုံး ကြောဆိုင်ရာ ဆရာဝန်ကြီးက ကျည်ဆသည် နှစ်ကလတ်(၁)၏ ညာဘက်နားရွက် အထက်နားလေးက ကပ်ပြီး ဦးခေါင်းထဲဝင်ကာ ဦးနောက်အလယ်ပိုင်း တည့်တည့်လောက်တွင် ညပ်နေကြောင်း၊ သည်အနေအထားတွင် သူတို့တတ်နိုင်သည်က နှစ်ကလတ်(၁)အား သည်အတိုင်းပြစ်သက်စွာထားပြီး စောင့်ကြည့်ကြဖို့သာ ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြသည်။

သားကလေးက သေအံများမှု ဖြစ်နေပြီး နေရာက လည်း ဆွေမျိုး မိတ်သက်ဟုများနှင့် ဝေးလံသည့် နိုင်ငံရပ်မြား တိုင်းတစ်ပါး ဖြစ်နေရာ ရက်(၂)နှင့် မရှိမှာ

ချောက်ချားစွာ တွေ့ရှုပေသည်။ သားလေးအား ရှတ်တရက် ပွဲချို့လိုက်ချင်သည့်စိတ်ကို မရှိ မနည်းကြီးအား၍ ထိန်းရရှုသည်။ သည်အနေအထား ဦးတွင် ကျွမ်းကြောင်သေး သေးဝန်ထမ်းများသာ ကိုင်တွယ်ကာ အကောင်းဆုံးပြစ်ကြောင်း သူသိထားသောကြောင့် ပြစ်သည်။ ရက်(၂)ခများလည်း ပြုပျော့နေသေး သူသားလေးများကို ကြည့်ကာ သည်ကစ်သက် ငါးဘဝါး စိတ်ချမ်းသာမှုဆိတ်တာ ရှိနိုင်ပါ၍ မလေးဟု တွေးဇူးပါ၍ သည်။

သူမှာပြုတွေ့ နှစ်ကလတ်(၁)အား သယ်ယူပြသည် အခါကျမှု သူကားသီသို့ အပြေးအလွှားပြုလုပ်လာပြီး နှစ်ကလတ်(၁)အမြဲခြားလျှို့သည့် သိုးမွှေးတော်းပိုင်းကလေး ကိုယ့်ကာ လူနာထမ်းစင်ပါးက သူသားလေး နေဘားမှာ အသာချုထားပေးသည်။ “သူသိတိပြီး နေရာစိမ့်းတစ်ခုတစ်ခုမှာ ရောက်နေတာ တွေ့ရတဲ့အချို့ ဒါလေးနဲ့ဆိုတော့ တစ်ခုတစ်ခုရ အဖော်ရတာပေါ့”ဟု သူက မရှိအား ပြောပြနေသည်။

သူတို့ရောက်သွားသည် ပိုလစ္စတို့မှ နယ်ဆုံး ရုကေလေးမှ ဆရာဝန်များက ဂို့မာ (com) ရန်ပြီး ပြစ်သည် နှစ်ကလတ်(၁)အား စစ်ဆေးကြည့်ရပြီး နောက် သူအား စစ်ဆေးရွှေ့လိုက်သည်။

နှစ်ကလတ်(၁)ကလေးအား အီမော်သိသာ ပြန်သယ်ချင် စိတ် ပေါက်နေကြသည်။ သားလေးလက်ကိုကိုင်ပြီး သူကိုယ် လေးကိုသာ ဖက်ထားလို့ရရှုင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ ဟူ၍သာ ရက်(၂) တွေးနေမှုသည်။

နောက်နေ့မနက်မှာလည်း နှစ်ကလတ်(၁)၏ အခြေအနေက ထူးမြားမလောပေါ့ သူတို့အနီးမှာ မောင်နှင့်အား ကလေးအနီးတိုင်း ငါးမိန့်မျှေး အနိုင်ရေးပေးသည်။ နှစ်ကလတ်(၁)အား စကောင်းစွာမှန်နိုင်ရှုံးရောက်လာသည်။ ခေါ်အို့တော့ သူတို့အားလုံး ပင် ရက်(၂)တို့နှင့် မျက်လုံးချင်းမဆုံးပြစ်သော် ရောက်နေကြသည်။ နောက်တော့မှ အထူးကြပ်မတ်ဆောင် တာဝန်ခံ ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာ ရှိသာရိယိုဒ်ဆယ် လုပ် ရှေ့ဘက်တွက်လာပြီး သာယာညွင်းမျောင်းလေသံ ဖြင့်ပြောသည်။ “ကျွန်းတော် အများကြီးပဲဝဲးနှင့်ပါးပါ တယ်၊ နှစ်ကလတ်(၁)ရဲ့ ဦးနောက်က အသက်မရှိတော့ ပါဘူးခင်ဗျာ”

သူက ဂရင်းမောင်နှုံးအား အကိုလိပ်ဘာသာရှင်း ပြန်ပြောမည့် စကားပြန်အတွက် စောင့်ပေးပြီး

နောက် ဆက်ပြောသည်။

“အသက်ရှစ်က် တပ်ထားတဲ့ အတွက်ကြောင့်သာ သူအထိ ဆက်ရှိနေတာပါ၊ ပြန်ရှင်လာဖို့ မျှော်လင့် ချက် မရှိတော့ပါဘူးင်းယူး”

အခန်းထဲမှာ လုံးဝတိတ်ဆိတ်ပြီးသက် ကျွန်ရှစ် သည်။

ဦးမောက်သေသွားပြီဆိုသော စကားလုံးကို အီတ လိုဘသာဖြင့် ဆရာဝန်ပြောတာ ကြားလိုက်ရှကတည်း ကပင် မရှိအဖို့ တစ်လောကလုံး ပြီကျွန်သလို ခဲ့စားလိုက်ရပြီး၊ ရက်(၇)အား မှတ်တယ်ထားမိသည်။ နှစ်ဦးလုံး စကားမဆိုနိုင်ဘဲ တစ်ဦးလက်ကိုတစ်ဦးသာ တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားကြသည်။ မယ့်ကြည်နိုင်ခြင်း၊ ထိတ်လန့်တုန်လွှဲပြုခြင်းများက သူတို့ရင်မှာ ကြိုးစီးလွမ်းမိုးနေခဲ့သည်။

ရက်(၇)က ဖောင်နှင့် တရှင်းတန္ထိုးရှိလှသည် သားငယ်၏ တက်ကြွွေ့ငွေ့လန်းသော အမူအရာလေး များကို မြင်ယောင်နေသည်။ မရှိကတော့ မလိမ့်တတ် မဟာတတ်သော သားကလေး၊ မိခင်၏ ယယ်ပိုက်ထွေးမှ ကို နှစ်သက်တတ်၍ မိခင်နှင့်တွေ့လျှင် ချေစ်ခင်စွာ တို့ရွှေ့ချင်တတ်သော သားကလေးအတွက် ကြောက့်တမ်းတော့မှု ခဲ့ခဲ့သည်။ ယခုတော့ မှန်နဲ့ရှိနေခဲ့သည်။

၁၇၅

ဖေဖိုင်

သည်လိုရက်ရက်စက်က် သတ်ရလေသလားဟု စက် ဆုပ်တုန်လွှဲပဲ့ကြသည်။ သတင်းစာများက ‘တိုင်းပြည် အတွက်အရှုက်ရစရာ’လုပ်ရပ်ဟူ၍ ဝေဖော်ရေးသား ခဲ့ကြသည်။ ရပ်မြင်သံကြားဒွာနျေားကလည်း သည် ရာဇ်ဝတ်မှုသတင်းကို အသေးစိတ် အစိရင်ခဲ့ခဲ့ကြသည်။

ဂရှင်းမိသားစုက နှစ်ကလတ်(၁)ကလေး၏ ကိုယ် အကိုအစိတ်အပိုင်းများကို လူဒါနီးကြောင်း သတင်းများ ဖွေက်ပေါ်လာပြီးသည်နောက်တွင်မူ စောစောက မျက်နှာ ပုံမှန်ကြသော အီတလီလိုလူထဲမှာ ပည့်သည်မိသားစုအား များစွာလေးစား ချို့ကျိုးမိကြရတော့သည်။ အီတလီ လူနာ (၇)ယောက်တို့ အမေရိကန်ကလေးထဲမှ နှင့် အသည်း၊ မျက်ကြည်လွှာနှစ်ခု၊ ကျောက်ကပ် နှစ်ခုနှင့် ဆီချို့သားအတွက် အသက်ဖြစ်သော နိုင်းလက်ဆဲလှ (islet cells)တို့ကို အသီးသီး ရရှိကြသည်။ အီတလီ ပြည်သူပြည်သားများမှာ ဂရှင်းမိသားစု၏ ရက်ရောသော စောနာနှင့် အာယာတက်းစင်မှုတို့အတွက် အံချိုး မဆုံးနိုင် ဖြစ်ကြရသည်။

နှစ်ကလတ်(၁)၏ အသည်းက အသက် ၁၉ နှစ် အရွယ် စစ္ဆေးရသေး မာရိယာပက်ဒလာ၏ အသက်ကို ကယ်ခဲ့သည်။ မာရိယာမှာ ဝိလဆင်ရောဂါကြောင့် အလွန်ဆုံး နောက်နှစ်ရက်လောက်သာ ခဲ့တော့မည်ဟု

ဦးမောက်နှင့် နှလုံးသား

၁၇၅

ပေါ်မှာ မြင်နေရသောသွေးသည် သားလေးနှစ်ကလတ်(၁) မဟုတ်တော့သလို ပြစ်သွားခဲ့ပြီ။ သူတို့သားလေး နှစ်ကလတ်(၁) မရှိတော့။ ငယ်ပျော်နှင့်လှသေးသော ကာလမှာပင် သူ၏ အသက်ပို့ဆောင်ရွက်ရှိ နှုတ်သိမ်းသွားခဲ့ပြီ။

ဒေါက်တာ ဒီဆယ်လိုက် သူတို့ထဲပျော်ရေးကို ကာ စကားတစ်ခွန်းသာဆိုသည်။ “ကျွန်တော့ ဒိုက် မကောင်းပါဘူးယူး”တဲ့။

ရက်(၇)နှင့် မရှိ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုတိုင်ကာ တို့သို့သွေ့သာပင် တိုင်ပင် ပြောဆိုကြသည်။ သူတို့တို့ဒေါက်နှစ်ခုက ထိလုမ်တတ်။ အတန်ငယ်ကြာတော့ ရက်(၇)ထလေပြီး၊ “ကျွန်တော့ သားလေးရဲ့ ကိုယ်အကိုအစိတ်အပိုင်းတွေ့လွှာဒါနီးချင်ပါတယ်”ဟူ၍ ဒေါက်တာဆယ်လိုအား ပြောလိုက် သည်။ အဲသည်လိုဆိုတော့လည်း သားလေးသေရတာ အချဉ်းနှင့် အလဟသ ဖြစ်သွားပါ။ ဟု မရှိတိတ်ထဲ ဖြေသိမှုတွေးတော့နေမိသည်။

* * *

နှစ်ကလတ်(၁) အသတ်ခံခြင်းသတင်းက အီတ လိုပြည် အနဲ့အပြားရှိ လူထားအလန်းတွေ့ကြား ပြစ်သွားစေခဲ့သည်။ လူမှုမှုည်းကလေး

ဦးမောက်နှင့် နှလုံးသား

၁၇၆

လက်လျော့ထားရသွားလေးပြစ်သည်။

အောက်တိုဘာ နှစ်ရက်နေ့တွင်မူ နှစ်ကလတ်(၁)၏ နုပ္ပါသန်စွားဆဲ နှလုံးသားကို ရောမဖြို့မှ အင်ဒရော ယာ မွန်ကိုယာနှိမ့် လွှဲပြောင်း တပ်ဆင်ပေးခဲ့သည်။ အင်ဒရောယာမှာ ဓမ္မာရာ့နှလုံးရောဂါကြောင့် မကြုံထွေးမွှေ့ဖြို့နှင့်ပြစ်ဖော်ရှု အသက် ၁၅ နှစ်ရုံးပြစ်သွားခဲ့ အဲသည်အချိန်၌ သူ့ကိုယ်အလေးချိန်မှာ ၅၃ ပေါင်မွှေ့သာ ရှိခဲ့သည်။

ထိန္တမှာပင် စစ္ဆေးကွန်း ဆိုင်ရာကျွဲ့ခြို့မှု အသက် ၁၁ နှစ်အရွယ် တိနိမေ့မေ့တာလည်း နှစ်ကလတ်(၁)၏ ကျောက်ကပ်တစ်ခု ရရှိခဲ့သည်။ တိနိမှာ သွေးသွေ့စွားကိုဖြောင်းလွှဲ သွေးသွေ့စွားကိုဖြောင်းလွှဲ ဖြင့် တစ်ပတ်လွှဲ သဲ့သံ့ကိုမြတ်ဆောင်ရွက်ရောဂါကြောင့် အဲသည်အချိန်၌ အသက် ၁၄ နှစ်အရွယ်မိန့်ကဲ ကလေးတစ်ဦးဖြစ်သွား ၁၂၁ ပေါင်မွှေ့သာ ရှိခဲ့သည်။

နှစ်ကလတ်(၁)၏ မျက်ကြည်လွှာတစ်ခုက မျက် ကြည်လွှာအစားထိုးခွင့်ရှိခြို့ စောင့်ဆိုင်းရော့ခဲ့တော့ ၁၃:နှစ် မျှကြာပြီဖြစ်သည် နိုင်ငံနိုင်ကလက်တာ (၂၄ နှစ်)အား အမြင်အာရုံး အပြည့်အဝ ပြည့်လည်ရရှိစေခဲ့သည်။ နောက် မျက်ကြည်လွှာတစ်ခုကလည်း ယခင် အရောင်းကိုယ်

ဒု လူဒါန်းရန် ဆန္ဒပြုလာသူ့ဦးရေက ၁၉၉၅မှ ၁၉၉၆ ထိ တစ်နှစ်တည်။ အတွင်းမှာပင် လေးသတိုးသွားခဲ့ သည်။ သည်လို ကိုယ်အကိုလူဒါန်းလိုသော စီတ်ဆန္ဒ များ နှီးကြားလာခြင်းကို “နှစ်ကလတ်(၈) အနာသင်” (Nicholas effect) (နှစ်ကလတ်(၈)ကြောင့် ဖြစ်သော အကျိုးသက်ရောက်မှု)ဟူ၍ အိတ်လိများရော အခြား သူများပါ စောမှတ်ပြုကြပါသည်။

အသက် ၁၅နှစ်အရွယ် လူငယ်လေးတစ်ယောက် မှာ နှစ်ကလတ်(၈)စောမှတ်မှုကို ရုပ်မြင်သွေားမှုကြည့် ခြေးမောက် သူလည်း အကယ်၍ အကြောင်းကြောင်း ကြောင့် မတော်ဘာ တစ်နှစ်ကလတ် ၁၇၈၁ခု သူ့ကိုယ် အကိုအစိတ်အပိုင်းများကို လူဒါန်းစေလိုကြောင်း ဖိစ် အား ပြောဆိုခဲ့သည်။ တစ်လခန့်အကြောင့် လူကျိုးကြေားမှ လမ်းပြတ်ကျွေးစဉ် ကားတစ်စိုးဝင်တိက်၍ သူအသက်ဆုံး၏သွားခဲ့ရာ မိခင်က သူ၏ကိုယ်အကို အစိတ်အပိုင်းများကို လူဒါန်းခဲ့သည်။ “နှိဂုံအတိုင်းဆုံးရင်တော့ ကျွန်းများလည်း ဘယ်လုပ်ဖြစ်ပါမလဲ၊ အခါတော့ သူကိုယ်ဝိုင်က မှာခဲ့တာကိုး၊ သူ့ဆန္ဒအတိုင်း ကျွန်းများရွောင်းရွှောက်ပေးတာပါ”ဟူ၍ သူများစိုးသည်။

ပြင်သစ်ပြည့်၌ ရရင်းမိသားစနှင့် ငါးတို့၏အပေါ် အမြားမိသားစနှင့်အကြောင်းကို

ရုပ်မြင်သွေား အစိအစဉ်တစ်ခုတွင် ပြည့်စွဲကြပြီး မောက်၌ လွှေော်ပေါင်းများစွာပင် မိမိတို့ကွယ်ရွှေ့ သည်အခါ ကိုယ်အကို အစိတ်အပိုင်းများ လူဒါန်းခဲ့မည့် အကြောင်း ဆန္ဒပြုလာခဲ့ကြသည်။ အလေးတဲ့ ဗုံးမိမိတို့ တိပ်ခွေတစ်ခုကိုလည်း ရာပေါင်းများစွာသောသေးစွာတို့ ပြသဖြစ်ခဲ့သည်။ မောက်ပိုင်း၌ ရရင်းမိသားစွာက ကိုယ်အကို အစိတ်အပိုင်းများ လူဒါန်းရရှိလေ့ကြပါသွား အတွက် မူချိန် မရတော်ဝါ တော်ဝါတယ်”ဟုရက်(၂) က ဆိုခဲ့ခဲ့သည်။

* * *

၁၉၉၅ ခုနှစ် အောက်တို့ဘာလတွင် ရက်(၂) မရှိနှင့် အယောက်တို့မိသားစွာ အိတ်လို အိတ်လို တစ်ခေါက်ပြန်လာ ခဲ့သည်။ သူတို့အား အိတ်လိုပြည့်ရှိ မြို့ကြီးမြို့ မြို့။ များသာမက ကျေးဇူးအများအပြားကပါ မိမိတို့ကျိုးပ မည့် နှစ်ကလတ်(၈) အမြားမိသားစနှင့်အကြောင်းကို

သို့ တက်ရောက်ချီးမြင်ပေးပါရန် ဖိတ်ကြားခဲ့ကြသည်။ နှစ်ကလတ်(၈) သေနတ်အပစ်ခဲ့ရသည် ကလာဘရှိ ယာနယ်ဘရှိနာရာ ပင်လယ်ကမ်းခြေ ရွာကလေးတွင် ညာဘက်ကျင်းမာသည့် ဆီမံးတိုင်နှင့် စီတ်နှင့် လျည်လည်ပွဲ ၌ ရွာသွားသွားများအနှင့်အတွက် သူတို့မိသားစွာတို့ကြပါတယ်”ဟု ရွာသွားတစ်ယောက်က က ကြွေးကြော်သကဲ့သို့၊ အခြားတစ်ယောက်ကလည်း “ကျွန်းတော်တို့အပေါ် အသာတမထားတဲ့အတွက် ကျေးမှုတွေပါတယ်”ဟူ၍ အများကြားအောင် ဟန်အော် ပြောဆိုခဲ့သည်။

ငါး ရက်သတ္တပတ် အကုန်ပိုင်းတွင် ကာလာဘရှိယာနယ်၏ မြို့တော် ရှင်ကိုယ်တွင် ကိုယ်အကိုလူဒါန်းမှုဆိုင်ရာ ကျွန်းဖရင့်တစ်ခု ကျင်းပေါ့ရာ ဂရင်းမောင်နှင့်တို့ အညှိသည်တော်များအဖြစ် တက်ရောက်ကြရသည်။ တစ်နှယ်လုံးရှိ ကျေးဇူးများမှ ဒေသခံပုဂ္ဂိုလ်များ တိယာထရိခိုးများမှု ရက်(၂)နှင့် မရှိတို့ စကားပြောသည်ကို တိုးရေ့နားထောင်ကြသည်။

သူတို့မောင်နှုအား ပရိသတ်နှင့် ဖိတ်ဆက်ပေးသည်အချိန်မှာပင် ပရိသတ်အားလုံး မတ်တပ်ထရုပ်က လက်ခုပ်သွားပေးကြသည်။

“ပြီးခဲ့တဲ့နှစ် ဒီအချိန်က” ရက်(၂)စတင်သည်။ “ကျွန်းတော်တို့မိသားစွာ ဒီ ကာလာဘရှိယာနယ်ထဲက ပြန်သန်းပြီး ခရီးသွားစဉ်မှာ သေနတ်သမားတစ်ဦးရှု လက်ချက်နဲ့ နှစ်ကလတ်(၈) လေဆိုခဲ့ရပါတယ်”

ထိနောက်၊ အဖြစ်ဆိုတဲ့ သူများ အကြောင်းများကို ပြန်လည်ပြင်သော် အမှတ်ရာရုံဖြင့် သူများဆိုင်းသွားသည်။ ပရိသတ်များမှာ သူပြောမည့် စကားတစ်လုံးမျှ လွှာတ်မသွားရအောင် စုံရှိနိုင် နားထောင်နေကြသည်။

“နှစ်ကလတ်(၈)ဟာ အိတ်လို သိပ်ချွဲပါတယ်။ အထူးသြားပြု သူဟာ အိတ်လိုပြည့်စွဲ စ်ရေးရာဝင်ကို အလွန်စိတ်ဝင်စားတယ်၊ တက်ယလ်သည်း အဲဒီအချိန်က သူ့စိတ်ထဲမှာ သူဟာ အောင်ပွဲခြားပြီး ပြည့်တော် ပြန်လာ ခဲ့တဲ့ ရောမစစ်သူရဲ့ကောင်းတစ်ဦးလို့၊ စုံယုတာတား သူဟာသိပ်ကျော်ကြားတဲ့ စစ်သည်တော်၊ သူ့အတွက် ရုပ်တွေတွေတွေကြမှာ၊ သူ့ကိုရှင်းပြုတဲ့ စောမှုအောင်တွေ ရေးဖွံ့ဖြိုးကြမှာ၊ သူ့ကိုအမြားရှုတဲ့ ကများလက္ခဏာတွေ ရေးဖွံ့ဖြိုးကြမှာ၊ အသလို စိတ်ကဗျာယျုံထားခဲ့တယ်။ နှစ်ကလတ်(၈)ဟာ ငယ်ရွယ်နှစ်ယောက်ပေး တစ်ဦးပါပ် စိတ်ကဗျာယျုံတယ်၊ စိတ်ကဗျာယျုံတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခါတော် အားလုံး

နိတ်ကျော်ခဲ့တေသတွေအားလုံးဟာ ဝမ်းနည်းဆွဲကဲ့စိုရာ
အသုင်သလွှာနှင့်တစ်မျိုးခဲ့ အမှန်တကယ် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့
တယ်လို့ ဆိုရပါလိမယ်”

ခုံးမထမ္မာ ပြည့်ကျပ်နေသည် ပရီသတ်အားလုံး၊
မတ်တပ်ရပ်ကာ တစ်ခဲ့နက် ညာဘေးကြပ်နေသည်။
ရက်(၇)နှင့် မေရီတို့ထိတ်ဖွင့် နှစ်ကလတ်(၈)ကလေး
သူတို့နှင့်အတွေတက္က ရှိနေသည်အလားပင် ခံစားကြရ
သည်။

တကယ်လည်း အဲသလို ခံစားမီစရာ အကြောင်း
ထွေကရှိပါသည်။ ဥပမား ဘက်(၈)နာရီမြို့၌ စီတန်း
လုပ်လည်းကြစဉ် မိန့်ကေလေးတစ်ယောက် ပရီသတ်
ထဲက ထွက်လာပြီး ရက်(၇)အား ပြေးဖက်သည်။
သူက ဗာရိယာပက်ဒလာဖြစ်သည်။ မနှစ်က သေလုမြော
ပါးအနေအထားမှာ ရှိနေသူလေး။ ယခုတော့ နှစ်က
လတ်(၈)၏ အသည်းနှင့် အသက်ရှင်သန်ကာ ကျော်မာ
၍ ဆွဲနှင့်ရှုံးမြှုပြု။ ပက်ဒလာနှင့် ဂရင်းမီသားရတို့ အတွေ
လက်တွေ့ပြီး လျှောက်လာသည့်အခါ ပရီသတ်က ဝမ်းသာ
အားရ ဟစ်ကြွေးကြသည်။

နှစ်ကလတ်(၈)၏ ကိုယ်အကို အစိတ်အပိုင်းများ
ကိုရရှိကြသူများကိုယ်စား စကားပြောဆိုခွင့်ရစဉ် ပက်ဒ
လာကာ။

“နှစ်ကလတ်(၈)နဲ့ သူ့ရဲ့မီဘများ ကျော်မူးကြသူ့
ခီကနေ့ ကျော်မူးကြသူ့ အသက်ရှင်သန်ရွှေငါတာပါ။ ကျော်မူး
ကို အသက်ဆက်ပေးခဲ့တဲ့အတွက် နှစ်ကလတ်(၈)
မီသားရတို့ ကျော်မူးတင်လို့ မင်းနှင့်ပါဘူး။ နှစ်က
လတ်(၈)ရဲ့ မင်းကို တို့အားလုံး သိပ်ချွမ်းပါတယ်။
မင်းဟာ တို့အားလုံးနဲ့ တစ်သွေးတည်း တစ်သားတည်း
ဖြစ်နေပါပြီ။ တို့အားလုံးရဲ့ကိုယ်ထဲများ မင်းလည်း
ဆက်လက်ရှင်သန်နေတာပါ”ဟူ၍ ရင်ထလို့ကိုလုပ္ပာ
ပြောဆိုခဲ့ပေသည်။

[နှစ်း။ ။ Robert Kiener၏ The Nicholas Effect]

* * *

ဖေမြန်

ဓိတ်စာတ်နှင့် နည်းနာ

[အောင်မြင်ရေးစာရု]

- * တိတွင်သူများနှင့် ကြွေက်ထောင်ချောက်။
- * ကိုယ့်ခိုးလမ်း ဖြောင့်တန်းအောင်။
- * ရဲရဲတင်းတင်းသာ လုပ်ပါ။
- * ဉာဏ်ကောင်းရှုနှင့် မပြီးပါ။
- * လုပ်ယွေး တိုးတက်ကြီးပျားရေး။
- * ကိုယ်စိတ်ကူးညာက် သူတစ်ပါးလက်ခဲ့စေလိုလျှင်။
- * အကောင်းမြင်သမား၏ ထူးခြားသောလက္ခဏာ။
- * အမိအဖတိရဲ့ ညုဝါဒါ။
- * ရျာန်ဝင်စုံစိုက်မှု၏ စွမ်းအား။
- * တိကျေသေချာရှို လိုသည်။
- * အောင်မြင်မှုအတွက် အမိကသောချာက်။
- * ဖြောင့်မှတ်တည်ကြည်သူ သို့မဟုတ်
သွား သမာဓာ သတ္တိရှိသူ။
- * အောင်မြင်ရေးပညာရှင်တို့၏ လက်စွဲနည်းနာများ။
စသည်၏စောင့်စောင့်မှုများပါဝင်သည်။

စာမျက်နှာမြန်မြို့သာရ်အမှတ် ၁၀၃ / ၂၀၀၃ (၁)

ဖေမြန်

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ

- မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ။
- လောက်ခဲ့ ခံနိုင်ကြသူများ။
- ငွေအသပြောနှင့် ဓိတ်ချွမ်းသာများ။
- စောင်ရွက်နှင့် ရှောင်ရန် စကားနှစ်နှင့်၊
- ချုပ်သောသုတို့အတွက် အဖို့မဖြတ်နိုင်သော
လက်ဆောင်မွန်များ။
- ဓိတ်ထောင်းကိုယ်ကြော်။
- နေတတ်မှ ကျော်မာမည်။
- တရှု့ဗျာတွေ ဘာကြောင့် အမြဲ တက်ကြွေ့လှန်ကြသူ့
- ဘာမှာ အကောင်းဆုံးနေထိုင်တတ်ပို့။
- လုပ်တော်တွေ သတိထားပို့။
- အက်ဆဲလား အခွင့်ကောင်းကြခြင်းလား။
- ဓိတ်ရှည်သည်းခံခြင်း၏ စွမ်းအား။
- ကိုယ့်ကိုယ် သိပါ။
- စသည်၏စောင့်စောင့်မှုများပါဝင်သည်။

စာမျက်နှာမြန်မြို့သာရ်အမှတ် ၁၀၄ / ၂၀၀၃ (၂)